

Giới thiệu Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ

Truyện xuyên không Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ nói về Doãn Tư Tư bị tên Diêm Vương ma quái làm xuyên qua Hình Thụy vương triều không hề được ghi lại trong lịch sử. Khi nàng vừa tỉnh lại liền được tận mắt chứng kiến một màn biểu diễn mãnh liệt của một tuyệt thế mỹ nam. Hắn ôn nhu nhìn nàng như vậy, sau đó liền đem nàng làm công phẩm lấy lòng bạo vương nổi tiếng?

Tư Tư cố ý làm hỏng buổi tuyển phi đại diện, lại bị vương nhốt lại làm thiếp. Vì sao vương ép nàng ăn xuân dược, còn đem nàng trần truồng lửa thiếp ném cho binh lính hưởng dụng? Vì sao có người vô cùng thân bí liễu mạng bảo vệ nàng, còn tôn nàng làm “Nguyệt Cơ”?

Kẻ thù của hắn là nữ nhi thì thế nào? Hắn chính là tự mình tàn bạo thân thể của hắn, mà nàng chính là muốn tìm hắn phải đau đớn vì nàng... Mời bạn đọc trải nghiệm tựa truyện hay để cùng khám phá về chân tướng kẻ thù thực sự của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Doãn Tư Tư cực lực làm mình mở to mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là trần nhà loang lổ. Trong nháy mắt, đôi mắt nàng mở to, loại cảm giác bị xé rách nhất thời biến mất, chuyển hóa thành một loại vui sướng nói không nên lời. Thị lực của nàng dần dần rõ ràng hơn, rốt cục cũng phát hiện ra mình đang ngồi trên một chiếc giường hoa lệ, mà cái giường này cũng đang rung rung theo một cách có quy luật.

Ta đang ở đâu? Xem cái bố cục này... xem ra Diêm Vương thực không hề có gạt ta. Nhưng ai có thể nói cho ta biết... đôi nam nữ đang chiến đấu hăng hái trước mắt ta rốt cục là ai?

Doãn Tư Tư đau đầu nhìn hai thân thể trắng bóng đang dây dưa ở đầu giường kia, cảm giác rằng chính thân thể mình cũng theo họ mà vận động run run có quy luật, miệng nàng vẫn không khép lại, cả người ngơ ra ngây dại.

Cách nàng không đến nửa thước là đôi nam nữ đang hoan ái, giao hợp. Nam nhân đó đưa lưng về phía nàng, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ thấy mái tóc đen dài. Mà bên dưới thân thể hắn, là một nữ nhân không ngừng thờ ơ gấp, mồ hôi đã làm mái tóc nàng ta ướt át. Bọn họ cứ như vậy mà biểu diễn một màn, không coi ai ra gì, làm cho ngay cả Tư Tư chuyển biến theo, mặt hồng tim đập, môi khô lưỡi nóng. Thời gian cũng không biết đã trôi qua bao lâu nữa, nam nhân đó rốt cục cũng kêu lên một tiếng đau đớn, tiếng gào của nữ nhân khiến người ta đỏ mặt kia cũng ngừng lại.

Sau khi kết thúc, nữ nhân về mặt ửng hồng vẫn nằm lì trên giường. Nam nhân kia nhìn về hướng Tư Tư làm cho nàng nhất thời hoảng sợ. Nữ nhân kia bị vài người quân gia khiêng ra ngoài, vài nữ tử nhan sắc mỹ mạo lấy khăn và chậu đồng chà lau thân thể, thay quần áo cho nam nhân. Họ đồng loạt đánh mắt về phía nàng làm cho hô hấp của nàng trong giây lát nhất thời bị đình chỉ.

Nam nhân này rất đẹp trai a! Nam nhân này mặc sa y màu đỏ, vạt áo trước lộ một nửa lộ ra một mảnh ngực tuyệt sắc. Hắn mặc cho tóc dài tùy ý rơi tung trên vai, một vài sợi tóc buông xuống hai bên thái dương tà tà khơi lên con mắt càng tôn lên làn da trắng nõn trơn bóng. Dưới hai hàng lông mi cong dài là đôi mắt trong suốt như nước, ôn nhu bình tĩnh nói không nên lời. Hắn là ai chứ? Tại sao hắn lại phải cùng nữ nhân khác lên giường trước mặt ta? Nói tóm lại là rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

“Nguyệt Lạc, vừa rồi muội đã học được bao nhiêu điều huynh dạy?” Nam nhân ôn nhu nhìn Tư Tư. “Hay để huynh làm lại cho muội xem?”

Cái gì?

Tư Tư cả kinh, cuống quýt trả lời: “Cái kia vẫn là không cần... Sức khỏe thân thể huynh quan trọng hơn...”

Mẹ nó chứ! Người ta xuyên không gặp được nha hoàn hay phu nhân xinh đẹp gì đó, mà cái đầu tiên đập vào mắt ta khi xuyên không lại là một màn biểu diễn nóng bỏng biến thái chứ? Rốt cục hắn ta là loại người nào?

“Nguyệt Lạc, huynh biết muội vô cùng khổ sở, nhưng vì Tinh Nguyệt quốc, muội nhất định phải nhẫn nại. Ngày mai ở đại hội tuyển phi, muội nhất định phải có biểu hiện thật tốt, làm cho vương chú ý tới muội. Hiện tại muội chính là hi vọng duy nhất của Tinh Nguyệt quốc. Bất cứ dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa, muội cũng phải khiến vương chú ý tới muội, phong muội làm phi tử, muội biết không?”

“Hả?”

“Muội thiên tính thông minh, cảm kì thi họa không cần nói, nhưng dụ dỗ nam nhân thì dùng những thứ đó đều là vô dụng.” Nam nhân ôn nhu cười, dùng ngón trỏ chỉ lên đầu Tư Tư, đầu ngón tay lạnh lẽo dị thường. “Muốn dụ dỗ một quân vương vĩ đại, nhất định phải dùng mị lực của muội để quyến rũ, ở trên giường giúp hắn thỏa mãn sau đó làm cho hắn phải quý dưới chân mà bám váy muội. Nguyệt Lạc, muội nhất định làm được đúng không?”

Hả? Đây là ý gì chứ?

Thời điểm Tư Tư đang ngơ ngác nhìn hân, cố gắng tiêu hóa những lời hân nói thì một cô nương xinh đẹp mặc y phục màu xanh nhạt đi tới. Nha đầu nhìn thấy Tư Tư tỉnh lại thì vẻ mặt ngập tràn ưu thương. Nàng ta nắm chặt tay Tư Tư, vẻ mặt tiếc hận: “Công chúa, cuối cùng người cũng tỉnh rồi sao?”

“Tuyệt Vĩ, người nói cái gì đó?” Nam Tử ôn nhu vẻ mặt bất mãn nhìn nàng, trong nháy mắt vẻ mặt thay đổi hoàn toàn: “Còn không mau đi giúp công chúa chuẩn bị y phục trang sức cho ngày mai?! Nguyệt Lạc, muội phải nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ nhiều. Nhớ kỹ, ngày mai cho dù bất luận thế nào, cũng phải khiến cho vương yêu muội.”

Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta là công chúa... vì sao lại muốn ta đi câu dẫn nam nhân? Chẳng nhẽ, Diêm Vương người gạt ta? Tư Tư rầu rĩ trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Khi Còn Sống

Doãn Tư Tư khi còn sống là biên tập viên của một trang web nhỏ, lấy việc thúc giục tác giả mà sống. Mặc dù không bạn trai, nhưng vẫn sống tiêu điều tự tại qua ngày.

Một ngày bình thường không thể bình thường hơn sau giờ Ngọ, Tư Tư xuống lầu mua cánh gà, chợt nhìn thấy ánh sáng chói mắt. Trong nháy mắt, chiếc xe tải không biết từ đâu lao tới chỗ Tư Tư.

Sau tai nạn xe cộ, Tư Tư bị Hắc Bạch Vô Thường đưa đến Diêm La điện, lúc đó nàng biết mình đã chết. Trong Diêm La điện, Diêm Vương đẹp trai có mái tóc đen thật dài, đôi mắt vàng nhìn nàng thật sâu tràn đầy thâm tình. Nàng bị hân nhìn cho đến thẹn đỏ cả mặt, vừa cúi đầu xuống thì Diêm Vương đột nhiên đập bàn:

“Chết tiệt! Bất sai người rồi. Nàng ta còn sáu mươi năm dương thọ, không nên đến đây! Ta đã sớm bảo các người làm việc phải chú ý, các người lại không nghe, bây giờ tốt rồi, đã xảy ra chuyện rồi! Dương thọ đã hết, nàng cũng không thể đầu thai, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ ở lại Diêm phủ ăn nhò ở đậu! Chúng ta nuôi nhiều người ăn không trả tiền như vậy, làm sao mà nuôi nấng nàng ta? Các người nói xem, bây giờ ta phải làm sao?”

“Hay là làm nàng ta hồn phi phách tán?” Hắc Vô Thường cười làm lạnh.

“Bằng không cho nàng chuyển thế làm súc vật?” Bạch Vô Thường đề nghị.

“Các người... các người nói cái gì? Các người bất sai người bây giờ còn muốn phi tang chứng cứ? Ta... ta liều mạng với các người.”

Doãn Tư Tư nói xong, đỏ mặt kéo áo Diêm Vương, lại bị hân dùng đôi mắt vàng lạnh như băng nhìn xuống làm cho trong lòng hoảng sợ, lạnh lẽo buông tay. Nhưng kì lạ rằng Diêm Vương cũng không so đo chuyện nàng thất lễ với mình, chỉ phui phui vạt áo rồi ho nhẹ một tiếng:

“Doãn tiểu thư, đối với sai lầm của Hắc Bạch Vô Thường, ta cảm thấy thật có lỗi. Như vậy đi, ta cho người một thân phận mới, chờ người hết dương thọ, sau đó lại có thể quay về Địa phủ chuyển thế đầu thai. An bài như vậy, người hài lòng rồi chứ?”

“Thân phận gì?” Tư Tư bắt đầu cò kè mặc cả, tựa như trước kia cô thường hay đòi bản thảo của tác giả: “Không phải mỹ nữ thì tôi không làm a...”

“Cứ yên tâm, đảm bảo người sẽ hài lòng.” Diêm Vương mỉm cười: “Đuẩn Nguyệt Lạc, nữ, năm nay vừa tròn mười sáu, là công chúa Tinh Nguyệt quốc, tướng mạo đẹp như hoa, đa tài đa nghệ, thân phận tôn quý, sống an nhàn sung sướng, người có vừa ý không?”

“Đương nhiên vừa ý!” Tư Tư gật đầu như gà mổ thóc: “Vừa ý cực kì!”

“Vậy thì người đi đi.”

Sau đó, Diêm Vương vung vạt tay to lên. Một trận lam quang xuất hiện, Tư Tư liền mất đi ý thức. Điều cuối cùng nàng nghe được, là một đoạn đối thoại mơ hồ không rõ.

“Diêm Vương, như vậy có quá đáng quá hay không? Người biết rõ tháng kia Lạc công chúa vận mệnh bi thảm...”

“Đây là do nàng mạo phạm giới hạn của ta.”

“Ta chỉ biết Diêm Vương đại nhân hề cười là không có chuyện tốt... Doãn Tư Tư, người bây giờ đúng là không bằng cô hồn dã quỷ nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Công Chúa Vong Quốc

Tur Tur nhắm hai mắt lại, sau đó mở ra, nhắm lại thêm một lần nữa, rồi lại mở ra. Bây giờ nàng không biết ảo tưởng thế nào, trong giờ phút này nàng đang ở trong một lao ngục hoa lệ.

Diêm Vương, ta thực sự mắc bẫy của ngươi! Cái gì mà tôn quý công chúa? Rõ ràng là một công chúa nghèo túng mất nước, còn bị nam nhân mình thích ép buộc đi cầu dẫn bạo vương trong truyền thuyết kia. Nghe nói, vương kia diện mạo tuấn mỹ, đẹp trai tiêu sái nhưng lại hỉ nộ vô thường, coi mạng người như cỏ rác. Mà nhiệm vụ của ta chính là tiếp cận hắn, giải cứu thần dân của nàng, giúp cho họ ở Hình Thủy Triều Vương có thể kéo dài hơi tàn, bảo toàn tính mạng của mình. Sinh mệnh của đất nước đặt toàn bộ lên vai một cô gái yếu đuối như ta, thật đúng là buồn cười.

“Công chúa, số mệnh của người thật khổ.” Tuyết Vũ đứng bên cạnh chải đầu cho Tur Tur rung rung nước mắt nhìn nàng: “Đã chết thì thôi, người lại còn phải chịu vũ nhục này... Lạc Lam công tử cũng thật là, biết rõ rằng người thích hắn mà vẫn nhẫn tâm dâng người cho tên vương tàn ác kia.”

“Đừng nói nữa.” Tur Tur thần nhiên xua tay.

“Vâng, công chúa.”

Tuyết Vũ là một nha đầu lương thiện, qua lời nói của nha đầu, Tur Tur biết mình đang ở Hình Thủy Vương Triều, do một hoàng đế trẻ tuổi cường thế – Diêm Liệt thống trị. Diêm Liệt là một nam nhân thủ đoạn độc ác, sau khi kế vị liền đem Tinh Nguyệt quốc, Dao quốc, Phong Ấn quốc biến thành con cò dưới trướng của mình thành lập nên một tập đoàn vương triều hùng mạnh. Từng hoàng đế, hoàng tử và công chúa đều bị hắn ta nhốt vào các biệt cung trải rộng khắp cả nước, cùng đợi vận mệnh quyết định số mạng. Mà nàng, chính là một trong số những người xui xẻo đó.

Người nàng nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy là Lạc Lam – tể tướng của Tinh Nguyệt quốc, cũng là người trong lòng Nguyệt Lạc công chúa khi còn sống. Hắn một lòng phục quốc, lấy Nguyệt Lạc làm con cò lợi dụng. Chính là dùng cái vẻ đẹp mỹ miều kia mê hoặc tên vương tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường, gây rối loạn triều đình của hắn, chờ cơ hội cho Tinh Nguyệt quốc phục thù.

Để biến Nguyệt Lạc thành một yêu cơ, Lạc Lam chẳng những tự mình dạy nàng hết tất cả tài nghệ hắn biết, còn dạy nàng cách dụ dỗ nam nhân, thậm chí còn dạy nàng việc giường chiếu. Tur Tur không biết Nguyệt Lạc công chúa chịu được việc chính nam nhân mình yêu đẩy nàng qua cho một tên bạo vương như thế nào, nhưng trong lòng Tur Tur lại không có cảm giác tôn thương, chỉ có sự phẫn nộ cùng mờ mịt.

Mẹ nó, tưởng rằng sẽ gặp được một đại trượng phu anh tuấn vô song ôn nhu chăm sóc mình, không nghĩ tới rằng sẽ gặp một tên tể tướng mất nước lợi dụng mình. Diêm Vương ơi Diêm Vương, ngươi muốn trêu đùa ta hay sao?

“Công chúa, người đẹp lắm.” Tuyết Vũ đang hưng phấn lại rung rung nhìn Tur Tur: “Cho dù thế nào đi chăng nữa, người đều mỹ lệ khuynh nước như vậy.”

“Vậy sao?” Tur Tur nhìn vào gương đồng, cũng bị tuyết thể mỹ nữ trong gương quyến rũ.

Nàng ngồi trước gương, vuốt tóc óng ả dài chấm đất, dưới ánh trăng hiện ra tơ gấm sáng bóng. Da mặt trơn mịn như ngọc, dưới đôi lông mày lá liễu xinh đẹp kia là một đôi thủy mẫu u quang điểm liễm. Mi mắt bán liễm, hàng mi cánh bướm hơi hơi rung động, con ngươi màu đen thuần khiết không một tia tạp chất như một viên trân châu màu đen đẹp đẽ quý giá. Cánh môi thủy nhuận xinh đẹp hơn cả hoa quỳnh, khi không cười cánh môi vẫn hơi vênh lên cao. Đệ cong dưới cằm thanh tú ôn nhu không thể ý nghĩ. Nàng thoát nhìn như Lâm Xuyên Thủy Tiên, thanh lệ làm cho người ta không đành lòng khinh nhờn.

Tuyết Vũ giúp nàng thay y phục màu vàng nhạt, phủ thêm một lớp lụa mỏng màu vàng nữa, tóc đơn giản búi sơ qua một cái, lại cắm đầy trang sức, làm cho khuôn mặt vốn thanh lệ thoát tục tăng thêm vài phần tục khí. Tur Tur vừa thấy, liền biết ngay Tuyết Vũ không hi vọng nàng bị tuyển thượng liền nhẹ nhàng cười với Tuyết Vũ.

Tuyết Vũ cúi đầu không dám nhìn nàng, đôi mắt nàng ta hơi đỏ lên. Tur Tur trong lòng mềm nhũn, liền kéo tay nàng mà nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định không sao.”

Đúng vậy, nàng không phải một nữ nhân nhu nhược, sẽ không khuất phục trước vận mệnh. Biết rõ rằng tên vương kia bạo ngược, nàng ngu ngốc mới đi làm phi tần của hắn! Ở cùng với con hổ đó, còn không bằng làm công chúa vong quốc, nói không chừng còn có cơ hội trốn thoát! Chính là... Lạc Lam, vì cái gì mà nàng lại nhớ tới nam nhân có ánh mắt ôn nhu kia, trong lòng lại ỉn ỉn đau thương? Là ngươi thích hắn sao, Nguyệt Lạc?

Cửa mở.

Lạc Lam không vào, chỉ đứng dựa sát vào khung cửa, lẳng lặng nhìn Tur Tur. Dung mạo hắn vẫn là như thế, như Tur Tur không phải Nguyệt Lạc, sẽ không tồn tại sự trông mong gì ở hắn.

Nàng đi thẳng ra cửa, nhìn hắn cười khê: “Lạc Lam công tử xin yên tâm, Nguyệt Lạc nhất định sẽ không bỏ nhạ sứ mệnh! Công tử hãy đợi đến khi Nguyệt Lạc làm cho vương quý gối dưới váy mình, trở thành vong quốc chi quân!”

“Nguyệt Lạc...” Lạc Lam vẫn ôn nhu như vậy nhìn nàng, trong mắt là những gợn sóng khó có thể phân biệt rõ: “Huỳnh thực sự rất xin lỗi muội, nhưng huỳnh không còn cách nào khác... Huỳnh thề, chờ huỳnh tích góp được lực lượng, nhất định sẽ cứu muội ra ngoài, được không?”

“Biết rồi.” Tur Tur thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tuyển Phi

Khi Tur Tur đi theo cung nữ đến đại điện hoa lệ thì các nữ tử hoàn phi yến đã đứng đầy nơi đó, ai nấy đều trang điểm xinh đẹp kiêu kiêu. Các nàng vừa thấy Tur Tur trên mặt rõ ràng xuất hiện thần sắc phẫn hận mà Tur Tur thì thản nhiên tiêu sái, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Ta xinh đẹp đấy, ta lợi hại đấy, các người làm gì được ta? Nhìn đi, nhìn nữa đi, ta tự nhìn chính mình còn thấy xinh đẹp nữa là các người! Thì ra làm mỹ nữ tốt tới như thế!

Bây giờ đêm đã khuya, cung điện lớn như thế không châm nổi một ánh nến, làm cho mị lực mê hoặc của các nữ tử trong đây tăng thêm một phần kiêu kiêu. Tur Tur chậm rãi tiêu sái đứng trên nền gạch trải hoàng kim, thực ra đã bị cung điện xanh vàng rực rỡ đã kích một phần tinh thần.

Tiền ơi tiền ạ, thật sự quá xa xỉ! Nếu như thực sự ta có thêm ôm một khối vàng trong nơi này mang về thời hiện đại thì ta thực phát tài rồi! Đến lúc đó, ta sẽ không phải nhìn sắc mặt sếp lớn, không cần nhìn sắc mặt của tác giả, không cần nhìn sắc mặt của bất kì kẻ nào để sống! Ta muốn bọn họ phải xem sắc mặt của ta, ha ha ha!

Đầu kia cung điện, là một tấm rèm che do thủy tinh chế thành, ánh sáng của ngọc thực làm người khác mở mắt không ra. Nam nhân ngồi ngay ngắn sau bức rèm thủy tinh kia chính là vương trong truyền thuyết. Nơi Tur Tur đang đứng chỉ là một tòa cung điện khác của hắn, nhóm nữ tử đang đứng sát nàng đây cũng chỉ là một nhóm công chúa nhỏ trên danh nghĩa. Tính đúng ra, vương còn có năm tòa cung điện nữa, người người hoa lệ đến cực điểm, vương ưa nhân thả lỏng tùy ý mà sử dụng.

“Đoan Nhu, công chúa Vân Mạc quốc, mười bốn tuổi, tiến lên yết kiến.”

“Nhụy Doanh, công chúa Phong Ân quốc, mười tám tuổi, tiến lên yết kiến.”

...

“Nguyệt Lạc, công chúa Tinh Nguyệt quốc, mười sáu tuổi, tiến lên yết kiến.”

Tur Tur đứng ngơ ngác giữa đám người đó, đợi không biết bao lâu rốt cục cũng có người gọi tên nàng lên, lúc ấy mới chậm rì rì bước tới. Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, không chú ý tới tà váy dài phía dưới chân, vấp chân một cái liền ngã trên mặt đất. Nhìn thấy nàng vấp ngã, một nữ tử không nhịn được liền phá lệ bật cười chói tai khắp cung điện yên tĩnh.

Cười đi! Cười đi! Con mẹ nó chứ!

Tur Tur cầm phần liếc nhìn nữ tử đang cười nhạo mình một cái, sau đó im lặng, rồi ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt những trang sức quý giá. Nàng cẩn thận thổi đi những bụi bẩn dính trên trang sức, chậm chậm lau chùi chúng rồi cho ngay vào ống tay áo. Này, đó đều là tiền đó. Sao có thể phí phạm như thế được! Mặc dù cái trăm cái này đã hỏng, nhưng chỉ cần sửa lại một chút là vẫn có thể dùng được.

Ngay thời điểm mà nàng đang chú ý hết sức để kiểm tra lại mấy đồ trang sức thì nữ tử cười nhạo nàng lại lên tiếng mỉa mai. Tur Tur bắt mắt nhìn nữ tử ấy, muốn nói lại thì lại nghe một âm thanh thâm trầm từ tấm rèm thủy tinh phía xa truyền tới: “Công chúa Lạc quốc không có nghi thái hoàng cung, đương trường đánh chết.”

Cái gì chứ? Tur Tur kinh ngạc nhìn về phía nam nhân ngồi sau tấm rèm, mà nữ tử đã cười nhạo nàng kia đã bị thị vệ dẫn ra ngoài, không còn đường trở về. Ngoài điện truyền đến tiếng khóc la tâm phế liệt của nữ tử, dần dần càng lúc càng yếu đi, cuối cùng là một mảnh im lặng đến đáng sợ.

Chẳng lẽ nàng ta... đã chết? Đó rõ ràng là một mạng người, cứ như vậy trước mặt mọi người mà đánh chết cô ta. Hắn ta làm sao có thể tàn nhẫn tới như vậy? Làm sao có thể?

Tur Tur oán hận nhìn thẳng vào nam nhân ngồi sau tấm rèm kia, gắt gao cắn chặt môi, mà những người khác trong cung điện đều lặng lẽ đứng im, làm như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ cảm giác được ánh mắt nhìn xuyên thấu tràn đầy căm tức phẫn hận của Tur Tur, ánh mắt vương chuyển hướng về phía nàng, trên mặt nở rõ nụ cười đầy châm chọc.

Chương 5: Ngổ Nghịch

“Thỉnh các công chúa trở tài nghệ của mình.”

Lễ nghi quan sắc mặt không chút thay đổi tuyên bố, các nàng công chúa theo trình tự lẳng lặng làm theo, lần lượt trở hết tài nghệ của mình ra.

Có lẽ cái chết của Lạc quốc công chúa vừa rồi làm cho các nàng hoảng sợ, và có lẽ ảo tưởng tốt đẹp về vương của các nàng cũng đều đã bị đánh vỡ. Trên gương mặt của các nàng hiện giờ mang theo nụ cười mệt mỏi mà đứt khoát.

Nhan sắc các nàng khiến người ta say mê như vậy, giọng hát các nàng làm người ta động lòng như vậy, tiếng đàn các nàng giống Thiên Âm như vậy... Nhưng vì sao khi các nàng ca múa lại yếu ớt như những đọt bọ biển bị uy hiếp sợ hãi đến mức phải biến mất? Tại sao buổi “Tuyển phi đại điển” này lại không vui thích như trong tưởng tượng, khắp nơi đều lộ rõ ra vẻ bi thương, đây rốt cuộc là tại sao chứ?

Vương ngồi sau tấm rèm thủy tinh rất ít khi nói chuyện, nếu thấy không thích tiết mục nào thì liền lệnh cho thị vệ ban chết cho vị công chúa biểu diễn tiết mục ấy, lời nói bình tĩnh tựa như bóp chết một con kiến. Các công chúa sắc mặt tái nhợt nhận lấy sự phán quyết của vương, cho dù may mắn sống sót cũng không hề thấy một tia vui mừng. Tur Tur đứng ở trong đám người, nhìn về phía tấm rèm thủy tinh phát ra ánh sáng ngọc bích ở đối diện, trong lòng trỗi dậy một cảm giác muốn chạy trốn khỏi đó.

Ta mặc kệ! Ta mặc kệ tháng này ta vẫn là một vị công chúa nhan sắc mỹ lệ, ta không quan tâm. Muốn ta ở lại cái thế giới âm tình bất định coi mạng người như cỏ rác này, ta thà trở về cái quốc gia hắc ám kia!

“Thỉnh Tinh Nguyệt quốc công chúa Nguyệt Lạc lên biểu diễn ‘bay phát phơ vũ’.”

Lễ nghi quan sắc mặt không chút thay đổi lại tuyên bố, Tur Tur trong phút chốc lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Trong thâm tâm nàng thầm mắng cái cô công chúa Nguyệt Lạc rảnh rồi đi khiêu khiêu vũ vũ kia, ngượng ngùng cười, chậm rãi tiêu sái bước đi, trong lòng thầm nghĩ làm sao thoát được kiếp nạn này.

Ta phải làm cái gì bây giờ? Nguyệt Lạc nhảy múa đẹp, ta trời sinh lại không có một chút gì gọi là năng khiếu nghệ thuật, lần dọa người này ta thực sự sẽ không biết giấu mặt mũi vào đâu. Cái gì mà “bay phát phơ vũ”? Ta căn bản là không biết nhảy. Làm sao bây giờ? Hay là ra đó nhảy lung tung cho có, vẫn là...

Thôi kệ đi! Nhảy lung tung cũng sẽ phải chết, không bằng chết trước khi thực hiện chuyện ta không muốn. Ta không muốn làm mỹ mạo công chúa mang vận mệnh khổ cực này nữa. Ta thà trở về làm u hồn ở Địa phủ, dạy dỗ tên Diêm Vương thói tha chuyện gạt người kia.

Tur Tur nghĩ xong, lập tức dừng bước, đối diện với vương ngồi sau tấm rèm thủy tinh kia cúi đầu: “Vương, ta không biết múa.”

Cái gì?

Từ phía một mảnh xôn xao. Sắc mặt mọi người tái nhợt dị thường, mà thanh âm trong giọng nói của vương nghe không ra một chút cảm xúc: “Vậy thì người hát cho ta.”

“Ta cũng không biết hát.”

“Vậy người biết làm cái gì?”

“Ta cái gì cũng không biết.”

“Thì ra là như vậy! Công chúa Nguyệt Lạc của Tinh Nguyệt quốc quả nhiên là danh bất hư truyền, ngay cả tiết mục để biểu diễn cũng là người ngoài đề ra ý kiến.”

Rèm thủy tinh nhấc lên, vương từ trên vương vị chậm rãi đi xuống.

Không ai nghĩ đến Lãnh Tinh Vương cư nhiên lại vì một nữ tử mà rời khỏi ngai vàng đi xuống, ai cũng hít một hơi khí lạnh. Bọn họ lẳng lặng đứng, chờ vương xử lý nữ tử can đảm dám ngỗ nghịch này, cũng là chờ một hồi thăm kịch phát sinh.

Chương 6: Tuần Mỹ Bạo Quân

Hạt trần châu thủy tinh va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang leng keng, ở trên đại điện yên tĩnh nghe qua hết sức to rõ mà vương xuất hiện cũng làm cho nhóm công chúa đều ngẩn ra như người mất hồn. Các nàng cực lực giành chiến thắng để chiếm được sự sủng ái của vương, nhưng không một ai có thể nghĩ đến vương lại... tuần mỹ đến như vậy.

Diễm Liệt thân hình cao to cường tráng, khoác tấm áo trường bào nguyệt nha màu trắng, ngũ quan tuần mỹ, con ngươi thâm thúy lại là một màu tím yêu dị, theo tâm tình của hắn mà biến hóa thành sự thể hiện bất đồng sâu cạn, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc. Hắn khẽ nhếch môi cười mang theo sự hùng bá thiên hạ, cả người toát ra ngạo khí vương giả, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Mái tóc dài màu đen ở dưới ánh sáng giống như toát ra màu đen hỏa diễm, cũng như tính tình của hắn: cuồng vọng và mãnh liệt. Hắn đi đến bên Tư Tư, cúi đầu, dùng sức nâng cằm nàng lên, cơ hồ muốn bóp nát cằm nàng.

“Công chúa Nguyệt Lạc, ngươi là đang khinh thường ta sao? Chẳng lẽ ngươi và Tinh Nguyệt quốc không có quan hệ gì?”

Thanh âm của Diễm Liệt không lớn, nhưng lại lạnh dị thường như băng, làm cho tâm Tư Tư không nhịn được mà run lên. Tư Tư cố gắng nén lại nội tâm sợ hãi, quật cường nhìn thẳng vào vương, lại suýt nữa mê ly lạc trong đôi mắt hấp dẫn của hắn.

Vương thật là hết sức tuần mỹ! Nếu chỉ nhìn dung mạo của hắn, ai có thể nói được rằng đây là một bạo quân giết người không gớm tay?! Nhưng mà, hắn chính là người tay dính đầy huyết tinh...

Nàng nuốt nước miếng, gian nan nói: “Vương, ta làm sao có thể khinh thường ngài, ranh giới của ngài mở mang như vậy, chiến tích của ngài huy hoàng như vậy, ngài là vị vương giả cùng lãnh tụ trong lòng mọi thần dân. Có điều là làm để quân cần dựa vào vũ lực để giành chính quyền, nhưng thống nhất thiên hạ cần phải dựa vào nhân nghĩa. Chỉ trông vào giết chóc để thống trị thì e là... giang sơn này ngài ngồi không vững.”

Lời nói của Tư Tư làm cho sắc mặt hầu hết mọi người trong điện thay đổi bất ngờ. Bọn viên quan mặt mày xanh mét, mồ hôi không tự chủ mà cứ toát ra, sắc mặt nhóm công chúa cũng đều một lượt tái mét. Nhưng sắc mặt Diễm Liệt nhìn không ra một tia tức giận. Hắn bình tĩnh nhìn Tư Tư, ánh mắt câu hồn đoạt phách như nhìn thấu tâm tư nàng.

Dưới ánh nhìn soi mói của vương, Tư Tư theo bản năng cúi đầu xuống lại nghe âm thanh của Diễm Liệt vang lên bên tai mình. Hơi thở ấm nóng của hắn khiến tai Tư Tư đỏ bừng, không ngừng khiêu khích tâm tình của nàng. Thanh âm của Diễm Liệt là nhẹ như vậy, nhưng cũng khi phách làm cho người ta không thể nghĩ ngờ:

“Công chúa Nguyệt Lạc quả nhiên là anh thư, khiến ta rất bội phục... vậy nên hiện tại ngươi chính là Nguyệt phi của ta. Ta tuân thủ lời hứa, thả tự do cho thần dân của ngươi, thỉnh các công chúa tự hồi cung.”

Lúc Diễm Liệt thẳng thắn nói ra quyết định của mình thì Tư Tư lập tức ngẩng mạnh đầu, vẻ mặt không che giấu sợ hãi và không muốn khó tin nhìn hắn. Diễm Liệt đem toàn bộ phản ứng của nàng thu vào tầm mắt, khóe môi nhếch lên mỉm cười đầy châm chọc. Mà Tư Tư không ngờ, thời điểm mà Diễm Liệt công bố kết quả thì các công chúa ở đây đều sắc mặt tái nhợt.

Rất nhiều người quỵ rạp xuống đất, thất thanh khóc rống, còn lại thì ngo ngắc đứng nhìn, ngây ra như phỗng. Tư Tư nghi hoặc nhìn các nàng, thật không hiểu sao các nàng ta lại muốn đi làm phi tần của tên bạo quân này. Thời điểm mà nàng đang nghi hoặc vạn phần thì một đám thị vệ đi vào điện đem từng công chúa lần lượt rời đi.

Đám công chúa bọn họ không được khóc rống, liều mạng gầy dựa, sớm đã không còn vẻ cao nhả như lúc ban đầu, sắc mặt tràn đầy sự tuyệt vọng cùng bi thương đến thấu xương. Các nàng bị đưa đi đều phần hận nhìn Tư Tư, giống như nàng vừa đoạt đi hy vọng duy nhất của bọn họ.

“Đây là... sao lại thế này?” Tư Tư theo bản năng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thị Tẩm (1)

Diễm Liệt nghe được nghi vấn của Tư Tư, có chút ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn nàng một cái, hơi biến sắc rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh ban đầu. Hắn nhìn hai gò má tinh thuần như Dương Chi Bạch Ngọc của Tư Tư, trêu cười nói:

“Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc... ta có nhiều phi tần, người vô dụng chỉ có thể vứt bỏ.”

“Các nàng ấy, sẽ ra sao?” Tur Tur run rẩy hỏi.

“Đưa đi quân doanh làm quân kỹ, lấy lòng binh lính của ta,... chẳng lẽ ái phi không biết?” Diễm Liệt lạnh lùng nói.

Thì ra là như vậy! Trách không được vì sao các nàng một mực muốn lấy lòng bạo quân này, trách không được các nàng đã biết trước kết quả sau này mà thương tâm tuyệt vọng đến thế! Bất kể thế nào, các nàng cũng đã từng là công chúa, đã từng là lá ngọc cành vàng a! Hắn tại sao có thể nhẫn tâm như thế? Tại sao có thể nhẫn tâm đến thế?

“Đừng như vậy, được không?” Tur Tur nhìn Diễm Liệt cầu xin: “Buông tha cho các nàng đi, các nàng chỉ là những nữ tử vô tội mà thôi.”

“Ngươi có tư cách gì mà cầu xin ta.” Diễm Liệt dùng sức nắm lấy cổ tay của Tur Tur, đem nàng ngã vào lòng ngực rộng lớn của mình, cổ nén tức giận nói: “Nguyệt Lạc công chúa, ngươi cũng chỉ là bạn giường của ta mà thôi, nếu hầu hạ tốt, có thể sống lâu vài ngày, nếu hầu hạ không tốt, ngươi cùng thân dân của ngươi đều phải mất mạng, ngươi là người thông minh, nhất định biết nên làm thế nào để lấy lòng ta, phải không?”

“Ta...” Tur Tur môi hơi giương lên, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ biết thống khổ lắc đầu.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn?”

Diễm Liệt quen nhìn các nữ nhân lấy lòng hắn, nịnh hót hắn, lại là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân không hi vọng hầu hạ hắn, không khỏi giận dữ. Hắn luôn tự cao, tính khí bá đạo, lúc này cảm thấy lòng tự ái của mình bị xâm phạm. Tay hắn tự giác chậm rãi nắm cổ Tur Tur, chỉ cần dùng sức thêm một chút là có thể bóp nát cái cổ yếu ớt của nàng, cũng làm cho nữ nhân cuồng vọng này từ nay về sau biến mất. Hắn nhìn gương mặt tái nhợt nhưng kiên nghị của Tur Tur, tâm có chút động. Rốt cục, hắn buông tay, lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giống như ôm một mảnh lá liễu bình thường.

“Ngươi làm cái gì vậy? Mau buông ta ra!” Tur Tur kêu to.

“Hôm nay là ngày đại hi của chúng ta, ngươi nói ta muốn làm gì?” Diễm Liệt cười lạnh.

“Ta không cần! Tha ta ra!”

Diễm Liệt hừ lạnh một tiếng, mặc kệ Tur Tur giãy dụa, ôm nàng đi sâu vào trong cung điện.

“Buông! A!”

Tur Tur chỉ cảm thấy mình từ trên cao rơi xuống, thái dương đập mạnh vào sàn nhà cứng rắn. Nhất thời một mảnh thanh tĩnh.

Tur Tur xoa xoa thái dương, lo lắng nhìn Diễm Liệt, lại bị một mảnh bích sắc trước mặt hấp dẫn.

Chỗ này là một cung điện do ngọc thạch xây dựng thành, tất cả vật dụng đều là ngọc chất, lạnh lùng phát ra quang mang nhẹ. Trong cung điện, là một ôn tuyền lớn dùng Dương Chi Bạch Ngọc làm thành, nước nóng từ trong vòi nước không ngừng trào ra, vô cùng xa hoa.

“Ái phi có thích ôn tuyền không? Nghe nói nữ tử ở Tinh Nguyệt quốc đều thích ngâm mình trong ôn tuyền mới có thể có da thịt trắng nõn tinh tế thế này. Không biết ái phi có như vậy không?”

Diễm Liệt lạnh lùng nhìn Tur Tur, ngón tay trượt nhẹ trên thân thể nàng, đi đến chỗ nào đều làm cho nàng run rẩy không thôi. Thời điểm Tur Tur đang thấp thỏm lo âu, hắn lại đột nhiên thô bạo xé đi y phục của nàng, cầm lấy bộ ngực đầy đà của nàng.

“Buông tay.”

Tuy rằng thân thể này không phải của mình, nhưng Tur Tur theo bản năng cả kinh, liền liều mạng giãy dụa. Nàng dùng móng tay để lại trên mặt Diễm Liệt một vết cào, làm cho hắn đau đớn mà chết lặng.

“Tiện tỳ! Ngươi cũng dám phản kháng ta?”

Diễm Liệt không ngờ Tur Tur lại không ngoan ngoãn, không khỏi nổi giận. Hắn đánh vào mặt nàng một cái, làm cho đầu Tur Tur ong ong cả lên, khóe miệng cũng trào ra một tia máu.

“Không cần...” Tur Tur vô lực giãy dụa.

“Không được ngỗ nghịch với ta...” Diễm Liệt cắn vành tai của nàng, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thị Tầm (2)

Toàn bộ thân thể Tư Tư bại lộ trong không khí, nàng không hề cảm nhận được cảm giác sung sướng trong đêm tân hôn, nếu có cũng chỉ là khuất nhục cùng đau đớn. Nàng cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên cơ thể mình đều tản ra nhiệt khí, thân thể rét run đến cực điểm. Một giọt lệ thanh thuần theo gương mặt Tư Tư chảy xuống, mà nàng cũng đang nhắm hai mắt lại.

Thôi, cứ coi như bị chó cắn đi! Nguyệt Lạc, ta cảm thấy may mắn thay vì ngươi đã chết. Nếu ngươi phải chịu khổ cực này, nhất định sống không bằng chết...

Sau khi bị hành hạ tê tâm phế liệt đau đớn kết thúc, Tư Tư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thời gian đó thật giống trôi qua một thế kỉ. Diễm Liệt không nói một lời, lặng lẽ mặc quần áo, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tư Tư, trong lòng không hiểu lại vừa động.

Hắn chỉ thấy Tư Tư tóc tai hỗn độn, biểu cảm không chút thay đổi, khuôn mặt lại có vẻ phát ra tuyết sáng. Con mắt đen thẳm cũng sáng ngời, mà trong ánh mắt đen ấy lại không chút che giấu lộ ra sự chán ghét cùng cừu hận đến cực điểm, giống như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Nguyệt Lạc, ta không cho phép ngươi nhìn ta như vậy —— chưa có bất kì nữ nhân nào dám dùng ánh mắt như vậy nhìn ta.” Diễm Liệt lạnh lùng nói.

“Đó là người khác, không phải ta.”

Tư Tư chán ghét nhìn Diễm Liệt, rốt cục cũng gian nan bò lên từ mặt đất, chà lau vết máu ở khóe miệng, mặc quần áo. Thân thể của nàng đau đớn như bị xé rách, trên người hiện đầy những dấu hôn và vết bầm ứ thanh. Nàng không thèm nhìn Diễm Liệt lấy một lần, lập tức đi ra cửa lại bị Diễm Liệt néo tóc lại một phen.

“Đau... tên biến thái này, mau buông tay!”

Tư Tư khó thở, nghiêng đầu qua một bên, không cần nghĩ ngợi liền hướng tới khuôn mặt của Diễm Liệt mà đánh. Nàng chỉ cao tới lồng ngực của hắn, mà lại ra sức đánh, toàn bộ bàn tay đều đập trên mũi hắn. Diễm Liệt đau đớn bưng kín cái mũi, trong mắt đầy vẻ tức giận, cả cơ thể đều ngập tràn sát khí.

“Ngươi dám đánh ta? Nữ nhân dơ bẩn này!” Diễm Liệt lạnh lùng nắm lấy tóc nàng: “Ta muốn ngươi bị hàng vạn người chà đạp, để ngươi sống không bằng chết.”

“Thì ra ngươi hào phóng như vậy sao? Không một chút ngần ngại cùng nam nhân khác dùng chung một nữ nhân? Thì ra ngươi rất cao hứng cùng phấn khích khi bị đội nón xanh à.” Tư Tư cười lạnh: “Có thể nói... đây chính là phúc khí của ta.”

“Ngươi!”

Diễm Liệt chán nản. Hắn hung ác nhìn khuôn mặt mỹ lệ bất khả tư nghị của Tư Tư, cảm thấy đây là một nữ nhân kì lạ chưa từng thấy.

Ta thực sự lần đầu mới nhìn thấy nữ nhân như vậy... Đối với sự hạnh phúc của ta, nàng ta chẳng thèm ngó tới, lại không giống như đang tìm tới cái chết, có chi là biểu cảm lãnh mạc làm người ta chán ghét... Không sao cả.

Nàng ta thực sự là không cần, hay là cố ý làm vậy để hấp dẫn sự chú ý của ta? Nguyệt Lạc, tâm cơ của ngươi thật sâu, thực nằm ngoài dự liệu của ta. Nếu không phải vì ‘nguyệt lượng’, hiện tại ta đã giết ngươi rồi.

“Nếu ngươi cảm thấy khuất nhục, có thể... tự sát. Thắt cổ, đập đầu, ngấm nước, thỉnh tự nhiên.” Diễm Liệt cười lạnh.

“Tại sao ta lại phải tự sát?” Tư Tư cũng cười lạnh: “Chẳng qua ta cũng chỉ là bị heo cắn, không lẽ ngươi nói ta đi so đo với heo?”

“Ba!”

Lại là một cái bạt tai thật mạnh.

Mái tóc Tư Tư tung bay trong gió, mà trên khuôn mặt nàng đã sưng đỏ một mảng lớn. Không đợi nàng kịp phản ứng, Diễm Liệt đã bắt lấy cằm nàng, lấy trong lòng ra một viên thuốc, cứng rắn nhét vào miệng nàng. Tư Tư quật cường lắc đầu, liều mạng giãy dụa, phần nộ cần một phát lên tay Diễm Liệt, trong miệng ngập tràn mận tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sống Mơ Mơ Màng Màng

Ta mới không ăn mấy cái thứ quái quỷ mà ngươi đút cho! Cắn chết ngươi, cắn chết ngươi này cái tên hỗn đản sinh con không có hậu môn. Chờ ta phát

đạt, nhất định chính chết tổ tông mười tám đời nhà ngươi! Không giết chết ngươi ta sẽ không mang họ Doãn.

“Ha...”

Diễm Liệt đau đớn hít một ngụm lạnh khí. Tur Tur nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ mà tà mị khiến người ta sợ hãi, theo bản năng lui ra sau. Diễm Liệt đột nhiên nắm mũi nàng, bá đạo mà hôn.

Thật khó chịu... Chết mất thôi...

Tur Tur chịu đựng không nổi cái cảm giác hít thở không thông, theo bản năng mở cánh môi ra, Diễm Liệt nhắm đúng thời cơ, linh hoạt tách môi nàng ra, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi nàng, hôn nàng đến nỗi không thở được. Ngay cả thân thể hắn cũng không chế không nổi mà chìm đắm trong nụ hôn này, nàng chỉ cảm thấy yết hầu mình bị lấp kín, một dị vật lập tức bị nàng nuốt vào bụng. Tur Tur kinh hãi, liều mạng ho khan, lấy tay móc họng nhưng thứ nàng phun ra được chính là nước chua.

“Khụ khụ! Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Tur Tur phẫn nộ nhìn Diễm Liệt, mà Diễm Liệt lại nở nụ cười. Nét cười của hắn sáng lạng tựa như trăm hoa đua nở, mặt trời, mặt trăng và ngôi sao đều lâm vào sự âm đảm. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tur Tur, ôn nhu nói: “Thứ ta cho ngươi ăn chính là ‘sống mơ mơ màng màng’ —— nó là xuân được mạnh nhất, có thể làm cho một trinh nữ lập tức biến thành một dâm phụ, cuối cùng ân ái trong khoái cảm mà chết đi. Không ai có thể ngăn cản được sự phát tác của nó —— không ai cả.”

“Nếu chính ta ngăn cản được thì sao?” Tur Tur cắn răng hỏi.

“Nếu ngươi thực sự ngăn cản được, ngươi cũng phải chết —— chỉ là chết kiểu kia không đơn giản như chết kiểu này. Ngươi sẽ phải chịu sự đau đớn đến cực điểm, cho đến lúc ngươi chết đi —— đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, loại được này không có thuốc giải.”

Diễm Liệt nói xong, trên mặt còn tràn ngập ý cười tỏa sáng như ánh mặt trời, giống như hắn vừa mời Tur Tur cùng dùng bữa tối bình thường. Tur Tur oán hận nhìn theo hắn, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, một chút khí lực yếu ớt cũng không có.

“Nếu muốn cầu xin ta tha thứ..., bây giờ kể ra cũng chưa muộn —— ngươi chỉ cần nói cho ta biết tháng nào thì ‘nguyệt lượng’ rơi xuống, ta liền nguyện ý cùng ngươi...”

“Phi! Ngươi đừng nằm mơ.” Tur Tur chỉ nghe nửa câu, căn bản không rảnh bận tâm ‘nguyệt lượng’ rốt cuộc là cái gì: “Ta nhất định không để ngươi được như ý.”

“Làm càn!” Diễm Liệt giận dữ: “Một khi ngươi đã không nghe lời như vậy, ta liền biến ngươi thành dâm oa dâng phụ cho vạn người thỏa mại. ‘Nguyệt lượng’ ta tự có biện pháp để tìm ra, mà ngươi cả đời này sẽ phải làm quân kỹ.”

Diễm Liệt nói xong nổi giận dưng dưng bỏ đi, không hề liếc nhìn Tur Tur một cái. Tur Tur toàn thân vô lực, tùy ý để mấy thị nữ đem nàng vào ôn tuyền, thần trí nàng cũng càng ngày càng không rõ ràng.

Nóng quá! Ta muốn... ta muốn có người ôm ta, giải quyết một chút sự đói khát trên cơ thể. Ở, cái tên vương biến thái kia đi từ lúc nào vậy? Bên cạnh ta sao lại có nhiều nam nhân đến vậy? Bọn họ vì sao đều nhìn ta như thế?

Tur Tur nhìn tứ phía, không khỏi kinh hãi. Trong ôn tuyền không biết từ khi nào có hơn mười nam nhân trần truồng lồ lộ, thân hình cường tráng, mang theo nụ cười vô cùng dâm tà. Bọn họ quay chung quanh bên người Tur Tur, lấy nước hắt vào mặt nàng, hơi thở nam tử phả vào làm Tur Tur cơ hồ rơi vào tay giặc.

Không được! Ta không thể để cái tên bạo vương kia được như mong muốn. Ta... ta tình nguyện đi tìm cái chết!

Tur Tur nghĩ, cắn răng hướng vách tường ôn tuyền mà đánh tới, lại phát hiện ra mình ngay cả một chút khí lực tự sát cũng không có. Hai gò má nàng ửng hồng, toàn thân nóng cháy, ham muốn dục vọng mời gọi làm nàng bất an vặn vẹo thân thể, nơi cổ họng cũng phát ra tiếng rên rỉ khác nhau vốn không thuộc về nàng. Nàng gất gao cắn môi, máu theo khóe môi chảy ra, nhưng hỗn loạn trong đầu cũng làm nàng có chút tỉnh táo trở lại. Mấy nam nhân cười cười hướng nàng đi tới, Tur Tur dùng hết sức lực cuối cùng rống to: “Không cho các ngươi chạm vào ta, tất cả đều rút ngay!”

Sau đó, không gian bao trùm một mảnh hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Tránh Thai

Một mối quá a... Ta là đang ở đâu? Nam nhân trước mặt ta chính là... Diêm Vương?

Tur Tur tròn tròn mắt nhìn, liền gặp được khuôn mặt quen thuộc của tên Diêm Vương kia, lửa giận trong lòng nàng cũng bắt đầu xoàn xoẹt thiêu đốt. Nàng theo bản năng xông về phía trước, nắm lấy Diêm Vương, hung tợn nói: “Công chúa cái quái gì? Ngươi chẳng phải nói cho ta đi hưởng phúc sao? Ta không cần, ngươi mau để ta đầu thai đến một kiếp người bình thường. Ta chịu đủ rồi!”

“Chỉ sợ là... có chút khó khăn!” Diêm Vương cười tủm tỉm nói.

“Ngươi nói cái gì? Chẳng nhẽ ta không thể đầu thai sao?”

“Nguyệt Lạc còn sáu mươi năm dương thọ, cho nên ngươi còn phải sống sáu mươi năm nữa.” Diêm Vương cười vô cùng gian trá.

“Đồ thói tha! Hiện tại không phải ta đã chết rồi sao?”

“Không! Ngươi chưa chết —— vận mệnh, không cho phép bị đảo loạn, lại càng không cho phép bị sửa đổi. Điều duy nhất bây giờ ngươi có thể làm chính là thuận theo vận mệnh, hào hạo mà sống. Nếu ngươi tự sát lung tung thay đổi vận mệnh, ngươi có thể sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh. Cho nên, trở về đi Nguyệt Lạc. Cuộc sống còn lại đều do ngươi nắm giữ.”

Một luồng bạch quang xuất hiện, Tur Tur lại rơi xuống...

“Đau quá a... Diêm Vương thôi! Chờ ta sống hết sáu mươi năm dương thọ và chết, ta nhất định tìm ngươi giết chết.”

Đoàn Tur Tur cực lực mở mắt, hung tợn mắng Diêm Vương, lại phát hiện ra ra bản thân đang ở trong một gian phòng xa lạ. Nàng thử cử động thân thể, cả người nặng tựa như chì, kìm ức khuất nhục không đón cũng ập đến.

Đúng, ta chính là bị tên bạo vương kia cưỡng bạo, làm nhục, còn bị ép uống xuân dược... Cơ thể ta làm sao lại bị thương như vậy? Ta rốt cuộc có làm tên bạo vương kia được như ý nguyện, cùng nhiều nam nhân đến thể giao hoan hay không? Vì sao trong đầu ta lại hoàn toàn trống rỗng?

Ngay lúc Tur Tur đang khổ sở, vài nha hoàn mỹ mạo thấy nàng tỉnh liền đỡ nàng dậy rồi cung kính dâng lên một chén canh thuốc: “Nguyệt phu nhân, thỉnh người uống ‘vui thích canh’*.”

“Các ngươi gọi ta là gì?” Tur Tur miễn cưỡng hỏi.

“Nguyệt phu nhân ạ.”

“Hiện tại quân chủ vẫn là tên khốn Diêm Liệt kia?”

“Thỉnh nương nương đừng gọi thẳng tục danh của vương.” Vài nha hoàn cuống quýt quỳ xuống.

“Đã biết! Mẹ nó chứ, thì ra ta ôm một tia ảo tưởng, muốn xuyên đến thời không khác... ah!” Tur Tur bất đắc dĩ cười.

Mấy nha hoàn không hiểu được ý tứ của Tur Tur, cũng không dám hỏi thẳng vấn đề, chính là vẫn thỉnh cầu Tur Tur ở trước mặt mấy nàng uống hết chén canh đen tuyền kia. Tur Tur ngửi thấy mùi khó chịu của chén canh liền chán ghét xua tay: “Đem đi! Ai muốn uống cái thứ khó chịu như vậy?!”

“Thỉnh phu nhân ăn canh.”

“Các ngươi đến tốt cùng rốt cuộc vì sao cứ khăng khăng ép ta uống cái thứ kia? Khó uống như vậy ta mới này nọ không uống.”

“Phu nhân thứ tội —— đây là do vương phân phó chúng nô tỳ.”

“Tại sao ta phải nghe lời hần?” Tur Tur cười lạnh: “Còn nữa, uống thứ canh này rốt cuộc để làm gì?”

“Cái này...”

“Nói cho ta biết!”

“Dạ... là để phòng ngừa mang thai.”

“Sao lại không chịu nói sớm!”

Tur Tur hung hăng tròn mắt liếc nhìn mấy nha hoàn một cái, sau đó liền nhanh chóng đoạt lấy chén thuốc vẫn còn bốc hơi nóng, cắn răng một cái định nuốt xuống. Nhưng là nàng vừa đưa chén thuốc đến bên môi, đã bị một bàn tay to đánh rớt. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy khuôn mặt hùng hùng lửa giận của Diêm Liệt.

*vui thích canh: Là một loại dược dùng để ngăn cản sự phát triển của tế bào phôi, ở thời của chúng ta còn gọi là thuốc tránh thai. Cái này ta hiểu thế nào giải thích thế ấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Lửa Giận

“Ngươi... ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tư Tư nhìn thấy Diễm Liệt, theo bản năng co rúc vào góc tường, dùng chân che khuất thân thể.

Ký ức khuất nhục trong trí nhớ nháy mắt lại dội về, khiến cho nàng nhất thời đình chỉ hô hấp.

Nàng liều mạng lắc đầu, cảnh giác nhìn hắn, vươn cánh tay nhỏ bé trắng như Bạch Ngọc ra: “Đưa thuốc cho ta!”

“Ngươi thực sự không muốn mang thai hài tử của ta?” Diễm Liệt lớn tiếng hỏi. Hắn cũng không biết vì sao, Nguyệt Lạc như thế lại không bị thương thất vọng như những nữ nhân bình thường khác, mà lại có chút hưng phấn uống vui thích canh thi trong lòng hắn có chút mất mát.

Xét theo lệ thường, những nữ nhân của địch quốc giống Nguyệt Lạc là không thể mang thai hài tử của hắn. Cho nên, lúc cung nữ hỏi hắn có muốn lưu lại con nôi dôi hay không, hắn có chút do dự, nhưng vẫn là lắc đầu. Bởi vì hắn không thể vì bất luận kẻ nào mà thay đổi nguyên tắc của mình.

Nữ nhân đáng chết kia tại sao phải như vậy! Nàng thực sự không nghĩ đến chuyện mang con của ta sao? Chẳng lẽ nàng không biết nếu mang con nôi dôi của ta thì giá trị lợi dụng của đứa bé đó sẽ lớn tới bao nhiêu sao? Ta không biết nàng ta lòng dạ thâm sâu, hay là ngu ngốc đến đáng sợ. Không, đây hết thảy chắc chắn chỉ do nàng giả vờ! Dù sao nàng cũng là môn đồ mà Lạc Lam đặc ý, có thể ngăn cản được “sống mơ mơ màng màng”...

Diễm Liệt nghĩ tới tình hình ngày đó gặp nàng. Khi hắn phỏng chừng đúng thời gian được phát huy tác dụng, đang chuẩn bị hạ lệnh mang Nguyệt Lạc đến quân doanh, lại phát hiện tình cảnh khó quên tại ôn tuyền.

Thân thể Nguyệt Lạc trần truồng trong nước ôn tuyền, mái tóc đen xõa bay trong nước, hai đôi má hồng tuyệt mỹ làm người ta say mê, nàng gất gao cắn môi, liều mạng lắc đầu, liều mạng ngăn cản được hiệu. Bọn thủ hạ của hắn chỉ phối hợp mệnh lệnh, thấy Nguyệt Lạc như thế cũng không dám dùng sức mạnh. Bọn họ nhìn thấy vương liên cuồng quyết quỷ xuống, mà Diễm Liệt cau mày xua tay, tâm không hiểu tại sao lại vừa hoảng loạn.

Ta chính là lần đầu tiên nhìn thấy người có nghị lực như vậy. Người ăn “sống mơ mơ màng màng” sẽ rất nhanh bị ham muốn không chế, nếu không cùng người khác ân ái, thân cốt sẽ bị ê ẩm tê dại như bị từng con kiến gặm nhấm, sống không bằng chết. Loại thuốc này ngay cả nữ nhân trinh tiết nhất cũng không thể chống cự. Một nữ tử nhu nhược như nàng mà lại ngăn cản được? Chẳng lẽ nàng thực sự quyết cường đến vậy?

“Ngươi...”

Nữ nhân trước mặt thoát nhìn mảnh mai như vậy, nhưng tính tình lại quyết cường, lòng mày Diễm Liệt hơi nhăn lại, ánh mắt cũng có chút mê ly. Câu hỏi của hắn cuối cùng cũng không nói ra. Thân thể Nguyệt Lạc chậm rãi trượt vào trong nước, đã muốn hôn mê.

“Nguyệt Lạc.”

Diễm Liệt thét một tiếng kinh hãi, theo bản năng nhảy xuống nước, gất gao ôm lấy thân thể nàng vào trong ngực. Làn da Nguyệt Lạc trơn bóng nhẵn nhụi, mà đôi lông mi cong dài của nàng như một chiếc kéo từ từ cắt sâu vào thâm tâm lạnh lẽo của hắn.

Không, ta không thể vì một nữ nhân mà động lòng được. Ta là vương cao cao tại thượng, nàng chỉ là thiếp của ta thôi. Ta tha mạng cho nàng chỉ bởi vì “nguyệt lượng” —— nếu có được “nguyệt lượng” trong truyền thuyết kia thì ta có thể thực hiện tất cả nguyện vọng...

Diễm Liệt nhớ tới đôi mắt nhắm chặt của nàng, nghĩ tới đôi môi bị nàng gất gao cắn mà rướm máu, lòng có chút yếu mềm. Hắn nhìn cung nữ đang quỳ rạp dưới đất, nhìn tới bát thuốc tránh thai đang nghi ngút hơi nóng, lửa giận lại thiếu đốt: “Ngươi không nghĩ tới chuyện mang thai hài tử của ta phải không?”

“Đương nhiên —— không lẽ ngươi muốn ta mang thai hài tử của ngươi sao? Thuốc tránh thai này chẳng phải ngươi chuẩn bị cho ta ư?”

“Hiện tại ta đã đổi ý!”

“Dựa vào cái gì mà ngươi bảo ta uống thì ta phải uống, bảo không uống thì ta không được uống? Ta cho ngươi biết, ta một chút cũng không nghĩ tới chuyện mang thai hài tử của ngươi, một chút cũng không nghĩ! Ngươi... ngươi lãng nhục ta, còn cho nhiều người như vậy đến vũ nhục ta! Ngươi không phải người, ngươi là tên ác ma! Ta tha chết cũng không muốn gặp lại ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quân Kỹ

Tur Tur nói xong, giầy dựa đứng lên, lão đảo đi ra cửa. Sự quật cường của nàng cuối cùng cũng hoàn toàn chọc giận Diễm Liệt.

Diễm Liệt đi ra phía trước, tựa như ngọn núi lớn chặn đường của nàng, sau đó từ trên cao nhìn xuống:

“Ngươi, thật sự rất làm phiền. Đi theo ta!”

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Buông ra!”

Tur Tur liều mạng giầy dựa, nhưng nàng làm sao có thể là đối thủ của Diễm Liệt? Diễm Liệt mặc kệ nàng giầy dựa, ra sức lôi nàng đến chuồng ngựa. Hắn cười một con đại hắc mã, sắc mặt không chút biểu cảm nhìn Tur Tur nói: “Lên ngựa.”

“Ngươi dẫn ta đi đâu? Ta không lên.”

“Lên ngựa.”

Diễm Liệt dùng roi quật mạnh vào lưng Tur Tur, làm cho phần lưng nàng nhất thời đau đớn như bị hỏa thiêu. Thân thể nàng vẫn chưa hồi phục như cũ, bị đánh mạnh tới thế, đã sớm không chống đỡ nổi. Tuy rằng nàng cực lực đứng vững, nhưng chân mềm nhũn, quỵ rạp xuống đất. Nhưng nàng vẫn quật cường nhìn Diễm Liệt, không chịu thua.

“Lên ngựa.” Diễm Liệt mặt không chút thay đổi ra lệnh.

“Ta, không, muốn!” Tur Tur cắn răng nói.

“Ba.”

Diễm Liệt lại lần nữa vung roi lên lưng Tur Tur. Máu đỏ chậm rãi theo dọc lưng Tur Tur chảy xuống, nhuộm đỏ cả bộ y phục trắng noãn, trông thật kinh tâm. Nhưng là nàng vẫn nhìn thẳng vào mắt Diễm Liệt, không có chút nào gọi là sợ hãi. Diễm Liệt giận dữ nhìn nàng, cuối cùng ôm ngang nàng lên ngựa.

“Ngươi làm gì vậy? Mau buông ra!”

Con ngựa chạy về phía trước nhanh như gió, tiếng la của Tur Tur cũng trôi theo gió. Cánh tay của Diễm Liệt tựa như sắt thép làm cho Tur Tur không thể tránh né. Gió không ngừng ào vào miệng nàng, nàng bị sắc gió ho khan, nước mắt giàn dụa. Mục tiêu —— quán doanh rốt cục cũng tới nơi, mỗi nàng cũng muốn khô khốc, một chữ cũng nói không nên lời.

“Ngươi... dẫn ta đến đây làm cái gì?” Tur Tur hỏi.

“Ta cho ngươi thấy, nữ nhân bị ta vứt bỏ đều chỉ có chung một kết cục.”

Diễm Liệt nói xong, ôm Tur Tur xuống ngựa, sau đó kéo nàng đến một lều trại cũ nát. Trong lều là hai nữ tử quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bù. Sắc mặt các nàng khô vàng, ngây ngây dại dại, trên người vốn đã không còn một tia sinh khí, thật chẳng khác gì một con bù nhìn. Bên cạnh các nàng là các nam tử giáp bạc, người người sắc mặt ửng hồng, nặc mùi rượu. Bọn họ nhìn thấy Diễm Liệt đều quỵ xuống, nhưng hắn chỉ thần nhiên xua tay: “Các ngươi đứng lên, đang làm cái gì thì cứ tiếp tục làm.”

“Tạ vương ân điển.”

Các nam nhân cuống quýt tạ ơn, sau đó cười hi hi, cầm lấy bình rượu rót vào miệng nữ nhân, nói lời dâm uế không chịu được. Tur Tur trợn mắt há mồm, không thể tin nhìn Diễm Liệt: “Các nàng là...?”

“Lạc tuyển công chúa. Nguyệt Lạc, ngươi tốt nhất phải phụng dưỡng ta thật tốt. Nếu không, các nàng chính là kết cục của ngươi.”

Diễm Liệt nói xong, tàn nhẫn cười, hắn rút cục cũng hài lòng, trên mặt Tur Tur đã có nét hoảng sợ. Tur Tur không thể nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt:

“Ngươi nói thật không? Các nàng... sao lại thành ra như vậy? Ngươi tại sao có thể làm như vậy?”

Một bàn tay đánh thật mạnh vào mặt Diễm Liệt. Hắn thật không ngờ Tur Tur lại một lần nữa dám đánh hắn, ngăn người trong một khoảng thời gian ngắn, trong quân trường cũng hoàn toàn yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trùng Phạt

Đây là lần thứ hai nàng đánh hấn, nhưng so với lần đầu thì nàng không còn sợ hãi nữa, lần này Tư Tư quyết định đánh cược tính mạng của mình. Nàng cừu hận nhìn Diễm Liệt, không còn lí trí mà hô to:

“Người không phải là người, người là bạo quân! Chẳng lẽ nữ tử chúng ta từ nhỏ là đồ chơi cho nam nhân các người tiêu khiển sao? Các nàng cũng có phụ mẫu, cũng có người thật tình yêu thương các nàng. Người không có người thân sao? Nếu như người thân của người bị lăng nhục như vậy, người có cảm giác như thế nào? Người thật quá đáng.”

Thân thể Tư Tư yếu ớt, dù đã dùng hết sức lực đang có nhưng cũng chỉ để lại dưới gò má của Diễm Liệt một dấu ửng đỏ. Diễm Liệt mở to mắt nhìn Tư Tư như không thể tin nổi, rốt cục một cổ phần nộ cũng dâng lên. Mà tim hấn cứ như bị một con dao găm xẹt qua cực nhanh, đã bắt đầu rướm máu. Mắt đỏ rần lên, hấn giận dữ bắt lấy hai bả vai của Tư Tư, âm trầm nói:

“Người nói rất đúng —— ta không có người thân. Ta không có phụ mẫu, không có huynh đệ, cái ta có chính là quyền lực —— nhưng, có quyền lực chính là có tất cả. Cái gì gọi là tình phụ mẫu? Tình huynh đệ? Tất cả chỉ là lừa nhân gạt thế, lừa mình dối người mà thôi. Nguyệt Lạc, người thực sự quá mức làm càn! Ta thật muốn giáo huấn người.”

“Cứ tự nhiên.” Tư Tư đã sớm biết trước kết quả: “Người muốn thế nào thì liền làm như vậy đi! Tốt lắm! Coi như mệnh ta xúi quẩy, gặp phải người. Bây giờ người giết ta đi, ta đời này kiếp này cũng không muốn gặp lại người lần nữa.”

“Giết người?” Diễm Liệt lắc đầu: “Nguyệt Lạc, ta muốn người nhớ kĩ ngày này, muốn người hối hận vì đã làm thế. Người đâu, trời nàng ở giáo trường, từ khi nàng cầu xin tha thứ, tuyệt nhiên không cho trời hay cho ăn uống.”

“Dạ.” Bọn lính cung kính coi.

Tư Tư một khắc trước vẫn là “Nguyệt phi”, ấy vậy mà mới đó đã bị trời vào cột gỗ. Mặt trời chói chang làm nàng mở mắt không ra, mà nàng gần như đã muốn hôn mê.

Ta thật khát, rất muốn uống nước! Nhưng mà, ta thà chết cũng không cúi đầu trước tên bạo quân kia! Diễm Liệt, người cho là làm như vậy có thể khiến cho ta khuất phục sao? Thật sự là nằm mơ!

Tư Tư oán hận nghĩ, ánh mắt hung tợn nhìn Diễm Liệt đang ung dung tự tại uống trà ở dưới gốc cây, thật hận không thể dùng ánh mắt giết chết hấn. Nàng thỉnh thoảng lại liếm láp đôi môi sớm đã khô khốc của chính mình, yết hầu quay cuồng, bụng cũng không nghe lời mà kêu lên. Thời gian trôi qua, nàng chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt ngày càng mờ hồ, ánh mắt cũng mệt mỏi không mở ra được. Ngay tại thời điểm ý thức của nàng chậm rãi rời đi, một chậu nước lạnh ngâm ướt nàng từ đầu đến chân, cả người nàng run lên, ý thức cũng theo đó mà thanh tỉnh.

“Như thế nào? Muốn ngủ sao? Tỉnh lại.” Diễm Liệt mặt không chút biến sắc nói.

Diễm Liệt! Hấn thực sự muốn thế nào? Đúng là đồ biến thái!

Tư Tư căm giận nhìn Diễm Liệt, sau đó nhắm chặt hai mắt, xoay đầu đi. Diễm Liệt lần đầu tiên thấy một nữ tử quật cường tới vậy, lòng không khỏi tức giận:

“Ta muốn xem người có thể chống đỡ tới khi nào. Người đâu, hồi cung. Nguyệt Lạc, ta chờ thời khắc người cầu xin ta.”

“Ta... tuyệt đối... sẽ không cầu người.” Tư Tư nhẹ giọng kiên quyết nói.

Ban đêm.

Trên giáo trường trống trơn ngoại trừ Tư Tư thì không có một bóng người, yên tĩnh đến đáng sợ. Tư Tư lẳng lặng nhìn ánh trăng, lẳng lặng hưởng thụ từng cơn gió nhẹ, cảm thấy tâm tình bình tĩnh như nước.

Lạc Lam, đã như người mong muốn. Ta hiện tại đã làm phi tần của vương. Kết quả này ta thực sự cũng chưa từng nghĩ tới. Nhưng hiện tại, ta có vẻ sẽ bị giết trong tay của vương rồi. Không biết sau khi ta chết, người có khổ sở hay bị thương hay không. Dù sao... Nguyệt Lạc cũng yêu người sâu sắc như vậy.

Tư Tư nhớ tới đôi mắt ôn nhu lại lạnh như băng của Lạc Lam, tâm bất đầu đầu đón, nước mắt cũng vô thanh mà chảy xuống. Nhưng nàng cũng không biết, đầu kia giáo trường, một thân ảnh cao lớn một mực lặng yên đứng nhìn nàng, trên mặt có chút không nỡ cùng thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Thỏa Hiệp

“Cái gì? Đến bây giờ Nguyệt Lạc vẫn chưa cầu xin ta tha thứ cho nàng?”

Giữa cung điện hoa lệ, Diễm Liệt ngồi uống rượu, thần sắc tràn đầy tức giận, hần nầm thật chặt bình rượu cho đến khi bình lộ ra một vết nứt tinh tế. Một nội quan thấy tâm tình hần không tốt, bèn cuống quýt nói:

“Vương, người không cần tức giận. Nguyệt phu nhân nhất định sẽ cầu xin ngài tha thứ.”

“Cút, mau cút ra ngoài cho ta.”

Diễm Liệt ném chén rượu về hướng đầu nội quan, làm cho trán của hần xuất hiện một dòng máu tươi thật dài. Nội quan không quan tâm tới vết thương, chỉ vội vã chạy ra ngoài, mà lửa giận trong mắt Diễm Liệt vẫn chưa có một tia bình ổn.

Nguyệt Lạc này... thật khiến người khác phải tức giận! Những nữ nhân ta sở hữu đều rất ngoan ngoãn, dịu dàng. Tại sao chỉ có nàng là quật cường, ngỗ nghịch đến thế? Chẳng nhẽ nàng không sợ ta giết nàng, diệt hết tất cả thần dân trong quốc gia của nàng hay sao? Nàng... thật sự quá mức làm càn rồi.

“Người đâu, đến giáo trưởng.”

“Tuân lệnh vương.”

Thời điểm Diễm Liệt bước vào giáo trường, Tư Tư đã sắp lâm vào tình trạng hôn mê. Nàng nhắm chặt mắt, mặt trắng như giấy, hơi thở mỏng manh, tựa như đã chết. Diễm Liệt nhìn nàng thật sâu, giận dữ bùng lên, đột nhiên nắm lấy tóc nàng kéo mạnh: “ Tỉnh lại. Nhanh cầu ta.”

Đau đớn lại làm cho Tư Tư lần nữa thanh tỉnh. Nàng hơi mở mắt, không nhìn rõ mặt Diễm Liệt, càng không nghe được hần đã nói cái gì. Như thế, nàng vẫn nở nụ cười quật cường trên môi: “Ta sẽ không cúi đầu trước ngươi.”

Bốp...

Roi của Diễm Liệt một lần nữa đánh vào bả vai Tư Tư, nhưng nàng đã không còn cảm giác đau nữa. Roi của Diễm Liệt lần đầu quất rất mạnh, nhưng càng về sau càng có chút nương tay, theo bản năng có chút biến nhẹ, có vẻ hần không muốn có thêm vài vết sẹo xấu xí trên người Tư Tư.

“Vương, không thể đánh nữa!” Nội quan bên người Diễm Liệt thấp giọng nhắc nhở: “Nếu đánh nữa, chỉ sợ Nguyệt phu nhân...”

“Nhanh chóng đưa nàng đi chữa thương. Nàng có mệnh hệ gì, ngươi cũng đừng có quay lại.”

Đây là lần đầu tiên ta ném được tư vị thất bại...

Nguyệt Lạc, người như thế, thật sự là rất ngoài ý muốn của ta. Ta biết người một lòng muốn chết, nhưng ta sẽ không để cho người toại nguyện. Bởi vì, ta phải tìm “Nguyệt lượng”, càng bởi vì, ta muốn chinh phục người... Ta nhất định sẽ làm cho người phải thuận theo ta! Diễm Liệt kiên định thầm nghĩ.

Thân thể của Tư Tư chỉ là tổn thương ngoài da, ngự y rất nhanh đã chữa khỏi cho nàng, thậm chí còn không thấy một vết sẹo nào. Nhưng mà, mỗi khi nàng nhìn thân thể cùng gương mặt mình vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu, thì chỉ hận không thể hủy dung, làm cho Diễm Liệt mất đi hứng thú với nàng.

Sau khi thân thể nàng hồi phục, Diễm Liệt thường xuyên chiêu nàng đi hầu hạ hần, cũng không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để làm nhục nàng.

"Đại tỷ?" Tô Văn nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình nghe đến những lời này, cũng không thấy chột vật, ngược lại còn bật cười, mặt lộ vẻ lo lắng gọi.

"Tiểu Văn à, đại tỷ cùng đệ nói, có vài lúc chúng ta không thể cùng nữ tử như thế so đo, miễn cho chúng ta ở bên này đau lòng, bọn họ ở bên kia vui vẻ đếm tiền."

Thấy Tô Văn nghi hoặc không hiểu gì đầu, Tô La lại mỉm cười nói: "Không biết thì thôi, đệ chỉ cần nhớ câu nói 'Chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân khó nuôi' là được, không cần nghĩ quá nhiều về chuyện khác."

Nói xong lời này, Tô La nhin không được ở trong lòng yên lặng thờ dài: thật không nghĩ đến nàng cũng dùng tới câu nói như vậy, hơn nữa còn là dùng để giáo dục Tô Văn, thật là bị tiểu nữ tử kia đánh bại.

Đến chạng vạng, Tô La đã bận được không ít vòng tay nhiều màu sắc, lần này cuối vòng tay nàng cố ý thắt chặt lại. Nghĩ các nàng muốn tháo vòng tay còn phải tháo cái nút thắt chặt lại mới có thể học được cách bận, trong lòng mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Tuy không thể tránh được các nàng học được, nhưng làm như vậy nói không chừng phải cần nhiều thời gian hơn để tháo vòng tay ra, nếu như cái nút thắt này kết chặt, có lẽ các nàng kia cũng tháo không được những vòng tay này.

Nghĩ tới có thể có khả năng, Tô La không nhin được mím môi cười to một trận, Tô Văn đang ở trong sân học nhìn thấy Tô La thấp giọng cười buồn bực, trên mặt trừ không hiểu vẫn là không hiểu.

Vào lúc này cũng là giờ chuẩn bị cơm tối, Tô La đem những thứ tơ màu lật vạt kia đi cất, còn chưa kịp để vào trong nhà, mọi ngày Tô mẫu đều phải hon

nửa canh giờ mới trở về đã đi tới cửa nhà.

"Nương, người đã trở về ." Tô Văn đang rung đùi đắc ý đọc sách nhìn thấy Tô Mầu đang cổng một bó củi, lập tức đi tới trước cửa đem cửa gỗ kia đẩy ra một chút, để cho Tô mầu dễ dàng đi vào.

Tô mầu đem bó củi trên vai cất kỹ, sau đó liền xoay người cầm sách vở Tô Văn xem, vui mừng cười cười nói: "Tiểu Văn, hôm nay học được mấy câu?"

Nghe đến Tô mầu nhắc tới chuyện học bài, Tô Văn cao hứng trả lời: "Mười lăm câu, con đã đem bài hôm qua tất cả học thuộc lòng, hôm nay đọc cho tiên sinh nghe, tiên sinh còn khích lệ con đó!"

"Tiểu Văn nhà chúng ta thật là lợi hại, thế nhưng học thuộc lòng nhanh như vậy, chớ nương lấy tiền công, cho con cùng đại tỷ mua đồ ăn ngon hơn." Tô mầu cười sờ sờ đầu Tô Văn, trong lòng không nói ra được vui sướng.

Mấy ngày trước đây, nữ nhi chợt nói với bà muốn đưa Tô Văn đi trấn trên cùng một vị tiên sinh đọc sách, nghe được vị tiên sinh kia dạy học ở Vân Lâm thư viện trấn trên, vốn đang cho là nữ nhi cùng hấn có quan hệ gì khó nói, biết là duyên sau một văn tiền, trong lòng mới hơi yên tâm một chút.

Chỉ là, Tô mầu vẫn là cảm thấy rất lo lắng, cộng thêm hôm nay cùng mấy phụ nhân xới đất lại nghe đến đủ loại lời đồn đãi chuyện nhảm, nên trong lòng càng thêm cảm thấy không yên tâm, muốn trở về tìm nữ nhi nói chuyện cho tốt.

"Nha đầu, con trước tới đây, nương có chuyện muốn cùng con nói." Tô mầu thấy Tô La chuẩn bị đi phòng bếp, lập tức gọi nàng lại, chần chừ đợi lát nữa càng không có thời gian nói.

Tô La mới vừa vào phòng bếp đi một bước nhẹ nhàng mở to mắt nhìn, nghe giọng của Tô mầu tựa như là chuyện rất quan trọng, vậy sẽ là chuyện quan trọng gì đây ?

Trong lòng nàng tuy là nghi ngờ, nhưng vẫn xoay người cười nhìn về phía Tô mầu, bất động thanh sắc trả lời: "Nương có chuyện nói thẳng, con sẽ nghe thật tốt."

Tô mầu nhưng không có nói thẳng, ngược lại nhìn Tô Văn phân phó nói: "Tiểu Văn, trước tiên con đi phòng bếp nấu nước, nương cùng đại tỷ có chuyện cần nói."

Tô Văn hiểu chuyện nghe đến Tô mầu và đại tỷ có chuyện cần nói, lập tức đáp ứng chuyện này, chạy chậm vào phòng bếp.

Tình hình như vậy để cho trong lòng Tô La không khỏi run lên, nhìn dáng vẻ thật sự là chuyện hết sức quan trọng. Thu nụ cười trên mặt vào, sau đó đi theo Tô mầu liếc mắt ra hiệu nàng vào trong nhà.

Vừa vào trong nhà, Tô mầu trực tiếp mở miệng nói: "Nha đầu, mấy ngày nay con đi trấn trên nhưng có đi gặp Du tiên sinh kia không?"

Con người Tô La hiện lên một nét thoáng nghi ngờ, sau đó lắc lắc đầu, trong lòng không khỏi nghĩ Tô mầu hỏi lời này có hàm ý gì. Nàng lúc trước đã nói thật sự rõ ràng, nàng chỉ là giúp Tô Văn mời một tiên sinh dạy học, Tô mầu cũng tán đồng chuyện này, sao lúc này bỗng nhiên hỏi như vậy?

Tô mầu thấy Tô La lắc đầu, chậm rãi than thở một hơi nói: "Hôm nay nghe được một đại muội tử cùng chúng ta đi xới đất nói, bà ấy hôm qua ở hồ Liễu Nguyệt trấn trên nhìn thấy Tiểu Văn cùng một tiên sinh học bài, sau đó thì nói con cùng tiên sinh kia có quan hệ." Dừng một chút lại nói: "Nương thấy vẫn là không nên phiền toái tiên sinh, nếu như chuyện này truyền ra, đối với con và đối với tiên sinh đều không tốt. Tiên sinh dù sao ở trên trấn có danh dạy học ở Vân Lâm thư viện, nếu chuyện này truyền đến thư viện kia, chắc hẳn sẽ đối với tiên sinh tạo thành ảnh hưởng rất lớn."

- Hết Chương 14 -

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nếu như không phải nghe được lời nói này của Tô mầu, Tô La thật sự không nghĩ đến nhiều như vậy, dù sao nàng ở kiếp trước sống hai mươi mấy năm làm người hiện đại, muốn nàng lập tức hoàn toàn tiếp thu quan niệm nơi này, quả thật cần một khoảng thời gian.

Nói một câu thành thật, nàng chưa từng nghĩ qua nàng sẽ bởi vì sống ở chỗ này liền trở thành một cổ nhân chân chính, vô luận là tư tưởng hay là hành vi, ít nhiều đều mang chút thói quen của thế giới kia.

Tính toán như thế, nàng dụng tâm dung nhập thế giới này cũng không làm nhạt phai được sự thật. Cho nên nàng hiểu rất rõ Tô mầu cổ kị, cũng hiểu rõ chuyện này, có lẽ thật sự sẽ làm nàng, hoặc làm Du Khiêm chịu không ít lời ra tiếng vào.

Mang một ít ánh mắt trầm mặc áy náy nhìn về phòng bếp, đã đưa Tô Văn cùng Du Khiêm đọc sách mấy ngày, bỗng nhiên lại không thể cho nó (Tô Văn) đi, nàng thật sự cảm thấy rất hổ thẹn.

Tô mẫu nhìn thấy Tô La ánh mắt tràn đầy áy náy, cùng quay đầu nhìn về phòng bếp một lần, lập tức thở dài một tiếng nói: "Tiểu Văn thì để cho nương nói đi, nương nghĩ nó sẽ hiểu."

Tuy nói là bà rất muốn đưa đứa con trai duy nhất đi học bài, nhưng lại sẽ không dám đem khuê danh con gái ra giỡn. Tiên sinh kia cũng có lòng tốt, càng không thể để chuyện này liên lụy đến hắn.

"Đừng, nương đừng đi, vẫn là để con tới nói với nó, dù sao đều là do con đưa nó đi theo tiên sinh học bài." Con người như mặc ngọc đen nhánh đầy vẻ cay đắng, Tô La ở trong lòng nhẹ nhàng lắc đầu, có vài lúc thật sự không thể làm theo ý mình.

Ăn xong bữa cơm chiều, Tô La mới cùng Tô Văn nói về chuyện này, lúc này một nhà ba người đều ở trong phòng, chung quanh yên ắng chỉ có tiếng đé kêu, mẹ con Tô gia đều lẳng lặng không nói gì đợi Tô Văn phản ứng.

Cúi đầu trầm mặc một lúc sau, Tô Văn giọng có chút nghẹn ngào chậm rãi nói: "Nương, con biết, ngày mai con đi gặp tiên sinh nói một câu, sau đó về nhà tự mình học bài."

Tô La và Tô mẫu trao đổi cái nhìn thương tiếc, Tô La lập tức ôn nhu nói: "Tiểu Văn, tuy không thể tiếp tục cùng tiên sinh kia học bài, nhưng đại tỷ sẽ đưa đệ đi học đường. Qua hơn một tháng nữa, lúc ấy học đường khai giảng, đại tỷ có thể kiếm được không ít bạc, đến lúc đó nếu bạc nhiều, sẽ đưa đệ đi Văn Lâm thư viện trần trên học bài."

Học sinh nơi này cũng có nghỉ hè, hiện tại sắp đến lúc nghỉ, Tô La nghĩ lúc tháng chín khai giảng, nàng có thể đưa Tô Văn đi học đường, như thế thì không cần lo lắng Tô Văn không được đọc sách.

Nàng vốn quyết định đưa Tô Văn đi học đường, chỉ là nghĩ đưa Du Khiêm dạy nó trước, đến lúc vào học đường cũng đuổi kịp tiến độ. Một thầy dạy một trò cùng một thầy dạy nhiều trò dù sao cũng có khác biệt rất lớn, nàng hi vọng Tô Văn có thể học tập một thời gian trước.

"Nha đâu?" Tô mẫu hiển nhiên không nghĩ tới Tô La lại muốn đưa Tô Văn đi đọc sách, hơn nữa còn là muốn đưa nó đi thư viện Văn Lâm.

Ai không biết học sinh thư viện Văn Lâm đa số đều là hài tử nhà có chút tiền ở trần trên, nghe nói đi thư viện Văn Lâm học bài tiền bạc chính là nhà nông bình thường được hơn hai tháng ăn uống tốt, nhà bọn họ có thể kiếm được nhiều tiền bạc như vậy sao?

Tô Văn càng ngọc tron trắng mắt, hẳn cảm thấy cùng Du tiên sinh đọc sách mấy ngày đã rất tốt, không nghĩ đến đại tỷ còn nói muốn đưa hắn đi thư viện Văn Lâm. Tuy rằng chưa từng được đi học đường, nhưng hắn biết thư viện Văn Lâm là thư viện mà học sinh ở trong thôn đều muốn đi.

"Nương, người yên tâm đi. Tiên, nhất định có thể kiếm được, nhưng con hi vọng người và Tiểu Văn cùng nhau giúp đỡ, chỉ cần chúng ta người một nhà chăm chỉ nỗ lực, không được bao lâu sau, chúng ta liền có thể kiếm được tiền đưa Tiểu Văn đi thư viện, có khi còn có thể kiếm thêm không ít tiền bạc."

Tô mẫu và Tô Văn kinh ngạc tròn tròn hai mắt, hai cặp mắt tương tự nhìn chăm chú Tô La. Phảng phất như lời Tô La nói đều như chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng hai cặp đồng tử đen như mực không thể che lấp được kỳ vọng.

Tô La nhìn hai đôi mắt giống nhau sáng ngời, trong lòng một góc nào đó mềm mại tựa như được ngày xuân chiếu rọi, ấm áp, khuếch tán sang nơi khác.

"Nương, người cũng biết con bây giờ bện vòng tay trang sức có thể kiếm không ít tiền, nhưng những thứ này rất nhanh sẽ bị người khác học được, sau đó thì có rất nhiều người đi theo bện tới bán. Con nghĩ chúng ta nên thừa dịp sớm bán giá tiền tốt, như thế thứ nhất, coi như các nàng ta ngày sau bán ra giá thấp, chúng ta cũng đã kiếm được không ít tiền."

Nói đến chỗ này, Tô La hơi tạm dừng một chút, nhìn mẹ con Tô gia đều rất nghiêm túc lắng nghe, thế là lại nói: "Nhưng một mình con bận không qua nổi, cho nên con hi vọng nương và Tiểu Văn cùng nhau giúp đỡ, người nhiều lực lượng nhiều, tin rằng không được mấy ngày là có thể bện ra không ít vòng tay trang sức."

Được biết Tô mẫu mỗi ngày xới đất chỉ có mười mấy đồng tiền, nàng liền toát ra ý nghĩ này, muốn Tô mẫu và nàng cùng nhau bện vòng tay. Không chỉ bởi vì bện vòng tay tương đối kiếm tiền, cũng là bởi vì không muốn nhìn thấy Tô mẫu mỗi ngày đều đi sớm về tối làm thuê cho người khác xới đất, mệt mỏi đến toàn thân đau nhức, kiếm cũng không nhiều.

Tô mẫu hạ mí mắt suy nghĩ một chút, sau đó giương mắt nhìn Tô La, tựa như là đang xác định chuyện gì, hai tròng mắt rạng rỡ chói lọi: "Con nói không sai, sáng mai nương liền đi nói một tiếng, sau đó ở trong nhà cùng nhau bện vòng tay." Nghĩ đến mấy vòng tay tinh xảo kia, Tô mẫu lại có chút lo lắng mà nói: "Nhưng nương lo lắng học không được, vậy không phải là ngược lại làm hỏng việc?"

Tô La nghe vậy mỉm môi cười cười: "Nương cứ yên tâm đi, bện không được thì thôi, người có thể thêu vài cái hà bao đẹp, chúng ta không cần lo lắng cái vấn đề này. Về phần tiểu Văn, ở một bên giúp làm chút việc nhỏ, có lẽ có thể giúp chúng ta tiết kiệm được không ít thời gian."

"Con nói những hà bao đẹp đề kia có thể kiếm ra tiền sao?" Tô mẫu trên mặt tất cả đều là nghi hoặc, nhắc nhở: "Trần trên có không ít cô nương đều ở đây đi bán hà bao, ta cũng nhìn thấy các nàng rất bán được."

Tô La biết Tô mẫu nói không sai, nơi này cô nương bình thường đều là tự mình thêu hà bao, còn có không ít cô nương thêu hà bao đưa cho người trong

lòng. Nhưng trên nhiều người như vậy, cũng sẽ có một vài cô nương không theo thừa đi, còn có mấy nam tử độc thân, bọn hắn cũng không đến mức chờ được nhận hà bao đi!

Nàng tin tưởng khách hàng khẳng định là có, chỉ cần hà bao được làm tinh xảo, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, coi như những cô nương kia biết theo, nói không chừng cũng bỏ chút tiền mua những hà bao các nàng hợp ý. Như vậy bọn họ chính là rất nhanh, có thể thừa cơ bán đi với một cái giá tốt.

Tô La bây giờ rất rõ ràng, muốn kiếm tiền được thừa dịp lúc hàng mới đưa ra thị trường kiếm một khoản thật tốt. Nếu như sau này thật có thể đủ để tạo danh tiếng cho quầy hàng, nàng cũng không cần buồn về vấn đề này. Bất quá nàng rất rõ ràng, đây đều là chuyện sau này, bây giờ khẩn yếu nhất chính là coi trọng chuyện trước mắt.

Nhìn hai cặp mắt lấp lánh tỏa sáng, Tô La tâm tình khoái trá trung ra một khuôn mặt tươi đẹp, càng ngày càng xinh đẹp khả ái. Bất quá nàng vẫn đều đem bán thân nàng thành một nữ nhân trưởng thành hai mươi lăm tuổi, một chút cũng không biết giờ phút này nàng có bộ dáng gì.

"Sắc trời đã không còn sớm, đợi sáng mai ăn xong bữa sáng, con lại cùng mọi người nói tường tận." Tô La về mặt thần bí, tìm nhiều vài vụn như vậy trở về, cũng không phải là để chơi.

"Đại tỷ, tỷ cùng chúng ta nói thêm một chút đi." Tô Văn một mực yên lặng nghe bị khơi mào hứng thú, nghe đến Tô La thế nhưng nói đợi ngày mai mới có thể nói cho bọn họ, liền có chút giống như là cảm giác nghe chuyện xưa đặc sắc nghe được một nửa liền không được nghe tiếp.

Không nghĩ đến một chiều này của nàng còn có thể khiến Tô Văn nói ra lời nói này, Tô La nhất thời cảm thấy đặc biệt tự hào, nhìn xem lời nàng nói vẫn là rất có lực hấp dẫn. Thấy mắt Tô Văn sáng long lanh, cuối cùng vẫn chạy vào phòng lấy ra vài bông mới mua về hôm nay.

Mẹ con Tô gia ánh mắt một mực di chuyển nhìn theo Tô La, cho đến khi Tô La đem khối vài bông màu xanh đen và than chì thả vào mặt bàn, hai người mới lộ ra biểu lộ quá nhiều khác biệt.

Tô mẫu là kinh ngạc tròn tròn mắt, tới hôm qua tuy là nghe Tô La nói qua muốn mua vài, nhưng chỗ vài bông này có thể làm không chỉ là một bộ quần áo. Lại nhìn Tô La vẻ mặt bình tĩnh, nhất thời hiểu rõ nàng đã sớm quyết định ý kiến muốn mua nhiều vài dẹt như vậy, nhất thời đau lòng không chịu được.

Lại thấy vài này là vài bông tương đối mềm mại thư thái, trong lòng lại càng đau. Thế là ngẩng đầu nhìn Tô La, nghĩ đến nữ nhi nhà mình đoạn thời gian này nỗ lực bện vòng tay kiếm tiền, lại không biết phải nói cái gì cho tốt.

Về phần Tô Văn mừng đến hai mắt sáng lên, tuy nói nó rất hiểu chuyện, nhưng tới cùng vẫn là đứa bé, tin tưởng rằng không có đứa bé nào là không thích quần áo mới. Nghĩ đến vài bông này có thể dùng để làm quần áo mới, trong lòng nó cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Nương, con hôm nay bán mấy vòng tay trang sức kia chính là kiếm được hơn sáu trăm văn tiền, cộng thêm mấy ngày trước kiếm, mua vài này còn thừa lại không ít tiền." Tô La nói đến đây thì cười thần bí, lại đem một bao vài vụn để lên trên bàn.

Tô mẫu nghe nói hôm nay lại kiếm được nhiều tiền như vậy, ngay người một lúc lâu mới hồi thần. Hoàn hồn lại thấy một bao vài vụn, vốn còn có rất nhiều lời Tô mẫu nhìn thấy vài vụn này liền nhìn không được hỏi: "Con từ chỗ nào tìm được nhiều vài vụn như vậy, chuẩn bị dùng để làm gì?"

"Không biết đi?" Tô La đắc ý đùa nghịch nàng lấy được vài vụn, nhận được ánh mắt xem thường của Tô mẫu, vội vàng nghiêm sắc mặt nói: "Vài vụn này là từ tiệm vải 'Đào' trở về, có lẽ chúng ta có thể dùng vài vụn này kiếm ra không ít bạc."

"Con cứ chậm rãi nói đi, xem làm như thế nào." Nghe đến vài vụn này có thể kiếm bạc, Tô mẫu thật sự cảm thấy Tô La đang khoác lác, nhìn không được liếc mắt một cái.

"Con biết nương khẳng định cảm thấy những vài vụn này kiếm không được tiền, chờ khi con kiếm được tiền, nương sẽ biết con nói đều là thật." Nghĩ tới chỗ dùng những thứ này vài vụn này, trong lòng Tô La như là có một hàng hoa hướng dương khuôn mặt tươi cười vẫy tay gọi nàng.

Kiếp trước từng đề xướng biếnấy phế phẩm thành vật hữu dụng, nàng lần này chính là thật sự biến phế phẩm thành vật hữu dụng, thuận tiện kiếm chút tiền mua thức ăn ngon trở về. Nhìn tóc mai hoa râm Tô mẫu và tiểu đệ nhỏ gầy so với bạn cùng lứa tuổi, Tô La khóe mắt đau xót, vội cúi đầu chỉnh lại vài vụn.

- Hết chương 15 -

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tô La và Tô Văn cùng nhau đi hồ Liễu Nguyệt ở trần trên, tự mình cùng Du Khiêm nói đến chuyện tạm thời không đi học bài nữa. Du Khiêm lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng hẳn cũng không hỏi nhiều. Nghe nàng nói có lẽ sẽ đưa Tô Văn đi thư viện Văn Lâm học bài, cười nói sau cũng sẽ làm tiên sinh thật sự của Tô Văn.

Tuy rằng Tô La không cùng Du Khiêm nói đến nguyên nhân quan trọng nhất, nhưng nàng cũng cảm thấy Du Khiêm tựa như đã biết rõ nguyên nhân. Chỉ là giả vờ cái gì cũng không biết, không hỏi nhiều cũng không nhiều lời.

Khi đó, nàng hẳn là không tự chủ được cảm thấy có thể gặp gỡ được nam tử ôn tồn lễ độ như vậy, có lẽ thật sự là nàng tam sinh hữu hạnh(*). Ban đầu bắt quá chỉ là dùng một đồng tiền mua hai cái bánh bao nhét vào trong tay hắn, hắn cũng không lấy thù lao mà nghiêm túc dạy dỗ Tô Văn.

(*) Tam sinh hữu hạnh: có thể hiểu là có phúc ba đời.

Người đời thường nói "Chịu ân một giọt nước, sau này lấy suối tương báo", đem câu nói này quán triệt được như vậy tới cùng, nàng chưa từng gặp qua được mấy người.

Đương nhiên, nàng biết ở góc khuất nàng không nhìn thấy khẳng định quán triệt được càng thêm khắc sâu ân tình. Chỉ là chân chân thật thật phát sinh ngay trước mắt, lại có thể được người nhớ được càng thêm khắc sâu. (cái đoạn này chẳng hiểu gì cả T.T)

Để có thể đưa Tô Văn vào học đường học bài, Tô La thật sự mang một nhà già trẻ bện vòng tay trang sức. Chút vải vụn kia trải qua một phen cắt, cuối cùng được nàng may thành một vài động vật nhỏ đáng yêu, chỉ chờ nhét một chút bông vào trong, lại trở thành một con vật nhỏ béo ụt ịt.

Tô mẩu ở ngoài phòng bện vòng tay, chẳng hề biết ở trong phòng Tô La làm cái gì. Tô Văn cũng vẫn ở trong phòng giúp, lúc này đang giúp cho bông nhét vào trong con heo nhỏ vừa may. Nhét đầy xong liền ngẩng nhìn con heo nhỏ vô cùng đáng yêu, béo ụt ịt.

Tô La thấy thế, trên mặt mỉm cười cầm con heo nhỏ. Nhét xong bông con heo nhỏ đại khái bằng nắm tay Tô La, mở lòng bàn tay liền có thể đem con heo nhỏ thả vào, tựa như một con heo nhỏ đáng yêu sinh trưởng ở trên tay.

"Đại tỷ, đây là con heo nhỏ sao?" Tô Văn mở một cặp mắt to long lánh, chớp cũng không chớp nhìn chòng chọc con heo nhỏ đang đứng trên tay Tô La tay, trong mắt lộ ra khát vọng rõ ràng.

"Không sai, đây chính là con heo nhỏ, đáng yêu không?" Tô La cầm con heo nhỏ quơ quơ, tuy nói vài này thua kém vài mà dùng may thú nhồi bông kiếp trước, có thể làm ra được như vậy kỳ thật cũng xem như không tệ.

Tô Văn gật đầu như gà mổ thóc, nó thật sự cảm thấy con heo nhỏ rất đáng yêu. Nó từ trước tới giờ chưa nhìn qua con heo nào đáng yêu mượt mà như vậy, nếu như nó cũng có một con heo như vậy thì tốt biết mấy.

"Lại đây, cái này là cho đệ." Tô La đã sớm đọc ra khát vọng trong đôi mắt bò câu kia, nhìn thẳng bé thích như vậy cũng không dám nói muốn một con, trong lòng biết thẳng bé hẳn là nghĩ đến con heo nhỏ này muốn dùng để kiếm tiền, thế là nhin nộ tâm khát vọng.

Tô Văn chớp chớp mắt to đen lay láy, cũng mỉm chặt môi, khẽ lắc đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng cũng không rời khỏi nỗi con heo nhỏ dù chỉ một khắc.

"Đây là đại tỷ cho đệ lễ vật, đệ phải vui vẻ nhận lấy mới phải. Đại tỷ hiện tại không có tiền mua cho đệ điều, búp bê nặng bằng bùn gì, hi vọng đệ không ghét bỏ con heo con này."

Tô Văn nhìn nhìn Tô La, lại nhìn con heo con kia. Cuối cùng tựa như là sợ đụng hòng con heo nhỏ, cẩn thận dè dặt nhận con heo nhỏ. Trước giờ chưa từng được nhận qua lễ vật, nước mắt chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng yên lặng rơi lệ biến thành nhỏ giọng nức nở.

Không nghĩ đến tiểu đệ nhà mình lại nói khóc liền khóc, Tô La nhất thời hoảng được không biết nên an ủi như thế nào cho tốt. Tuy rằng nàng trước kia chăm sóc qua không ít hài tử, nhưng kia đều là chuyện mười mấy năm trước, lúc này thật là luống cuống tay chân lên.

"Tiểu Văn làm sao bỗng nhiên khóc?" Ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc Tô mẩu gấp gấp chạy vào trong nhà, lại thấy nhi tử cầm trên tay một con heo nhỏ có chút kỳ quái, nghi ngờ đầy mặt quần bách nhìn Tô La: "A La, chuyện này là thế nào?"

Nghe Tô mẩu gọi nàng "A La", Tô La biết Tô mẩu lúc này rất nghiêm túc. Chỉ cần Tô mẩu cảm thấy chuyện gì nghiêm túc, bà đều gọi nàng như vậy, thế là liền đem chuyện vừa mới phát sinh đại khái nói một chút.

Nghe lời nói của Tô La, lại thấy dáng vẻ Tô Văn gât gao cầm con heo nhỏ, Tô mẩu ước chừng đoán được Tô Văn vì sao khóc. Nhi tử vừa khóc, lại cúi đầu nhìn nữ nhi may mấy con heo con khác, lại không khỏi cũng chậm rãi hồng hốc mắt.

Tô mẩu hốc mắt đỏ lên, chính là dọa hòng Tô La, nàng vốn muốn cho Tô Văn một con heo con, chứ không phải muốn khiến bọn họ khóc?

Chính là lúc này, bên ngoài truyền tới mấy tiếng gọi to, trong nhà ba người nghe thấy mấy tiếng gọi to đều tĩnh lặng lại, lại nghe đến tiếng gọi chính là gọi Tô La. Tô La ngẩn ra, nghe giọng có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra là ai.

Chờ nàng đi đến viện, mở cửa ra, nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng mới giật mình hiểu ra nháy mắt mấy cái. Nguyên lai nàng ta chính là Đại Nữ trong thôn, đáng vẻ thanh tú xinh đẹp, chỉ là tính nết có chút khiến người không ưa nổi.

"Aiiii, người cuối cùng cũng ra, ta còn lo người không ở nhà!" Cách Tô La mấy bước Đại Nữ cầm một cái giỏ rỗng, khuôn mặt ngẩng lên hơi hơi hồng,

đường như là sợ Tô La không nhìn thấy.

Chương 16.2:

Editor: Ngọc Anh.

“Có chuyện gì sao?” Tô La nhìn mà không biết nàng ta bôi cái gì lên mặt mà hồng hồng, một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười lại chính thành bộ dáng này, thật không rõ nàng ta có cái ánh mắt gì.

"Chúng ta muốn đi bờ sông hái rau dại, ngươi muốn đi không? Uyển Nhi các nàng cũng muốn cùng nhau đi, lúc này chính là về nhà lấy giỏ đựng rau đấy."

Hai mắt Tô La trầm tĩnh không có gợn sóng lẳng lặng đánh giá Đại Nữu, lúc trước mặt nhiều người mua nói ra lời nói như thế, giờ phút này lại tựa như cái gì cũng không phát sinh chạy đến tìm nàng đi hái rau dại. Là Đại Nữu lòng dạ quá thâm, hay là nàng ta thật sự đơn thuần muốn kiếm nhiều tiền bạc mới nói ra một phen lời nói như thế, nàng thật sự không thể trực tiếp hạ cái kết luận.

Cũng không biết là nàng xem quá nhiều phim cung đấu nghĩ quá nhiều, hay là nàng thật sự không hiểu rõ tâm lý suy nghĩ tiểu cô nương.

Chính cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Để ngăn ngừa lần sau nữa lọt vào những chuyện tương tự, Tô La cuối cùng vẫn là cầm cái giỏ cùng nhau đi bờ sông hái rau dại, thuận tiện nhớ lại mấy cô nương khác.

Mọi nhà đều sống ở một thôn, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp. Trong ký ức kia đều là Tô La cái nhìn của Tô La ngày xưa, nàng mong muốn tự mình cùng các nàng chung sống, cũng đại khái hiểu rõ về các nàng kia.

Mấy ngày trước đây Tô La biết ở dọc bờ sông không ít rau dại, đi ra mới nhìn thấy đã có mấy nữ hài nhi (bé gái) mười hai mười ba tuổi hái rau dại. Trên người các nàng đều là quần áo cũ đầy mụn vá, Tô La mới hiểu được so với nhà bọn họ có khối người khổ hơn.

Cùng nhau tới đây có bốn cô nương cùng tuổi, các nàng đến bờ sông liền tách ra đi tìm rau dại. Tô La nhìn về hướng mấy nữ tử, xoay người đi về một hướng khác.

Tô Uyển Nhi cùng nàng đi cùng một hướng, hai người trầm mặc một hồi lâu sau đó, Tô Uyển Nhi nhỏ giọng nói: "A La, Đại Nữu cùng chúng ta nói ngươi cùng nàng ấy học bện vòng tay đi trấn trên bán lấy tiền, ngươi biết chuyện này không?"

Hai mắt Tô La tĩnh xảo tựa vẽ lông mi cong hơi hơi chớp chớp, diện mạo cũng vô ba vô tứ, giọng nói thanh thanh: "Ta biết chuyện này, ngươi tin những gì nàng ta nói không?"

Tô Uyển Nhi lắc lắc đầu, giọng điệu rất là khẳng định mà nói: "Không tin, ta biết thứ kia đều là chính ngươi nghĩ ra. Trước kia thấy ngươi cầm dây đỏ nghịch, lúc ấy không biết ngươi làm cái gì, hiện tại đã hiểu rõ."

Hóa ra, thấy Tô La nghịch dây đỏ không chỉ có một mình Tô mẩu, Tô La không khỏi tỉnh tể ngắm Tô Uyển Nhi vài lần. Mây lá liễu cong cong, lông mi dài nhỏ tựa quạt lông nhẹ nhàng rung động. Nói tóm lại, diện mạo Tô Uyển Nhi so với các cô nương cùng đi, xem như tinh xảo xinh đẹp nhất, tính tình cũng ôn hòa hơn so với cô nương khác.

Tô La nhớ được Tô Uyển Nhi đã có người hứa hôn, cảm thấy không khỏi cảm thán, quả nhiên là cô nương hiền lành không lo không có nhà chồng tốt. Lại một lần tỉnh tể suy nghĩ, cùng đi trong các cô nương chỉ thừa lại nàng không có người hứa hôn, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp?

Đang suy nghĩ, liền nghe thấy đi qua bờ sông vài đại thúc đại thẩm cùng mấy người Đại Nữu trò chuyện, mấy đại thẩm còn bắt chọt khen các nàng là mấy vị cô nương cần cù hiền lành, khẳng định rất được lòng nhà chồng tương lai.

Đội ánh mắt mấy đại thẩm "Đúng dịp" rơi xuống trên người Tô La, thờ dài một tiếng, dùng giọng nói rất nhỏ nhưng đủ để Tô La nghe: "Nha đầu Tô gia lúc trước rước phải chuyện như vậy, chắc không có nhà nào muốn cầu hôn đi?"

“Có lẽ vậy, hai ngày trước ta còn nghe nói ả đi trấn trên gặp tình lang (tình lang = người yêu), thật là không có nghĩ đến mới vừa xảy ra chuyện kia, ả lại làm ra chuyện giống trước, thật là mất mặt của Tôn gia thôn chúng ta . ”

"Không phải nói ả chỉ là đi trấn trên bắt đầu làm việc sao? Thế nào lại là gặp tình lang?"

"Bắt đầu làm việc? Có người nào làm việc hai canh giờ đã xong trở về rảnh rỗi, lúc trở về còn mua nhiều thứ như vậy. Theo ta thấy, những thứ kia tám phần là từ tình lang kia của ả mà có được."

“Muội nói như ngươi vậy chắc chuyện cũng là như vậy rồi, nghe nói nhà bọn họ gần đây nhưng là mua không ít thứ tốt trở về, còn mua được thịt heo, xem ra chuyện này nhưng mà...”

...

Tô La cho tới nay đều biết, vô luận là ở chỗ nào đều sẽ có mấy cái bà thím lưỡi dài ở sau lưng nói xấu. Chỉ là chưa từng nghĩ, nàng mỗi ngày sớm sớm bán xong vòng tay trang sức trở về, mua thịt mua vải, chuyện như vậy đều có thể trở thành nguyên nhân người trong thôn hiểu lầm.

Nàng thừa nhận nàng mấy ngày nay quả thật là rất ít đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở trong nhà vội bện vòng tay trang sức, nhưng vừa ra khỏi cửa liền nghe

được lời ra tiếng vào này khiến người ta khóc không ra nước mắt, nàng xem như thật đã hiểu rõ bát quái là như thế nào.

Nói tới đây cũng làm phiền Đại Nữ, nếu như không phải nàng ta "Hào tâm" mời nàng cùng nhau ra hái rau dại, nàng còn không biết nàng ở trong mắt người trong thôn là một người không chịu nổi như vậy.

Nàng tuy không để ý mọi người đối với nàng hiểu lầm như vậy, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ cho các người đó tiếp tục nói chuyện phiếm ảnh hưởng danh tiết của nàng. Nàng sẽ tìm thời gian khiến mọi người hiểu rõ, nàng Tô La cũng không phải là người mà giống trong miệng các người đó đã nói như vậy.

- Hết chương 16 -

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chém Giết

Tur Tur nói xong, kiêu ngạo ngẩng đầu, mà những nha hoàn hầu hạ nàng đã mặt xám như tro tàn.

Diễm Liệt neho mắt nhìn Tur Tur, đặt lại câu hỏi một lần nữa:

“Ngươi thật sự không chịu cùng ta hồi cung?”

“Ta có chết cũng sẽ không ở bên cạnh ngươi.”

“Tốt lắm.”

Diễm Liệt nói xong, đột nhiên cầm kiếm lên hướng nha hoàn mà đâm tới. Nha hoàn đó che ngực đau đớn, cơ hồ không kháng cự được, liền từ vong ngay lập tức. Máu tươi ở ngực của nàng tràn ra như đóa hoa màu đỏ, nhìn thật kinh tâm.

Tur Tur ngơ ngác nhìn nàng ta, hô hấp ngưng trệ. Mà trên mặt Diễm Liệt vẫn mỉm cười tràn đầy tàn nhẫn:

“Cùng ta hồi cung?”

“Không...”

Lại thêm một người nữa chết dưới thanh kiếm.

Dù là chém giết tàn sát không có lý do, trên bộ y phục màu xanh nhạt của Diễm vẫn không dính một chút vết máu nào. Tur Tur ngơ ngác nhìn hấn, đột nhiên kêu lên một tiếng, giang hai cánh tay ngăn ở trước thanh kiếm:

“Không cần giết thêm người nào nữa! Ta... ta cùng ngươi trở về!”

“Rất tốt. Trước hết ngươi hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt, ta sẽ phát người tới hầu hạ ngươi.”

Diễm Liệt nói xong, thu kiếm lại, thi thể nha hoàn đã sớm có người tới dọn dẹp. Người chết thì cũng đã chết rồi, chỉ giữ lại trên mặt đất vết máu màu đỏ sẫm. Tur Tur nhìn bóng lưng Diễm Liệt đi xa, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Đây chính là thời đại ta đang ở! Ở chỗ này, tính mạng con người như thế nào lại tiện, liền cả con kiến cũng không bằng... Mà ta, còn phải chịu được sáu mươi năm... Ai có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc nên làm cái gì?

Tur Tur suy nghĩ, trong lúc vô tình lệ đã rơi đầy mặt. Ban đêm tối đen như mực, thân thể nàng lạnh lẽo không cách nào tự kiểm chế...

Thời gian trôi qua từng ngày, nàng được các cung nữ tỉ mỉ phục vụ, thân thể hồi phục lên đáng kể, cũng có thể một mình đi lại. Thân thể có thể hồi phục như cũ, tâm tình nàng liền xấu đi. Bởi vì nàng biết, chỉ cần nàng bình phục, nhất định phải cùng tên bạo quân đó hồi cung, sống ở bên cạnh hấn.

Chỉ cần nhớ tới Diễm Liệt, tâm tình nàng trở nên bất định, Tur Tur cảm thấy đầu đau muốn nổ tung. Cho nên, thân thể nàng đã thật tốt rồi, nàng còn than vãn, làm bộ như nơi này đau, nơi đó đau, trì hoãn thời gian hồi cung.

Các cung nữ cũng bị nàng diễn trò lừa gạt, chỉ coi bệnh tình nàng tái phát, không thích hợp lặn lội đường xa. Mà Diễm Liệt chỉ lẳng lặng nhìn nàng biểu diễn, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

“Nguyệt Lạc, bệnh của người nếu như không tốt lên, những cung nữ phục vụ người đều sẽ bị trị tội.”

“Đừng! Ta... ta tốt lắm!” Tư Tư cắn răng nghiêng lợi nói.

“Vậy thì tốt. Ngày mai theo ta hồi cung, ‘ái phi’ của ta.” Diễm Liệt khẽ mỉm cười.

Khốn kiếp! Hẳn uy hiếp nữ nhân! Mà hẳn, chính là bắt được điểm yếu của ta... Doãn Tư Tư, người từ lúc nào thì trở nên mềm yếu như vậy rồi hả? Chẳng lẽ người phải thật sự hao phí cả đời ở chỗ này sao? Không! Ta muốn trốn! Ta không cùng hẳn hồi cung đây!

Tư Tư nghĩ tới, cắn chặt môi, quyết đôi chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chạy Trốn

Đêm khuya yên tĩnh.

Tư Tư thấy mình sắp ngất, nghĩ nên ngủ sớm một chút, khiến cho tất cả nha hoàn rời đi. Sau khi người trông chừng nàng rời đi, nàng vội vàng thay y phục gấm màu đỏ sậm, đem những toàn bộ trang sức đẹp đáng tiền trong phòng, mở cửa phòng, liền rón đi ra bên ngoài. Nhưng thời điểm ngay khi nàng muốn mở cửa thì cánh cửa sổ bật ra. Nàng quay đầu lại, ngạc nhiên tột độ khi phát hiện Lạc Lam từ cửa sổ hạ xuống nhẹ nhàng như có cánh, phiêu dật hoa lệ tựa như thiên thần.

“Người, người... vì sao lại tới đây?” Tư Tư kinh ngạc tới nỗi đầu lưỡi cũng dính lú lại.

“Công chúa, muội chịu khổ nhiều rồi.”

Lạc Lam ôm Tư Tư thật chặt, vuốt ve mái tóc dài nhu thuận của nàng, trong lòng cũng có chút thương cảm nhàn nhạt. Khách quan so với bạo quân đó mà nói, được Lạc Lam ôm trong ngực không hiểu sao có chút ấm áp, trong buổi tối cô tịch này, cuối cùng cũng cảm nhận được tia ấm áp duy nhất rồi. Tư Tư nhắm mắt lại, lắng lắng hưởng thụ cái ôm trong ngực, nước mắt cũng trong lúc vô tình tùy ý chảy xuống.

“Nguyệt Lạc...”

“Ta không sao...”

Một giây sau, Tư Tư kiên quyết đẩy Lạc Lam ra, trên mặt đã lộ rõ nụ cười kiên cường. Nàng biết, coi như người nam nhân trước mắt này dịu dàng như ngọc, nhưng cũng chính hắn đã tự tay đưa nàng đến tên bạo quân kia...

“Nguyệt Lạc?” Lạc Lam ngạc nhiên nhìn Tư Tư cứ như vậy đẩy hắn ra, trong lòng mơ hồ có chút mất mát.

“Đã tới lúc ta phải đi rồi. Lạc Lam công tử, có thể sẽ không ngăn cản ta đi! Những gì có thể làm, ta đều thay người làm rồi, bây giờ ta muốn vì mình mà sống.”

Tư Tư nói xong, đứng dậy hướng cửa ngoài đi tới. Lạc Lam thấy thế, vội vàng ngăn ở trước mặt nàng, kiên định nói:

“Muội không thể đi.”

“Xin công tử coi như ta đã chết đi. Ta không muốn nạn lại bên tên bạo quân đó thêm một phút nào nữa.”

“Nhưng muội có biết rằng nếu muội rời đi, sẽ có bao nhiêu người vô tội không thoát khỏi dính lú không? Chẳng lẽ những khổ nạn muội đã chịu cứ như vậy mà uổng phí sao? Nguyệt Lạc, muội không phải chỉ làm cho mình muội, trên vai muội gánh vác sứ mạng phục quốc!”

“Tại sao lại muốn ta phải chịu đựng? Tại sao tất cả đều ép buộc ta chịu đựng?” Trong mắt Tư Tư tràn đầy nước mắt: “Bỏ qua cho ta đi, Lạc Lam. Xin cho ta ích kỷ một lần... Xin cho vì mình mà sống một lần...”

Tư Tư nói xong, vô lực té quỵ xuống đất, cả người lạnh tới đáng sợ. Trí nhớ tràn đầy khuất nhục của nàng, ép nàng không thở nổi.

Nguyệt Lạc a Nguyệt Lạc, tại sao muốn ta tới gánh một trách nhiệm trầm trọng như vậy? Ta không phải Đấng Cứu Thế, ta chỉ là một con người hết sức bình thường, vì tư lợi của bản thân mà thôi... Xin cho ta tùy hứng một lần thôi...

“Nguyệt Lạc, thật xin lỗi.” Mặc dù rất đau lòng nhưng Lạc Lam vẫn chắn trước mặt nàng: “Muội không thể đi.”

“Nếu như ta nói ta nhất định phải đi thì sao?”

“Vậy thì thứ cho huynh thất lễ.”

Lạc Lam nói xong, móc ra một thanh chủy thủ tinh xảo, Tur Tur còn chưa kịp phản ứng, hắn đã tự đâm vào lồng ngực của mình. Máu tươi tuôn ra giống như suối, Tur Tur trong nháy mắt nhớ lại cái chết thảm thương của bọn nha hoàn trước mặt nàng. Nàng ngơ ngác nhìn Lạc Lam, vội vàng kéo xuống một mảnh chéo quần băng bó vết thương cho hắn. Máu đem chéo quần của nàng nhuộm một màu đỏ tươi, mà Lạc Lam mặt đã trắng như giấy. Tur Tur đau lòng vuốt ve gương mặt trắng bệch của hắn, nhỏ giọng hỏi:

“Đây là tội gì?”

“Muội đi như thế, sẽ rất nhiều người chết. Công chúa, muội hẳn tâm nhìn thấy cảnh chém giết cùng máu tươi sao? Để cho muội chịu khổ, lòng của huynh so ai khác cũng đau! Nhưng chúng ta thân là con dân của Tinh Nguyệt quốc, có nghĩa vụ bảo vệ thân dân. Xin công chúa nghĩ lại!”

“Đã biết.” Nước mắt Tur Tur tùy ý chảy xuống: “Người không cần lại phải tự làm mình đau. Ta đã biết rồi.”

Nguyệt Lạc, người nhất định là yêu Lạc Lam. Nếu không, nhìn hắn đang bị thương, lòng ta cũng sẽ không đau như vậy... Nguyệt Lạc, người cho ta sinh mạng, vậy hãy cho ta vì người làm chút gì đi! Bảo vệ tinh lang cùng dân chúng của người là điều duy nhất ta có thể làm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Hồi Cung

Sáng sớm hôm sau, các cung nữ tới thúc dục Tur Tur hồi cung. Tur Tur lẳng lặng ngồi ở trên ghế, mặc cho các cung nữ giúp nàng thay y phục. Nàng mặc cung trang do nga hoàng sắc sa chế, đầu đội trâm cài hoàng kim, ung dung cao quý tốt cùng. Nhưng là, nàng căn bản không lòng dạ nào mà thường thứ dung nhan tuyệt thế, chỉ có đau thương còn cao.

Ta sẽ phải rời khỏi nhà tù này, đến bên cạnh một người khác còn hiểm ác hơn cả lao ngục! So với đám công chúa trở thành quân kỹ mà nói, ta chỉ phục vụ một nam nhân, thật sự là quá “may mắn”. Nhưng là, ta thật sự chỉ muốn thoát khỏi cái số mạng bắt đết đi ép người này.

“Ái phi dậy thật sớm a. Ta còn tưởng rằng hôm nay sẽ không thể gặp ái phi, thì ra là... Nguyệt Lạc, người không hề chạy trốn, thật là ngoài dự liệu của ta.”

Diễm Liệt dưới sự bảo vệ của binh sĩ đi tới trước mặt Tur Tur, khuôn mặt tỏ ra vẻ bất nhân đạo không rõ khác thường. Hắn hôm nay mặc long bào màu vàng kim, đầu đội tử kim quan, cao quý mà tuần lẫm, cả người tràn đầy chí khí vương giả. Nếu như không biết hắn là bạo quân, có lẽ Tur Tur sẽ thật sự bị hắn hấp dẫn. Nhưng là, hiện tại nàng nhìn thấy hắn, chỉ có sự sợ hãi cùng chán ghét.

“Người là có ý gì?” Tur Tur khuôn mặt không cảm xúc hỏi lại.

“Ngày hôm qua, ta đã bày ra Thiên La Địa Vọng, chỉ chờ bắt một con chim nhỏ có ý đồ thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Nếu như mà ta chộp được nó, người nói ta nên trừng phạt sủng vật phản bội ấy như thế nào? Đem nó nấu, hay là bẻ gãy đôi cánh của nó, khiến nó không thể trốn thoát?”

Diễm Liệt nhẹ nhàng nâng cằm Tur Tur lên, ngón tay lạnh lẽo đến khác thường làm Tur Tur cả kinh trong lòng, vẫn nhìn thị vệ bốn phía, im hơi lặng tiếng nở nụ cười:

“Vương thật biết nói đùa. Sủng vật của ngài làm sao dám phản bội ngài? Nếu như ngài yêu thương nó thật tốt, nó nhất định sẽ không chạy trốn.”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Diễm Liệt nhìn Tur Tur thật sâu, lại không thấy rõ nội tâm dưới đôi mắt trong suốt của nàng. Hắn suy nghĩ sâu xa một hồi, rốt cuộc nói:

“Nên lên đường sớm. Người yên tâm, thân dân của người đã được tự do —— coi như người ôn thuận hưởng phúc.”

“Nguyệt Lạc đa tạ vương ưu ái.” Tur Tur lẳng lặng nói.

Nếu trốn không thoát, chỉ bằng lấy lòng bạo quân này, giữ được tính mạng trước mới quyết định. Doãn Tur Tur ta chắc chắn sẽ không bị đánh gục!

Đi ra cửa phòng, đập vào mắt là một xe ngựa hoàng kim hoa lệ do tám con bạch mã kéo, vô cùng chói mắt.

Dưới ánh sáng của mặt trời, Tur Tur ngơ ngác nhìn xe ngựa, khẽ nheo mắt lại, mà Diễm Liệt đã đem nàng ôm vào lòng, nhảy một cái lên xe ngựa. Tur Tur còn chưa kịp kêu lên, xe ngựa đã nhanh chóng hướng phía trước mà chạy. Cung nhót nàng trong thời gian qua trong tâm mắt dần dần nhỏ đi, mà Tur

Tư phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang không ngừng lùi lại trong đám người.

Lạc Lam?

Trong đám người, Lạc Lam một thân trường sam màu xanh ngọc, khuôn mặt bị thương đang chạy vội ngoài xe ngựa một lóe liền biến mất. Tư Tư bình tĩnh nhìn theo phương hướng Lạc Lam vừa rời đi, trong lòng dâng lên một cổ suy nghĩ khó tả.

Mặc dù là Lạc Lam tự tay dâng nạng lên cho bạo quân, nhưng hẳn dù sao cũng là người đầu tiên ta biết ở dị giới này, cũng là người mà Nguyệt Lạc yêu, đối với hắn ta thế nào cũng hận không nổi. Mà Diễm liệt, sẽ là “trượng phu” của ta, cả đời không thể trốn thoát...

“Đang nhìn cái gì?” Mân vải trong tay Tư Tư bị một bàn tay lớn vô tình đánh rơi.

“Không có gì.”

“Ngoan ngoãn nghe lời, có một số chuyện không nên nghĩ tới.”

Diễm Liệt nói xong, nhắm hai mắt lại dưỡng thần, không nhìn Tư Tư một cái. Tư Tư bị cái dáng vẻ ngạo mạn của hắn chọc giận, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể ở trước mặt hắn làm ra tư thế đánh người, tưởng tượng thấy bộ dáng hắn đau nhức đến nằm bẹp dí, trong lòng thầm dễ chịu. Nhưng ngay khi Tư Tư đang đánh tới nghiến thì một bàn tay bắt được cổ tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giao Dịch

Diễm Liệt bắt được tay nàng, khẽ mở mắt, cười như không cười:

“Ái phi đây là đang làm cái gì?”

“Ta... ta đang rèn luyện thân thể.”

“Ngoan ngoãn nghe lời —— móng tay cùng hàm răng của ngươi quá mức sắc bén, thật nên rút toàn bộ chúng ra. Ái phi, ngươi nói có đúng không?”

“Không phải! Không, ý của ta là... ta sai rồi. Vương, ngươi là rộng lượng như vậy, không nên cùng một nữ nhân yếu đuối như ta so đo.”

“Ngươi là nữ nhân yếu đuối?” Diễm Liệt cười lạnh: “Là nữ nhân dám can đảm đánh ta, lại còn nói mình là nữ nhân yếu đuối, rõ là...”

Diễm Liệt nói xong, nhớ lại ngày đó quần quýt, hô hấp dần dồn dập. Hơi thở của hắn vang lên bên tai Tư Tư, thổi ra khí nóng khiến cho nàng mặt hồng tim đập. Nàng cũng không biết vì sao a, mặc dù nàng cực kỳ ghét tên nam nhân này, nhưng đối với hắn thân mật như thế, trong lòng trừ sợ hãi ra còn có một loại kích thích kín đáo.

“Nguyệt Lạc...”

Diễm Liệt nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt sáng bóng của Tư Tư, Tư Tư còn chưa kịp phản ứng, hắn liền bá bá đạo hôn lên đôi môi anh đào của nàng. Diễm Liệt vừa hôn vừa trêu đùa nàng, thân thể Tư Tư cũng không tự chủ được. Nhưng, nàng vẫn dùng hết sức đẩy Diễm Liệt ra:

“Đừng! Bên ngoài có nhiều người như vậy...”

“Không cần nói!”

Diễm Liệt nói xong, đặt nửa thân mình trên người của Tư Tư, một tay bắt lấy đôi tay nàng cố định trên đỉnh đầu, một bàn tay quen thuộc khác lần tới cò y phục nàng ra. Tư Tư bị Diễm Liệt bắt được đôi tay, không có khả năng nhúc nhích, chỉ có thể thấy y phục mình bị mở phân nửa, cánh xuân nửa lộ.

Bộ ngực của nàng trắng nõn cao thẳng, Diễm Liệt khẽ xoa nắn đầu ngực ửng hồng, mà mặt của nàng đỏ càng thêm đỏ. Dấu hôn của Diễm Liệt dày đặc trên môi nàng, xương quai xanh, ngực của nàng, đến mức thân thể nàng nhịn không được xuất hiện một hồi run rẩy. Tư Tư nhớ lại đêm đó điên cuồng thế nào, nhớ lại đêm đó khuất nhục ra sao, trong mắt đã sớm có mông mông sương mù.

“Không cần... Vương, thả ta ra! Ta... ta nguyện ý giúp ngươi tìm ‘nguyệt lượng’!”

Diễm Liệt dừng hôn. Dục vọng trong hắn bị Tư Tư làm vui đi phân nửa, mà mắt hắn đã tràn đầy lửa giận.

“Người nói cái gì?”

“Ta... mặc dù ta mắt trí nhớ, nhưng ta nguyện ý cùng vương giao dịch.”

“Giao dịch gì?”

“Ta là công chúa của Tinh Nguyệt quốc, là đầu mối duy nhất để tìm kiếm ‘nguyệt lượng’, ta tin tưởng vương nạp ta làm phi cùng vì lý do này. Vương có vô số nô lệ, thêm ta cũng không nhiều hơn, bớt ta cũng không ít đi là mấy. Cho nên, xin vương để ta tự do —— để báo đáp, ta giúp vương tìm ‘nguyệt lượng’, đạt được tâm nguyện vương mong muốn. Trước đó, hi vọng người...” Tur Tur cắn môi cắn răng nói: “Hi vọng người không chiêu ta đi thị tẩm.”

“Người cứ như vậy không muốn hầu hạ ta? Vì không muốn ở bên cạnh ta mà thậm chí người nguyện ý dâng ra vật quốc gia người liều chết bảo vệ là ‘nguyệt lượng’?” Diễm Liệt hỏi. Hắn cũng không biết tại sao, mắt thấy “nguyệt lượng” rốt cuộc đã gần trong gang tấc, nhưng trong lòng hắn chỉ có sự tức giận.

Nguyệt Lạc —— tán thưởng cho một nữ nhân như người! Bao nhiêu danh môn thực nữ, vì muốn ở gần ta mà sử dụng bao nhiêu kỹ xảo, mà người lại muốn bỏ qua thân phận bao người hâm mộ, thậm chí đưa “nguyệt lượng” ra trao đổi! Chẳng lẽ ta khiến người không chịu nổi, chỉ có chán ghét như vậy? Tiếc ti cuồng vọng!

Nghĩ tới đây, dục vọng trong đáy mắt Diễm Liệt cuối cùng cũng lui đi, sự lạnh lùng cùng lý trí thường trực cũng khôi phục. Hắn ngồi thẳng người, vuốt áo, bình tĩnh nói:

“Ta không đồng ý. Không cùng người hợp tác, ta cũng tìm ra được ‘nguyệt ảnh’. Cho nên, điều kiện của người đối với ta mà nói cũng không có ích lợi gì.”

“Nhưng có ta trợ giúp, người nhất định sẽ lập được không ít công lớn đấy! Vương, người hãy suy nghĩ kỹ một chút.”

“Ta nói rồi, ta không đồng ý. Chỉ vì người, ta đã phá vỡ quá nhiều nguyên tắc, ta sẽ không vì người mà tăng thêm bất kỳ nhượng bộ nào nữa. Người đã không thích thị tẩm, ta cũng sẽ không làm người khó chịu. Ngủ đi.”

Diễm Liệt nói xong, đem Tur Tur ôm thật chặt vào trong ngực. Tur Tur nằm trong lồng ngực hắn, nghe tiếng tim hắn mạnh mẽ đập, làm sao có thể thản nhiên mà ngủ được? Nàng nhẹ nhàng uốn éo người, muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Diễm Liệt, nhưng khuỷu tay Diễm Liệt giống như đúc bằng đồng, gãy dựa như thế nào cũng không thể trốn thoát.

“Khốn kiếp.”

Tur Tur thử một lần cuối vẫn không được, trong miệng liền nhẹ nhàng cắn Diễm Liệt, sự mệt mỏi cũng chậm chậm ập tới. Nàng trong lòng hắn chìm vào giấc ngủ thật say. Nàng sẽ không biết, trong đêm tối, một nam tử một mực yên lặng nhìn chăm chú dung nhan nàng lúc ngủ say, với trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hẳn là cả đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tìm Tòi Nghiên Cứu

Xe ngựa đi rất nhanh, không tới nửa tháng đã đến kinh đô. Thời gian nửa tháng ở trên đường đi, Diễm Liệt mặc dù không đồng ý với yêu cầu của Tur Tur, nhưng cũng không có dùng sức mạnh ép nàng. Trừ khi ăn cơm và đi ngủ, Diễm Liệt đều một mình một thân xử lý tấu chương, nhìn cũng không nhìn Tur Tur một cái. Hắn đã ra lệnh, nên đám người hầu cũng không dám cùng Tur Tur nói chuyện, cả xe ngựa trừ tiếng vô ngựa ra thì đều yên tĩnh tựa như một bãi mộ.

Tur Tur mặc dù ước mình trở thành một người tàn phế, nhưng đối với thái độ thỉnh linh xảy ra của Diễm Liệt, trong lòng vẫn còn chút không hiểu mất mát. Huống chi, Diễm Liệt bày mưu tính kế, nàng liền một người nói chuyện phiếm cũng không có, tịch tịch cũng nhanh bực phát.

Đều nói nữ nhân hay thay đổi, thì ra nam nhân còn hay thay đổi hơn! Cái tên bạo quân đáng chết này, lúc thì nổi nóng tựa như ngọn lửa, lúc thì lại lạnh lùng như băng sơn! Hơn nữa, tên khốn kia cứ nhiên hạ lệnh không để cho bất luận kẻ nào nói chuyện với ta! Nhiều ngày như vậy, thật là giết ta mà! Ta chết cũng sẽ không chủ động nói chuyện với hắn! Nhưng... ta cảm thấy cỗ họng của ta cũng sắp gỉ sét ra mất rồi...

Tur Tur nghĩ tới, giận dữ nhìn Diễm Liệt một cái, ho nhẹ một tiếng, rốt cuộc vẫn không có mở miệng nói chuyện. Diễm Liệt lạnh lùng nhìn khuôn mặt không ngừng biến đổi của nàng, trong mắt lại tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu.

Nguyệt Lạc, rốt cuộc người là nữ nhân như thế nào?

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người, chính là lúc Tinh Nguyệt quốc mất nước. Tinh Nguyệt quốc bình bại như núi đổ, cả thành đều là thiết kỵ của ta. Hoàng cung hoa lệ đã sớm biến thành vật trong túi của ta, mà người, cũng là của ta.

Khi đó người một thân áo trắng thuần, mặt mũi bình tĩnh nhìn không ra một tia cảm xúc. Người như vậy, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại không có khiến cho ta động lòng. Nếu không phải vì “nguyệt lượng”, ta sẽ không có lưu lại tính mạng của người, cũng sẽ không lần nữa tìm gặp người. Mà thời điểm lần thứ hai nhìn thấy người, lại làm cho ta thật thất kinh.

Dung mạo giống nhau, mỹ lệ giống nhau, nhưng khuôn mặt linh động của người cùng với quá khứ hoàn toàn bất đồng. Người cố ý làm hồng buổi chọn phi đại điển, vì chính là không muốn làm vương phi người người hâm mộ —— chẳng lẽ người thật sự tình nguyện làm quân kỹ hèn mọn, cũng không nguyện ý hầu hạ ta? Hay là, người có mục đích khác?

Trong suốt nước nóng, ta ép buộc người làm nữ nhân của ta. Thật ra thì, đó là lần đầu tiên ta đối với nữ nhân dùng sức mạnh —— tất cả nữ nhân đều tự nguyện tựa vào lồng ngực của ta, đối với ta mà sử dụng mọi kỹ xảo dịu dàng sẵn sóc, mà người lại...

Có lẽ là do người quá ngạo mạn chọc giận ta, có lẽ là ta muốn trừng phạt người, cưỡng chiếm người, cũng cho người ăn “sống mơ mơ màng màng”. Nguyên tưởng rằng người sẽ như một nữ nhân vì ăn độc dược mà làm hành vi phóng đảng, nhưng ta không nghĩ đến người như thể vẫn kiên cường nhẫn nhịn được...

Người đem “sống mơ mơ màng màng” giao vào tay ta từng nói cho ta biết, người ăn loại dược này, nếu không kịp thời hoan ái, loại dược đó sẽ biến thành xuyên tràng độc dược. Ta từng đưa loại dược này thử trên cơ thể phi tần ta không yêu thích, xem cái vẻ băng thanh ngọc khiết bề ngoài phóng đảng không chịu nổi của họ, nhưng người lại làm cho ta nếm đến tư vị bị thua...

Ta quát người, ta nhục nhã người, ta hành hạ người, vì chỉ muốn người khuất phục. Nhưng là, ta một lần nữa thất vọng. Nguyệt Lạc, người rốt cuộc là loại người gì vậy? Tại sao một thân thể gầy nhỏ như vậy, bên trong lại có một loại dũng khí quật cường tới thế?

Nếu như, lời của hán nói là sự thật, “sống mơ mơ màng màng” không có thuốc giải, người sẽ phải chết. Mà ta, chính là đã tự tay giết người... Không, không biết như thế nào, ta muốn người còn sống, ta muốn người giúp ta tìm kiếm “nguyệt lượng”.

Nếu Hiên là thần y độc nhất vô nhị, nếu hán có thể chế ra “sống mơ mơ màng màng”, nhất định cũng sẽ có thuốc giải. Coi như hán tính tình cổ quái, ta cũng muốn lấy được thuốc giải. Bởi vì, ta không thể để sủng vật của ta chết đi dễ dàng như thế...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bích Vân

Hoàng thành, rốt cuộc đang ở trước mắt. Xe ngựa đang phi nhanh trong hoàng cung, không biết bao lâu mới dừng lại. Tư Tư đang ngăn người, không nghĩ tới xe ngựa đột nhiên dừng, thân thể đều nghiêng về phía trước, lao đảo một cái liền ra ngoài.

“Á!”

“Cẩn thận!”

Diễm liệt thấy thế, vội vàng tay mắt lạnh lẽo nắm ở eo nhỏ của nàng, đỡ người nàng cắm đầu ngã ra xe ngựa. Hán nhìn Tư Tư dáng vẻ lúng túng, mặc dù còn là bộ mặt trong sạch, nhưng trong mắt đã nhiều hơn mấy phần nụ cười: “Ái phi đây là thế nào? Gấp như vậy hướng hoàng cung hành lễ sao?”

“Ái phi đây là thế nào? Gấp như vậy liền muốn hướng hoàng cung hành lễ sao?”

Nghe được câu nói hài hước của Diễm Liệt, Tư Tư mặt đỏ lên, ho nhẹ một tiếng, rốt cuộc nói:

“Nhanh buông tay.”

“Người ở đây cùng ai nói chuyện?”

“Vương, xin ngài buông tay.”

“Tốt.”

Diễm Liệt nói xong, đột nhiên để tay xuống. Tư Tư không ngờ hán thả tay nhanh như thế, lập tức liền ngã xuống ở dưới xe ngựa. Mặc dù xe ngựa phủ lên cái mền thật dày, nhưng cánh tay nàng bị đập xuống rất đau. Nàng nhe răng trợn mắt, vuốt vuốt cánh tay, hung hăng liếc Diễm Liệt một cái, rốt cuộc cái gì cũng không dám nói.

Diễm Liệt mỉm cười nhìn nàng, tâm tình cực kỳ vui. Ngoài xe, đã sớm đông nghẹt một đám người quỳ lạy. Diễm Liệt nhấc màn cửa lên, chậm rãi giẫm lên ở trên lưng một nô tài, vững vàng xuống đất. Mặc dù đi đường rất mệt mỏi, nhưng trên mặt hắn không hề có biểu hiện đó, tinh thần phát sáng, mắt càng sáng ngời.

“Đại Vương vạn phúc!”

“Bình thân.”

Ngoài xe, vang lên tiếng gọi chinh tề âm ỉ, rung khắp Vân Tiêu. Tur Tur ngỡ ngàng ngồi trong xe ngựa, cơ hồ không có dũng khí vén rèm lên nhìn cảnh tượng bên ngoài. Nàng không biết cái gì đang chờ đợi nàng, cũng không muốn biết.

Ta... hối hận! Mặc dù bây giờ đã không còn kịp đổi ý nữa, nhưng ta vẫn thật là hối hận! Vào hoàng cung, ta chỉ sợ cả đời không thể đi ra ngoài nữa. Mà Diễm Liệt, sẽ là chúa tể của ta...

“Ái phi, nên xuống xe.” Diễm Liệt nhẫn nại nói.

Ta không nghe thấy, ta không nghe thấy gì hết...

Tur Tur bịt kín lỗ tai, nghĩ rằng mình giả không có nghe thấy Diễm Liệt rống giận. Mà lúc này, màn cửa bị Diễm Liệt kiên định kéo xuống.

Diễm Liệt hết sức ổn định cảm xúc, hướng nàng lạnh lùng phân phó:

“Xuống xe.”

Đã biết! Thật là đáng ghét!

Tur Tur liếc Diễm Liệt một cái, phi thân nhảy xuống xe, suýt nữa đứng không có vững. Nàng đứng thẳng người, lại phát hiện tất cả mọi người kinh dị nhìn nàng, một nữ nhân tuyệt sắc mặc y phục màu xanh lá càng tỏ vẻ khinh bỉ:

“Thân là phi tần của thiên tử, thế nhưng lại xuống xe như vậy? Thật là không có phép tắc.”

“Bích Vân, không được vô lễ.” Diễm Liệt sắc mặt trầm xuống.

“Vâng.” Bích Vân cuồng quýt nói.

Người tên gọi là Bích Vân là nữ nhân cả người đeo ngọc phi thúy, trang phục thanh lệ như nước, khiến Tur Tur cơ hồ nhìn đến ngây người. Nhưng là lời nói của nàng ấy chính là chanh chua, khiến cho hạo cảm của Tur Tur đối với nàng trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Xuống xe như vậy thì thế nào? Không phải là không đập người đang quỳ dưới đó sao? Tất cả đều là con người, tại sao phải đập dưới thân thể người khác? Các người đều là chủ tử, nhưng ta không phải. Vâng! Còn nữa, nơi này làm sao lại nhiều nữ quyến như vậy? Cái tên biến thái kia đến cùng cũng không có thiếu nữ nhân.

Tur Tur nhìn khắp tứ phía, chỉ thấy toàn là hoàn phi yến gầy, từng nữ nhân trang phục tỉ mỉ, không khỏi ngần ra. Nàng ở trong lòng tưởng tượng thấy hình ảnh Diễm Liệt cùng với vô số cô gái hoàn hảo, khỏe môi nâng lên nụ cười tà ác, tâm lại cơ hồ đau. Nhiều nữ nhân như vậy, Diễm Liệt người sẽ chờ Mẫu Đan Hoa Hạ Tử đi! Đến lúc đó, ta nhất định có thể chạy ra khỏi hoàng cung! Đúng, ta thật sự hận không được người bây giờ phải đi chết!

“Vương, đây chính là tân sủng phi —— tiếng tăm lừng lẫy Nguyệt Lạc công chúa sao? Quả nhiên tướng mạo đẹp.”

Thời điểm Tur Tur một lần nữa ngẩn người, một âm thanh trong trẻo vang lên ở bên tai nàng. Tur Tur quay đầu lại, chỉ thấy một nữ nhân mặc áo đỏ tà tà tựa vào trên người Diễm Liệt, cười như không cười nhìn nàng, xinh đẹp giống như không thuộc về nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thần Y Nhược Hiên

Tốt... Thật là một nữ nhân xinh đẹp! Nữ tử này một thân hồng sam, đôi môi mỏng dâng lên một nụ cười nhất mạt như không có, ngũ quan tỉ mỉ tinh xảo giống như vẽ ra. Con ngươi trương khai hẹp dài, như lưu ly lóa mắt câu hồn đoạt phách, thoáng qua một tia sáng, trong nháy mắt rồi biến mất.

Thật là đẹp! Nguyệt Lạc rất đẹp, Bích Vân rất đẹp, nhưng các nàng so với nữ tử áo đỏ kia rõ ràng bất đồng. Họ tái mỹ, trên người đều có hơi thở trần thế, mà nữ tử áo đỏ kia trong suốt sạch sẽ giống như không dính khói bụi trần gian...

“Ái phi?”

Diễm Liệt chú ý tới ánh mắt si ngốc của Tư Tư, lửa giận trong lòng không hiểu dâng lên, sắc mặt cũng âm trầm đáng sợ. Nữ tử áo đỏ nhìn sắc mặt mà nói chuyện, lập tức tựa như bạch tuộc bắt lấy tay Diễm Liệt, nũng nịu nói:

“Vương, người thật đúng là có môi nói vũ, ta thật đau lòng.”

“Nhược Hiên! Người cầm miệng cho ta!” Diễm Liệt giận dữ hét.

“Làm sao người lại dữ như vậy?”

Tư Tư kỳ quái nhìn Diễm Liệt, không biết hắn như thế nào lại chịu đối với người này phát hỏa lớn như vậy. Diễm Liệt thấy lòng của Tư Tư đã có hơn phân nửa Nhược Hiên, cảnh giác đem nàng ôm vào lòng, hướng nàng giới thiệu:

“Ái phi, đây là thái y làm trong cung —— Nhược Hiên.”

Thì ra nàng không phải là phi tử của Diễm Liệt a! Thật đáng tiếc! Thân là nữ nhân, lại còn thông hiểu y thuật, thật là càng làm cho người ta thêm kính nể.

Tư Tư nghĩ tới, khuôn mặt nhìn Nhược Hiên lại thêm mấy phần si mê.

“Còn nữa, Nhược Hiên là nam tử. Cho nên, ta không cho người không chút kiêng kỵ như vậy mà nhìn hắn.” Diễm Liệt cau mày thật chặt, rốt cuộc không nhịn được đến gần bên tai Tư Tư, nhẹ giọng nói ra.

Cái gì?

Tin tức này không khác nào sấm sét giữa trời quang, khiến Tư Tư kinh ngạc cơ hồ kêu lên. Nàng ngờ ngác nhìn Nhược Hiên, quả không thể tin nổi lời nói này của Diễm Liệt. Đôi tay nhỏ bé của nàng không khống chế được mà sờ soạng ngực của Nhược Hiên một hồi. Rồi lẩm bẩm nói:

“Tốt, quả nhiên đều là nam nhân.”

Hành động này của Tư Tư khiến cho bộ mặt của Diễm Liệt chảy đầy vạch đen, cũng là cho tất cả mọi người tại chỗ này suýt nữa bất tỉnh. Nhược Hiên trên mặt vẫn tràn đầy đắc thắng mà mỉm cười, nhưng vòm trán xinh đẹp của hắn đã khê rí ra mồ hôi lấm tấm:

“Nguyệt phu nhân rõ ràng là... khoái nhân khoái ngữ.”

“Nguyệt Lạc, người thật là quá can đảm.”

Diễm Liệt chỉ cảm thấy đôi mắt của hắn đều tại đây bị tiểu cô nương kia làm mất hết tất cả, nhưng hắn chỉ có thể cao ngạo ngênh đầu, duy trì một điểm tôn nghiêm cuối cùng. Ánh mắt sắc bén của hắn quét qua mỗi người ở đây, sự lãnh lẽo khiến bọn họ cúi đầu, chỉ muốn đem tình cảnh mới vừa xảy ra quên mất.

Thật là xui xẻo! Trong lúc vô tình gặp được... một phi tử “sáng sủa”, rõ là... Vương cũng sẽ không giết người diệt khẩu đi! Mặc dù vương tính khí nóng nảy, cũng sẽ không làm như vậy đâu...

“Mộ Cận?”

“Có nô tỳ.”

Một cung nữ ước chừng ba mươi tuổi, dáng dấp mi thanh tú mặc cung kính bước ra khỏi hàng.

“Mang Nguyệt phi tới ‘nguyệt thân cung’, chọn mấy cung nữ thái giám lanh lợi hầu hạ. Nguyệt phi thân thể không tốt, cũng không nên để cho nàng tùy ý đi lại.”

“Vâng.”

Đi tới Ngự Thư Phòng, dời đi tất cả người hầu hạ, Diễm Liệt rốt cuộc cũng lạnh lùng nhìn Nhược Hiên:

“Muốn cười thì cứ việc cười đi.”

“Ha ha ha ha ha ha! Diễm Liệt, lần này đôi mắt của người thật độc đáo! Nàng cư nhiên... Ha ha ha ha ha ha! Thật là một nữ nhân thú vị! Chính là nàng ta đã đối kháng với ‘sống mơ mơ màng màng’ của ta sao?” Nhược Hiên cười ra nước mắt.

“Đừng thế!” Diễm Liệt tức giận nói.

“Thật đúng là đáng tiếc.” Trên bộ mặt tuyệt mỹ của Nhược Hiên thoáng qua một tia tiếc nuối mất đi món đồ chơi: “Sùng vật thú vị như vậy, mà chỉ có một năm tính mạng.”

“Người nói cái gì?” Tim Diễm Liệt căng thẳng.

“Ta nói là, nàng sẽ chết. Thời gian qua không được bao lâu, nàng sẽ bắt đầu phát tác —— cả người lạnh lẽo, lòng đau muốn nứt, cho đến chết.” Nhược Hiên cười nhạt.

“Chẳng lẽ... không có thuốc nào giải được sao?” Diễm Liệt do dự hỏi.

“Dĩ nhiên. Thời điểm ta cấp người thuốc này đã nói với người vô cùng rõ ràng —— loại dược này không có gì chữa được. Thiên hạ này, không có bất kỳ người nào, không có bất kỳ loại dược nào có thể giải được độc tính của ‘sống mơ mơ màng màng’ —— tuyệt đối không có.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thích Khách (1)

Nguyệt Thần cung không lớn, cung nhân cũng không nhiều, chỉ có năm nội quan, bảy cung nữ, bọn họ mỗi người đều trầm mặc ít lời, hết sức lo sợ, vừa nhìn chính là bộ dạng bị bạo quân kia áp bức thành quen. Bọn họ đối với Tư Tư đều cung kính có thừa, cũng làm cho Tư Tư lần đầu tiên có loại cảm giác ‘người bề trên’.

Một lúc lâu sau.

Tư Tư nằm theo hình chữ đại trên giường, tứ chi thoải mái, tóc tai hỗn loạn, cũng không có một chút phong thái khí chất của một sủng phi. Mà trên mặt nàng, mỉm cười đầy thỏa mãn, bởi vì nàng vừa mới ăn no, cảm thấy cũng không uổng phí cuộc đời này.

Ký lai nhi, tặc an chi, ta tuy rằng không thích Diễm Liệt nhưng tội gì làm chính mình khó xử? Đang ở trong hoàng cung, ưu đãi khác thì không có, nhưng mỹ thực thì thật không chê vào đâu được! Diễm Liệt hỗn đản kia cũng thật biết hưởng thụ, không nói đến nơi ở xa xỉ như vậy, ngay cả đồ ăn cũng là cao lương mỹ vị... Nếu hắn không phải Vương, ta thật muốn ở đây cả đời... Không, chờ đến lúc ta đào tẩu nhất định phải đem ngự trù trốn theo! Ha ha ha!

“Phu nhân...” Mộ Cận do dự nhìn nàng.

“Chuyện gì?” Tư Tư không kiên nhẫn hỏi.

“Vương đêm nay có thể sẽ đến...”

“Hắn tới làm cái gì?”

Mộ Cận mặt đỏ lên “Vương tới Thần cung, đương nhiên là triệu nương nương thị tẩm. Nương nương hảo phúc khí, được nhận thánh ân, thật sự là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.”

“Ân sủng?” Tư Tư ảm đạm cười “Nói đến cùng, chính là lợi dụng lẫn nhau thôi... Mộ Cận, ta mệt mỏi. Cho dù Vương đến đây, cũng nói ta đã ngủ rồi.”

“Phu nhân...”

“Không cần khuyên ta. Tất cả hậu quả một mình ta chịu trách nhiệm.”

“Vâng”

Từ hôm nay trở đi, ta hoàn toàn là chìm chóc trong lòng, là sủng vật của hắn... Mà thỉnh cầu duy nhất của ta, chính là có một buổi tối tự do... Chỉ cần, một buổi tối là tốt rồi...

Ban đêm.

Diễm Liệt, rốt cuộc vẫn là chưa tới Nguyệt Thần cung.

Tư Tư một thân tâm y trắng thuần, lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài, trong lòng một mảnh điềm nhiên. Nàng nhớ tới cha mẹ, bạn bè, nhớ tới công việc nhàm chán, chỉ có thể vui vẻ chịu đựng ở kiếp trước. Có lẽ nàng cả đời chỉ có thể đứng ở nơi xa lạ này, lẳng lặng chờ vận mệnh tuyến án, chờ cái chết đang đến gần.

“Ai, ta thật sự là mệnh khổ.” Tư Tư than nhỏ “Nguyệt Lạc a Nguyệt Lạc, có thể chết sớm thật là phúc khí của người... Nếu người phải thừa nhận những việc này, không biết người sẽ lựa chọn như thế nào? Ai...”

Tư Tư đi ra khỏi tẩm cung, vô định bước đến cạnh hồ sen, lẳng lặng nhìn tầng tầng lớp lớp lá sen đến gần người. Bên hồ, một trận gió nhẹ thổi qua, nàng theo bản năng ôm lấy bả vai, thì thào nói “Lạnh quá.”

Thật sự rất lạnh. Người lạnh, tâm còn lạnh hơn. Đến thế giới này, ta quen biết rất nhiều người, nghe bọn họ gọi ta là Nguyệt Lạc, cơ hồ quên đi chính mình đến tốt cùng là ai. Ta là Duẩn Từ Từ hay vẫn là Nguyệt Lạc công chúa? Hiện tại những chuyện này có phải hay không là ta đang nằm mơ? Nếu đúng vậy, xin hãy cho ta nhanh tỉnh lại. . .

Từ Từ ngơ ngác nghĩ, lau khô khóe mắt, rốt cục đứng dậy. Mà đúng lúc này, nàng nghe được hồ nước bên kia truyền đến tiếng đánh nhau.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ là . . . có thích khách? Nếu là như vậy, đây đúng là cơ hội tốt để trốn đi!

Từ Từ nghĩ, chỉ cảm thấy máu trong người đều trào lên. Nàng vội vàng chạy đến nơi phát ra tiếng đánh nhau, đang muốn nhìn trộm xem đã xảy ra chuyện gì thì thấy một hắc y nhân té trên mặt đất, thống khổ bưng kín bả vai.

“Người. . .” Từ Từ thét một tiếng kinh hãi.

“Cút ngay! Không được nói!” Hắc y nhân rên một tiếng, chẳng hiểu tại sao lại bắt đầu tức giận. Thanh âm của hắn dưới miếng vải đen che mặt hạ trầm thấp, nghe không rõ ràng lắm, nhưng lại có chút quen thuộc.

“Bị thương mà tính tình thật không ra gì!! Được, ta liền cút, người cứ ở đây chờ bọn thị vệ đem đi ngủ mà phan thân đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thích Khách (2)

Từ Từ nói xong, cố ý đi về phía trước vài bước, nhưng lại không nghe được tiếng hắc y nhân động đậy, không khỏi tức giận. Mắt thấy âm thanh truy binh đang tới gần, Từ Từ cắn răng một cái, hướng hắc y nhân nói “Này, chúng ta giao dịch đi.”

Hắc y nhân không nói gì.

“Không nói lời nào ta coi như người đã đáp ứng rồi a! Ta cứu mạng người, người dẫn ta ra khỏi cung được không? Được, cứ như vậy đi! Đúng rồi, người không cần cảm tạ ta, ta cũng là có mục đích riêng thôi!”

“Người. . . tại sao giúp ta?” Hắc y nhân rút cục hỏi.

“Lặn xuống nước có sao không?”

“Cái gì?”

“Hít sâu vào!”

Mắt thấy truy binh càng ngày càng gần, Từ Từ cắn răng một cái đem hắc y nhân đẩy vào ao sen sau đó chính mình cũng tung người nhảy xuống. Nước trong ao cũng không sâu, vừa qua đỉnh đầu. Giữa làn nước trong suốt, hắc y nhân nắm chặt tay Từ Từ, ánh mắt trong trẻo tràn đầy thần sắc khác thường. Từ Từ cũng mở hai mắt, hướng hắn mỉm cười, trong lòng lại không nói rõ được là tư vị gì.

Có năng lực làm chuyện này, có thể nhờ cậy, dựa vào thật tốt. Tuy rằng ta không biết hắc y nhân này có thân phận gì, nhưng ta cũng không biết tại sao lại không muốn hắn chết. Tiếp tục sống, thực sự là cầu mong lớn nhất của một người. . .

Trên mặt nước âm thanh truy binh không ngừng vang lên bên tai, tim Từ Từ cũng đập càng ngày càng nhanh. Thời gian nín thở quá dài, nàng dần dần đuối sức, mà hắc y nhân lại vẫn bình thản tự nhiên. Hắn nhìn gương mặt đau đớn của Từ Từ, nhận thấy thể lực của nàng đã không thể nào chống đỡ được nữa, nắm tay nàng càng ngày càng chặt. Từ Từ bắt đầu đi lắc đầu, chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông mà chết. Nàng theo bản năng nghĩ muốn trồi lên mặt nước, lại bị nam tử gắt gao ôm chặt đến nỗi nàng không thể nhúc nhích. Từ Từ vô lực đẩy dựa, nam tử đột nhiên hôn lên môi nàng, không khí loãng cũng chậm rãi rót vào miệng.

Môi hắn thật mềm, cũng thật ấm áp. Nhờ vào chút không khí này, làm cho đại não đã gần mất đi ý thức của Từ Từ trở nên rõ ràng, cũng làm cho nàng đột nhiên bật khóc.

Nước mắt của nàng tiêu tán ở trong nước, không lưu lại một chút dấu vết, nhưng có lẽ hắc y nhân vẫn nhận ra. Hắn lặng lặng nhìn nàng, do dự một lát, rốt cục cũng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

Hắn tại sao lại biết ta khóc? Tay hắn thật ấm áp! Tựa như tay cha. . . Từ Từ bi ai trầm nghĩ.

Truy binh đi rồi, Từ Từ cùng hắc y nhân trồi lên mặt nước, mở to miệng hấp thu không khí. Từ Từ nghĩ đến cái hôn vừa rồi, đôi hắc y nhân mỉm cười, đỏ mặt nói “Vào trong tâm cung của đôi lại y phục đi.”

“Làm phiền.” Hắc y nhân buồn bực nói.

Bọn họ hai người rón ra rón rén đi vào Nguyệt Thần cung, đến khuê phòng của Tư Tư. Vừa tiến vào trong phòng, ngoài cửa liền truyền đến một trận huyên náo. Có người dùng sức đập cửa phòng nàng, cung kính cũng không thất thố nói “Nguyệt phu nhân, chúng thần đang đuổi bắt một gã đào phạm, thỉnh phu nhân mở cửa.

Tư Tư trong lòng cả kinh, cùng hắc y nhân liếc mắt một cái, sau đó nói “Chỗ ta không có đào phạm, người đi đi.”

“Thỉnh phu nhân mở cửa! Người này phạm tội lớn, nhất định phải chém! Xin mạo phạm!”

Nói xong, người nọ thề nhưng bắt đầu phá cửa.

Nguy rồi! Cả phòng căn bản không có chỗ giấu người, ta phải làm thế nào mới tốt?

Tư Tư cấp bách xoay vòng quanh, mà hắc y nhân đột nhiên đem nàng ôm lên giường, tà mị nhìn nàng, nhẹ giọng nói “Nguyệt Lạc, cứu người thì cứu cho trót.”

“Người... Người như thế nào biết tên ta?” Tư Tư kinh hãi. Nàng run rẩy đưa tay nắm lấy khăn bịt mặt của hắn, lộ ra khuôn mặt quen thuộc đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chạy Trốn

“Như thế nào lại là người?”

Tư Tư không thể tin nhìn Diễm Liệt, không dám tin vào hai mắt mình. Người trước mặt này, có đôi mắt màu tím kì dị, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng cả người không che dấu được khí thế vương giả, hẳn không phải Diễm Liệt thì là ai!

“Người...”

“Đừng nói! Nữ nhân ngu ngốc!”

Diễm Liệt nhanh chóng bỏ đi y phục dạ hành, ôm Tư Tư nằm trên giường, đắp chăn. Khi hắn vừa đem chăn đắp kín thì cửa đã bị thị vệ phá ra.

“Lớn mật!”

Diễm Liệt gầm lên giận dữ, đem bọn thị vệ sợ tới mức không dám đi vào. Tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn nửa thân trần của Vương cùng Nguyệt phi, trong lòng âm thầm hối hận tại sao lại xông vào để gánh họa thể này.

“Ai cho phép các người vào? Còn không mau rút ra ngoài!” Diễm Liệt lớn tiếng quát.

“Thực xin lỗi! Vương, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy! Thành Vương thứ tội!”

“Mau rút!”

“Vâng!”

Bọn thị vệ nghe được Diễm Liệt rống giận, sợ hãi vội vàng chạy ra ngoài, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn Vương một lần. Sau một hồi phong ba, cuối cùng lại yên lặng trở thành quá khứ. Không ai nghĩ đến, tặc tử bọn họ khổ công truy bắt lại là Vương tôn quý...

Mất thấy bọn thị vệ rời đi, Diễm Liệt thở phào một hơi, mà Tư Tư vội vàng nhảy xuống giường, đẩy bụng hồ nghi nhìn Diễm Liệt “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Người... Có phải hay không nhân cách phân liệt?”

“Ân?” Diễm Liệt không rõ cái gì là “nhân cách phân liệt”, nhưng trực giác nói cho hắn đây không phải là từ tốt đẹp gì, không khỏi khẽ nhíu mày.

“Bằng không người ở trong hoàng cung của chính mình làm kẻ trộm làm gì! Vẫn là nói... Người có sở thích khác người?”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

Diễm Liệt xanh mặt hướng Tư Tư rống giận, động đến vết thương bên hông, không khỏi kêu một tiếng đau đớn. Tư Tư nhìn phía sau lưng hắn, than thở lấy nước cùng vải băng bó cho hắn, trong miệng nhẹ giọng nói:

“Thật sự là xứng đáng! Nếu sớm biết là nguoi, ta đã không cứu, nhìn nguoi bị thị vệ bắt đi, bị mất mặt mới tốt...”

“Vậy nguoi vì sao lại cứu ta?” Diễm Liệt nhìn Tư Tư.

“Vì cái gì sao?” Tư Tư khó nghĩ “Kì thật ta cũng không biết. Có thể, chính là đơn thuần không muốn nhìn thấy người khác chết, lại hoặc là muốn cùng nguoi trao đổi...”

“Nguoi thực thẳng thắn.” Diễm Liệt có chút đắm chiêu cười, ngữ khí cũng dịu dàng đi rất nhiều: “Ta rất hiếm khi nhìn thấy có người thẳng thắn như vậy.”

“Có thể là sau khi mất trí nhớ, hết thấy đều thông suốt đi... Ta đối với nguoi vẫn là rất hận. Nguoi không tôn trọng phụ nữ, không tôn trọng sinh mệnh con người, không xứng làm Vương.”

Tư Tư nói xong, cầm lấy băng gạc ấn thật mạnh lên miệng vết thương của Diễm Liệt, làm hắn đau nhe răng trợn mắt, trong lòng nàng mới cảm thấy hết giận.

“Uy, nguoi làm cái gì vậy!” Diễm Liệt gầm nhẹ.

“Đem miệng vết thương rửa sạch sẽ mới không sinh mủ! Ta đều là tốt cho nguoi!”

“Nguoi!”

Diễm Liệt bình tĩnh nhìn Tư Tư, mà Tư Tư cũng không chút yếu thế nào mà nhìn lại hắn.

Thời gian, phẳng phai như tĩnh lặng. Tư Tư nhìn đôi mắt màu lan tử la của Diễm Liệt, trên ngực trần trụi của hắn, nhớ tới nụ hôn trong ao, mặt không tự giác đỏ lên. Nàng vội cúi đầu, không dám lại nhìn Diễm Liệt, trong miệng nhẹ giọng nói “Quên đi, không muốn cùng nguoi nhàm chán! Miệng vết thương băng bó xong rồi, nguoi mau rút đi!”

“Đi? Hôm nay là thời điểm tốt, ta cũng luyện tiếu đi.” Diễm Liệt mặt không đổi sắc gắt gao đem Tư Tư ôm vào trong ngực “Huống hồ, cả hoàng cung đều biết ta hôm nay qua đêm ở chỗ nguoi, nếu ta rời đi, không phải làm cho nguoi ta chê cười nguoi không biết hầu hạ sao? Còn có, nếu chuyện đêm nay truyền ra, nguoi có biết hậu quả sẽ như thế nào không?”

Diễm Liệt nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy Tư Tư, đầu ngón tay lạnh lẽo thấu xương. Tư Tư cả người run lên, lắp bắp nói: “Nguoi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra... Chính là, ai muốn nguoi ở lại? Nguoi đi mau!”

“Nguyệt Lạc, nguoi muốn nghe chuyện xưa của Mạc Nhan điện không?” Diễm Liệt đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bí Mật Mạc Nhan Điện

“Mạc Nhan điện? Chính là cấm địa kia sao?”

“Đúng. Đêm nay, ta chính là tới nơi đó.” Diễm Liệt lẳng lặng nói.

“Nguoi là Vương, muốn đi đâu ở trong hoàng cung này mà chẳng được, tại sao lại phải lén lút đi vào như vậy?” Tư Tư kì quái hỏi.

“Bởi vì, nơi đó là cấm địa, cho dù là Vương cũng không thể đi vào. Phụ vương từng hạ lệnh, bất cứ kẻ nào tiến vào, đều chém.”

“Nơi đó đến tột cùng là có bí mật gì?” Tư Tư tò mò hỏi.

“Nơi đó, từng có một nữ tử xinh đẹp vô song ở lại... Mà nàng, chính là mẫu thân của ta.”

“Mẫu thân của nguoi? Nếu như vậy, tại sao cung điện kia lại trở thành cấm địa?”

“Đây là điều ta đã cố công tìm hiểu. Trước lúc năm tuổi, ta vẫn sống ở ngoài hoàng cung, chưa từng gặp qua phụ thân thân sinh. Vào lúc ta tròn năm tuổi, ta bị phụ vương đưa vào cung, mà lúc đó mẫu thân đã biến mất không rõ tin tức. Mỗi khi ta hỏi phụ vương, hắn đều nói mẫu thân ta đã chết... Rồi đến một ngày, ta phát hiện ra nàng đang ở Mạc Nhan điện.”

“Phát hiện ai? Mẫu thân của nguoi sao?”

“Đúng, khi đó ta đã mười tuổi. Tuy rằng năm năm không nhìn thấy mẫu thân, nhưng ta lập tức liền nhận ra người. Ta nhào vào trong lòng ngực người,

chất vấn người vì sao lại bỏ mặc ta không quan tâm. Nhưng người chỉ im lặng rơi lệ, nói một từ “Nguyệt Ảnh”, sau đó người liền một mình hồi cung, không bước ra ngoài nửa bước.”

“Nguyệt Ảnh? Lại là Nguyệt Ảnh?”

“Phải, ngày hôm sau, nàng liền đi về cõi tiên.”

“Tại sao lại chết?” Tur Tur cả kinh.

Diễm Liệt ngửi khí nồng đậm đau thương:

“Người là tự sát. Nhiều năm trôi qua như vậy, ta vẫn không hiểu được tại sao người lại tự sát. Sau khi người mất, Mạc Nhan điện đã bị phụ vương biến thành cấm địa, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận. Ta nhiều lần muốn lên vào trong đó, nhưng đều bị người âm thầm giám thị, đến bây giờ vẫn không tiến vào được một bước. Ta nghĩ, chỉ cần tìm được Nguyệt Ảnh, nhất định có thể tìm được nguyên nhân cái chết của người.”

“Nguyên lai người tìm Nguyệt Ảnh là vì lý do này. Nhưng Nguyệt Ảnh là cái gì? Nó ở nơi nào?”

“Chưa từng có ai gặp qua Nguyệt Ảnh.” Diễm Liệt lắc đầu “Nhưng sách cổ có ghi lại, nó có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng gì. Công chúa Tĩnh Nguyệt quốc, cũng chính là người, là tể ti(1) bảo hộ Nguyệt Ảnh qua nhiều thế hệ. Mà thời điểm ta diệt Tĩnh Nguyệt quốc cũng không có phát hiện ra tung tích của Nguyệt Ảnh.”

“Thế giới này thật sự có loại thần khí này? Ta không tin.” Tur Tur lắc đầu: “Nếu thực sự hữu hiệu như vậy, Tĩnh Nguyệt quốc trực tiếp cầu nguyện không bị mấy nước là được rồi, cần gì phải phiền toái như vậy.”

“Người nói có lý.” Diễm Liệt nhìn nàng thật sâu, đột nhiên nở nụ cười “Nếu không phải đã gặp qua người, ta thật không dám tin tưởng người chính là Nguyệt Lạc. Xem ra, người thực sự bị mất trí nhớ.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Tur Tur cả kinh.

“Cho dù người tạm thời nguỵ trang bản thân, thì cũng không thể dùng ngữ khí bình tĩnh như vậy để nói đến quốc gia bị diệt vong của mình, thậm chí lại còn quan tâm Nguyệt Ảnh ở nơi nào. Nguyệt Lạc, ta thực sự là càng ngày càng không hiểu người. Lần này người cứu ta một lần, ta có thể cùng người hợp tác, trong vòng một năm, giúp ta tìm được Nguyệt Ảnh, ta sẽ để người tự do.”

“Thật sự? Người tại sao tự dung lại tốt như vậy?” Tur Tur trong lòng vui sướng nhưng cũng không dám tin tưởng, chính là đầy một bụng hồ nghi nhìn hân.

“Chẳng lẽ người không muốn?”

“Không không, đương nhiên nguyện ý! Chính là, tại sao kỳ hạn lại là một năm?”

“Ta không có nghĩa vụ cùng người giải thích. Thế nào, thành giao không?” Diễm Liệt nhớ tới việc sinh mệnh Tur Tur chỉ còn một năm, tâm tình không hiểu sao lại trở nên khó chịu.

“Thành giao! Nhưng... Nếu ta vượt quá kỳ hạn thời gian vẫn không tìm được Nguyệt Ảnh thì sao?”

“Như vậy... Người sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Dấu Hôn

Diễm Liệt nói xong, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Tur Tur, tay kia thì nhanh chóng đem nàng gắt gao ôm vào trong khuỷu tay, sợ tại một giây nào đó nàng sẽ biến mất không dấu vết.

Mặc kệ có tìm được Nguyệt Ảnh hay không, một năm sau, người đều vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Thật sự là kỳ quái, là ta đem quốc gia người đẩy vào tử vong, nhưng vì sao trong lòng lại có chút nhàn nhạt không muốn cùng đau thương? Có lẽ là bởi vì người sẽ chết, cho nên mới không còn thú vị nữa...

Hôm nay, ta cũng không biết vì cái gì, thế nhưng lại nói với người nhiều như vậy. Mạc Nhan điện, mẫu thân, đều là bí mật trong lòng ta, mà ta thế nhưng lại nói với người... Nguyệt Lạc, người có một đôi mắt trong suốt, đôi mắt khiến cho người ta tin tưởng. Nếu người không phải là công chúa Tĩnh Nguyệt quốc, chúng ta sẽ như thế nào? Nhưng trên thế giới này không có “nếu”! Ta đã sớm biết, nếu phải nắm giữ vận mệnh của chính mình thì thứ duy nhất có thể dựa vào chỉ có lãnh huyết cùng quyền lực!

Không, cho dù người chỉ có thể sống được một năm, ta cũng muốn lợi dụng người để tìm Nguyệt Ảnh! Tất cả nữ nhân khi nhìn thấy ta thì đều dịu dàng có thừa, vì cái gì người lại đối với ta lạnh lùng như thế, không hề bụng dạ chỉ một chút? Ngay cả một thích khách người cũng cứu, nhưng người vì sao lại cố tình đối với ta nửa điểm quan tâm cũng không có? Nguyệt Lạc, người là người của ta! Vô luận người sống hay chết, ta cũng sẽ không để người chạy trốn khỏi ta!

Diễm Liệt nhìn Tư Tư, nàng cũng không để ý không khí giữa hai người dần trở nên ái muội, hơi thở ngày càng nặng nề. Hắn thô bạo thoát đi y phục của Tư Tư, không để ý đến sự gầy dựa của nàng, mạnh mẽ tách hai chân nàng ra cố gắng xâm nhập. Bởi vì, chỉ có ở dưới những xúc cảm này hắn mới có thể cảm giác được Nguyệt Lạc đang ở trong lòng bàn tay hắn, vĩnh viễn sẽ không phản bội, vĩnh viễn sẽ không rời đi.

“Nguyệt Lạc...” Diễm Liệt nhẹ giọng gọi tên Tư Tư, ánh mắt dần trở nên mơ màng.

“Buông...” Tư Tư vô lực gầy dựa.

“Ta sẽ không thả. Bởi vì, người là nữ nhân của ta.”

Sáng sớm hôm sau, Diễm Liệt đứng dậy vào triều, chỉ chừa Tư Tư một người ngơ ngác ngồi trên giường. Nàng nhìn mờ hồ độn trên giường, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác chán ghét, nhũn mày nói:

“Thay đổi chăn cùng vỏ gối, đem những thứ thứ này đều dọn sạch sẽ đi.”

“Vâng. Cung hỷ phu nhân được lâm hạnh!” Bọn cung nhân lấy lòng nói. Mà trong số bọn họ, chỉ có một nội quan tên Tiểu La thần sắc vẫn thản nhiên, có vẻ không giống người thường.

“Ta không muốn thị tẩm, hỷ từ đâu đến? Diễm Liệt, hắn là một tên hỗn đản chỉ biết ép buộc người khác mà thôi!”

Cái gì? Vương ép buộc người? Mộ Cận cả kinh, nhưng không dám nhiều lời.

Tư Tư không chú ý tới thần sắc Mộ Cận, chính là tức giận rời giường, cảm thấy được cả người đau nhức không thôi. Nàng trong gương, dung nhan kiều diễm, nhưng cổ, ngực đều mập mờ dấu hôn đỏ sậm, nhìn thấy ghê người.

Thích để lại dấu hôn! Diễm Liệt thật sự là tên biến thái! Chẳng lẽ hắn phải khua chiêng gõ trống nói cho thiên hạ rằng hắn hôm qua đem ta XXOO, sợ không có chứng cứ? Thật sự biến thái!

Tư Tư nhìn mình trong gương, chán ghét lấy phần cổ gắng che đi dấu hôn, nhưng lại vô pháp che lấp.

Tất cả cung nữ đều lẳng lặng nhìn nàng, không dám nói lời nào, mà cũng không dám khuyên bảo. Mà đúng lúc này, một nội quan bên người Diễm Liệt nhìn quanh đi đến, cười hi hi nói:

“Nguyệt phu nhân, Vương thỉnh ngài đến ngự hoa viên ngắm hoa.”

“Ngắm cái đầu hắn. Không đi.” Tư Tư tức giận nói.

“Chính là... Vương nói, lần này có người phu nhân rất muốn gặp...”

“Ngạ?” Tuy rằng biết rất có thể là bẫy, nhưng Tư Tư vẫn chui đầu vào: “Là ai?”

“Vương nói, người gặp sẽ biết...”

“Còn thừa nước đục thả câu? Được, đi thì đi.”

“Đa tạ phu nhân! Còn có, y phục này cùng châu báu là Vương phân phó riêng cho ngài, hy vọng ngài mặc chúng đến.”

“Đã biết, người ra ngoài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hội Thưởng Hoa

Diễm Liệt ban cho Tư Tư chính là một kiện y phục thấp ngực màu hồng nhạt cùng quần lụa mỏng. Tư Tư đem quần lụa mỏng mặc ở trên người, phát hiện đường cong là lướt của chính mình được phụ trợ trở nên càng mê người hơn, mà dấu hôn ở trên ngực nàng cũng mờ hồ có thể thấy được.

Tư Tư ảo não nhìn chính mình trong gương, buồn bực nói:

“Mộ Cận, làm sao ngươi lại để ta mặc y phục này? Khiến cho mọi người đều biết ta cùng với Vương đêm qua... Như vậy có sao không?”

“Có lẽ Vương có dụng ý riêng.” Mộ Cận cố nhịn cười, dịu dàng trả lời.

“Dụng ý riêng?” Mắt Tur Tur đảo quanh, trong lòng hơi hơi đoán được chút gì đó.

Đúng, người âm trầm lại gian trá như Diễm Liệt sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Hắn làm như vậy, hẳn là không hướng mọi người khoe ra rằng hắn sủng hạnh ta, mà là tuyên cáo đêm qua hắn thực sự ở cùng ta đi. Nói như vậy, cao cao tại thượng, hẳn mỗi đêm lâm hạnh phi tần chính là kẻ trộm đi?

Vì chứng minh chính mình trong sạch, một chút cũng không để ý mặt mũi của ta sao? Mọi người đều nói: “Một đêm vợ chồng trăm năm ân nghĩa”, hẳn thật sự rất ác độc!

Tur Tur nháy mắt nghĩ cẩn thận hết thầy, lạnh lùng cười một tiếng. Mà nàng, rốt cục ngẩng cao đầu, uốn ngực hướng ngự hoa viên đi đến.

Hôm nay thời tiết thực đẹp.

Bầu trời xanh lam giống như được gột rửa qua, trong veo mà an bình. Từng đám mây trắng lửng lơ trôi, trong ngự hoa viên tràn ngập hoa thơm cùng hương son phấn, làm cho người ta ngửi thấy liên say mê trong đó.

Diễm Liệt một thân long bào màu đỏ tía, mái tóc đen nhánh dùng đoạn gấm buộc lại, chỉnh tề buông xuống sau lưng, phiêu dật tuần lã nói không nên lời. Bên cạnh hắn là Bích Vân kiều ngạo thất thường cùng nhân yêu Nhục Hiên, một trái một phải, dùng bọn họ mềm mại đáng yêu làm nền cho khí phách cùng nam tính của Diễm Liệt.

Ngồi trên vị trí của khách nhân là mấy nam tử xa lạ cùng một lão giả râu dài. Ánh mắt bọn họ đều thẳng tắp tập trung trên người Tur Tur, nhìn đến khi mặt nàng hơi hơi phấp phồng.

“Ái phi tôi thật trẻ.”

Diễm Liệt hướng Tur Tur mỉm cười, nhin xuống tức giận trong lòng, đem Tur Tur một phen ôm vào lòng. Hắn thân mật nắm tay Tur Tur, nhẹ giọng nói:

“Ái phi đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Đối với việc Diễm Liệt đột nhiên chăm sóc, Tur Tur cực kỳ không quen. Nàng hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, rút tay ra, lạnh lùng nhìn hắn:

“Ngươi còn nói?”

“Đúng, tối hôm qua là ta thô bạo...” Diễm Liệt cười ám muội.

Lời Diễm Liệt nói đem mặt Tur Tur trở nên đỏ thắm. Nàng chỉ cảm thấy mọi người đều quay ra nhìn nàng, ánh mắt Bích Vân giống như châm độc, đem nàng đâm đến thương tích đầy mình.

“Vương, ngươi nói cái gì vậy!” Tur Tur lúng túng.

“Thì ra ái phi còn thẹn thùng. Đến, giúp ta uống chén rượu này.”

Diễm Liệt cười ha hả, cầm chén rượu bằng vàng đưa tới bên môi Tur Tur. Nàng trong lòng chán ghét, cau mày nhìn hắn:

“Ta không biết uống rượu.”

“Phải không?” Diễm Liệt vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười lẫn hơn một tia sắc bén: “Ái phi, không được làm trái ý ta.”

“Ta nói rồi, không uống!”

“Không được ngỗ nghịch!”

Diễm Liệt giận dữ, cầm lấy chén rượu hướng đôi môi anh đào của Tur Tur rót tới. Rượu trong chén màu đỏ sậm vẩy trên y phục của nàng, đem cung trang màu phấn hồng nhuộm thành đỏ lụ. Trên mặt Tur Tur cũng có vài vệt rượu, mà nàng bị sắc rượu cay, ho khan không ngừng.

“Khụ khụ!”

Tur Tur ôm ngực, liều mạng ho khan, thẳng đến khi trên mặt đầy nước mắt. Diễm Liệt nghi hoặc nhìn nàng. Rốt cục nói:

“Thật sự là không uống được rượu a...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vương Thúc

Tên bạo quân này, thật sự là rất biến thái! Ta thực sự không uống được rượu, hán tại sao lại đối xử với ta như vậy? Chẳng lẽ trêu đùa ta như thế thật thích lắm sao?

Tur Tur cảm giận nhìn Diễm Liệt, trong mắt đã muốn ngập lệ. Nhìn nàng đứng thương tâm như vậy, trong lòng Diễm Liệt đột nhiên mềm nhũn. Hắn tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm Tur Tur từ sau lưng, ôn nhu nói:

“Đừng nóng giận, ta sai rồi.”

Diễm Liệt vừa dứt lời, làm cho tất cả mọi người có mặt đều cả kinh. Bọn họ về mặt không thể tin nhìn Diễm Liệt, quả thực không thể tin được một người cao cao tại thượng như Vương lại cư nhiên hạ giọng nhỏ nhẹ đối với một nữ tử như thế.

Chuyện này là sao đây? Một người luôn luôn trầm ổn, lạnh lùng như Vương, luôn luôn không quan tâm đến sống chết của người khác như Vương, thế nhưng lại đối xử ôn nhu với một nữ tử như vậy? Xem ra, nàng ta thực sự là sủng cơ của Vương...

Mọi người đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tur Tur, chỉ có một người cười lạnh một tiếng:

“Xem ra lời đồn đều là sự thật. Tiểu Liệt, nữ nhân chỉ là đồ chơi thôi, không cần phải đối với các nàng dụng tâm như thế.”

Người nói những lời này chính là lão giả hói đầu, râu dài kia. Hắn tên Lạc Uẩn, mập mạp mà phúc hậu, nhưng đôi khi lại lợi hại giống như chim ưng. Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua Tur Tur, giống như xuyên qua quần áo của nàng, nhìn thấu tận bên trong. Khi ánh mắt của hắn dừng ở dấu hôn trên ngực Tur Tur, lộ ra một tia không rõ ràng nhưng lại mơ màng tươi cười.

Lời đồn đãi quả thực chính xác, tiểu Liệt quả nhiên sung hạnh nữ nhân ti tiện này, đêm qua cũng ở cùng nàng. Như vậy xem ra, hắc y nhân đêm qua hẳn là không phải tiểu Liệt... Nếu như là hắn, ta tuyệt đối sẽ không nhân từ mà nương tay! Như vậy, mượn tay tiên vương để diệt trừ! Vương vị này cũng nên sớm đổi chủ rồi... Mà nữ nhân này, cũng sẽ là của ta...

Lạc Uẩn nghĩ, nhìn xoáy vào Tur Tur, trong đầu đã muốn tưởng tượng ra bộ dáng khi cởi hết quần áo của nàng. Bị hắn nhìn chăm chú, Tur Tur chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

Lão sắc lang!

Tur Tur nhìn thấy Lạc Uẩn, vô thức dựa vào người Diễm Liệt, trên mặt cũng lộ ra thần sắc khinh thường. Diễm Liệt quan sát phản ứng của Tur Tur, cười nhạt, lời nói với Lạc Uẩn lại cung kính thêm mấy phần:

“Vương thúc nói rất đúng. Nữ nhân thôi mà, chính là đồ chơi dẹt hoa trên gấm cho nam tử khi tâm tình tốt. Nếu Vương thúc lần này tiến cung coi trọng nữ tử nào, cứ việc giữ lại đem về phủ, nhưng ngoại trừ nàng.”

“Ha ha, Vương thúc đương nhiên sẽ không đoạt chỗ tốt của người! Tiểu Liệt khách khí rồi.” Lạc Uẩn khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Tur Tur.

“Đó là tất nhiên.”

Diễm Liệt chú ý tới ánh mắt Lạc Uẩn, biết Lạc Uẩn đối với Tur Tur nổi lên hứng thú, trong lòng chẳng hiểu tại sao lại tức giận. Lạc Uẩn là em trai ruột của phụ vương, ở trong cung quyền cao chức trọng, vẫn đối với vương vị như hổ rình mồi. Thủ vệ Mạc Nhan điện đều là thủ hạ của Lạc Uẩn, mà hắn cũng là người duy nhất có khả năng uy hiếp đến người của mình.

Màn kịch vừa rồi, làm cho Lạc Uẩn tin rằng mình thật sự sủng ái Nguyệt Lạc, cũng khiến hắn không còn nghi ngờ, hết thảy đều đúng như kế hoạch tiến hành. Nhưng tại sao khi thấy ánh mắt hắn nhìn người ta lại khó chịu như vậy? Ta thực hối hận vì nghe theo Nhục Hiên, để cho dấu hôn trên ngực Nguyệt Lạc xuất hiện trước mắt mọi người! Ta thực chán ghét mọi người nhìn thấy nàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Độc Chiếm

Tay Diễm Liệt theo bản năng gắt gao ôm chặt Tur Tur, để cho nàng dựa sát vào trong ngực mình, cũng để tuyên bố chủ nhân của Tur Tur đến cuối cùng là

ai. Lạc Uẩn nhận thấy ánh mắt Diễm Liệt có chút địch ý, ha hả cười, nâng chén rượu. Diễm Liệt nhìn thấy Lạc Uẩn nâng chén, cũng nâng chén uống một hơi cạn sạch. Trong bữa tiệc, tiếng hoan hô nói cười không dứt bên tai, thật sự là một cảnh tượng hòa thuận vui vẻ.

Diễm Liệt cùng Lạc Uẩn thoát nhìn thực sự hòa thuận, nhưng Tư Tư vẫn cảm nhận thấy ánh mắt khác thường của bọn họ, cũng cảm nhận được một ánh mắt khác chưa từng rời khỏi nàng. Nàng quay đầu mạnh, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Nhược Hiên. Mắt thấy nàng phát hiện bản thân đang nhìn chăm chú vào nàng, Nhược Hiên khí định thần nhàn cười. Nụ cười kia, thật sự là khuynh quốc khuynh thành.

Yêu nhân, cười thực gian trá! Ngươi cười, ta cũng cười!

Tư Tư nghĩ, thần nhiên cười Nhược Hiên, với mỹ mạo của mình, nụ cười của nàng làm cho hoa cỏ trong hoa viên phải ảm đạm, cũng khiến cho Nhược Hiên ngáy người. Diễm Liệt nhìn nàng thật sâu, trong lòng đau xót, đột nhiên nắm chặt tay nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Không được nhìn nam tử khác.”

“Ngươi quản ta!” Tư Tư cũng thấp giọng nói.

“Ngươi nhớ kỹ, ngươi là nữ nhân của ta, chỉ của một mình ta.”

Diễm Liệt nói xong, trước mắt mọi người xoay người cúi mặt hôn lên môi Tư Tư. Nụ hôn của hắn ấm áp mà bá đạo, đầu lưỡi linh hoạt trên đầu, làm cho Tư Tư cũng không tự chủ được mà dần chìm vào trong đó. Cuối cùng, nàng dùng chút lý trí còn sót lại đẩy hắn ra, vừa tức vừa thẹn nói:

“Ồ chỗ đông người như thế, ngươi làm cái gì vậy!”

“Nói rất đúng. Chúng ta có chính là thời gian.”

Diễm Liệt nói xong, liếc mắt nhìn Nhược Hiên một cái thật sâu, trong mắt tràn ngập ý cảnh cáo. Nhược Hiên cười khổ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ cùng với Diễm Liệt rốt cục cũng vì một nữ nhân mà sinh khoảng cách.

Diễm Liệt, ngươi nói phải lợi dụng nàng, nhưng ngươi không ý thức được ngươi đã thật sự yêu thương nữ nhân này đi... Ngươi, không thể yêu nàng. Bởi vì, chính ngươi sẽ đem nàng hại chết rồi sau đó hối hận cả đời...

Sau khi kết thúc yến hội, Nguyệt Thần cung lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

Tư Tư đứng trước cửa sổ, nhớ tới chuyện phát sinh tối qua, cảm thấy tất cả thật giống như trong mộng.

Hắn trong mơ, gắt gao ôm ta, cho ta đường khí cứu mạng... Bao ngược là hắn, ôn nhu cũng là hắn, rốt cuộc người nào mới thực sự là hắn? Ta sẽ không quên khuất nhục hắn mang đến cho ta, nhưng sự ôn nhu của hắn lại làm cho người ta nhìn không được mà trầm luân trong đó. Mà ta, không biết khi nào thì rời khỏi, thế nhưng lại đối với hắn có một chút tưởng niệm... Ta rốt cuộc làm sao vậy...

Ngay lúc Tư Tư đang miên man suy nghĩ, một trận gió rít gào lướt qua tai nàng.

Tư Tư nghe được một tiếng giòn tan, vội vàng quay đầu lại, phát hiện trên cây cột trong phòng có một cây chủy thủ. Nàng kinh hồn táng đảm đem chủy thủ nhỏ xuống, lấy ra tờ giấy gắn bên trên. May quá, bên trên tờ giấy là tiếng Trung phồn thể, nàng đại khái có thể hiểu được ý tứ trong đó.

“Canh ba, gặp tại hồ sen, ta đưa ngươi đi. Ký tên... Lam? Chẳng lẽ là Lạc Lam? Hắn sẽ đến hoàng cung sao? Thật sự là không muốn sống nữa!”

Tư Tư nghĩ, chỉ cảm thấy tờ giấy trong tay nóng như lửa đốt, nóng bỏng đến đáng sợ. Mà khuôn mặt nàng cũng đỏ như mây tía. Nàng thật không ngờ Lạc Lam thế nhưng lại sẽ đến hoàng cung cứu nàng, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Ta nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại, chính là thời cơ tốt nhất để rời khỏi tên bạo quân kia, cũng là cơ hội ta chờ đã lâu! Đối với hắn tại sao lại phải có chút thương cảm? Rời khỏi hắn, thật sự là quá tốt! Doãn Tư Tư, ngươi ngàn vạn lần không thể bởi vì hắn ngẫu nhiên một lần ôn nhu mà dao động được!

Nàng, rốt cục chọn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Âm Mưu

Tư Tư thu dọn một số đồ nữ trang, trong lòng vì chuyện rời đi mà cảm thấy lo lắng, liền đi tới bên cạnh ao sen. Gió lạnh ban đêm thổi quanh thân mình đơn bạc của nàng, khiến cho nàng lạnh cóng. Mà Lạc Lam, vẫn không hề thấy bóng dáng.

“Lạc Lam chết tiệt, sao lại lâu như vậy? Thật sự là lạnh chết ta...”

Tur Tur vừa nói vừa dậm chân, hận không thể gặp Lạc Lam sau đó đá hất mấy cái. Đúng lúc này, một giọng nữ xinh đẹp từ phía sau vang lên:

“Nguyệt Lạc, ta thật không nghĩ ngươi lại dễ mắc mưu như vậy.”

“Ài?”

Tur Tur cảnh giác quay đầu lại, thấy Bích Vân hướng nàng mỉm cười đi tới.

Nhìn thấy Bích Vân, Tur Tur trong nháy mắt liền hiểu ra hết thảy, thầm trách mình tại sao lại dễ mắc mưu như thế, nhưng nàng cũng vì không phải rời khỏi đây mà âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng nàng, lo lắng như vậy, ngay cả cô ta cũng không biết, vì sao trong tình hình đặc biệt lúc ấy nàng nhìn thấy Bích Vân lại thở ra một hơi.

Không thể đi... Xem ra, ta còn phải ngây ngốc ở bên cạnh Diễm Liệt chịu đựng thêm một thời gian nữa. Tại sao chính mình lại cảm thấy thân nhiên vui sướng? Ta thật sự là điên rồi!

“Nguyệt Lạc, ngươi thật đẹp.” Bích Vân tiến lên phía trước, tươi cười vuốt ve khuôn mặt Tur Tur, tán thưởng nhìn nàng: “Trách không được Vương lại yêu thích ngươi như thế.”

“Bích Vân, trò đùa này của ngươi thật nhàm chán. Ta đi đây.”

Tur Tur nhìn Bích Vân, chỉ cảm thấy trong lòng dự cảm không tốt ngày càng mãnh liệt, vừa xoay người định bước đi thì Bích Vân đã chắn trước mặt nàng, nở nụ cười âm độc:

“Ngươi cho là ngươi có thể đi sao? Nguyệt Lạc, ngươi đã nằm trong tay ta rồi, ta sẽ không để cho ngươi còn sống gặp Vương.”

“Tại sao?” Tur Tur cả kinh.

“Bởi vì sự tồn tại của ngươi chỉ làm hại đến hân, ngươi đã phá vỡ rất nhiều nguyên tắc của Vương. Ta không thể đứng nhìn Vương vì ngươi mà buông tha tất cả mọi thứ hân đang khổ sở truy tìm.”

“Ngươi không cần coi trọng ta.” Tur Tur than nhỏ, cảm giác chua xót trong lòng dần dâng lên: “Diễm Liệt chỉ là kiếm được món đồ chơi, mới mẻ một lúc thôi. Hân làm sao có thể vì ta mà buông tha cái gì được?”

“Không cần nhiều lời. Đêm nay chính là tử hạn của ngươi.”

Bích Vân nói xong liền rút chủy thủy ra, cắn răng hướng trước ngực Tur Tur đâm tới. Tur Tur cả kinh, cuống quýt tránh thoát, nhưng cổ tay nàng vẫn bị cắt một đường dài, toàn thân đau đớn.

“Cứu mạng! Trời ạ!”

Mất thấy chủy thủ của Bích Vân lại hướng chính mình đâm tới, bốn phía lại không có thị vệ nào, Tur Tur vội vàng bắt lấy tay Bích Vân, gầy dựa nói:

“Bích Vân, ngươi đừng xúc động! Ngươi có phải vì hôm nay Diễm Liệt hôn ta mà ghen tị không? Tất cả chỉ là diễn trò mà thôi! Ta đồng ý với hân... Không, ta không thể nói. Tóm lại, chúng ta trong lúc đó thật sự không có gì! Dấm chua này ngươi ăn sai rồi!”

“Ngươi nghĩ rằng ta như thế này là vì sự tình hôm nay?” Bích Vân gượng cười: “Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

“Bởi vì... hân ở lại cung điện của ngươi. Đây là lần đầu tiên hân ngủ lại ở cung của phi tần. Ngươi là nữ nhân đầu tiên may mắn nhìn thấy tư thế ngủ của Vương.”

“Ngươi nói cái gì?” Tur Tur cả kinh.

“Ta thật lòng ái mộ Vương. Ta trước đây cũng giống ngươi, là tù nhân của Vương, sau đó lại trở thành phi tử của hân... Vương là một người cao ngạo mà cẩn thận. Từ nhỏ đến lớn, hân đã trải qua rất nhiều lần bị ám sát, cho nên sau khi lâm hạnh phi tần xong hân sẽ không ở lại qua đêm. Mà ngươi, là người đầu tiên... Nếu ngươi muốn giết Vương thì phải làm sao bây giờ? Nếu chỗ của ngươi không an toàn thì làm sao bây giờ? Tại sao Vương không nghĩ tới những việc đó, không thèm để ý đến an nguy của bản thân mà ngủ bên cạnh ngươi? Vì sao hân lại tin tưởng ngươi như vậy? Mà ta, làm bạn với hân mười năm! Ta vì hân mà ruộng bỏ cả quốc gia của mình, kết quả là không bằng một người xa lạ... Vương, ngươi tại sao lại đối xử với ta như vậy? Tại sao!”

Bích Vân nói xong, trong mắt đã ngập nước. Tur Tur chỉ cảm thấy lòng nàng như bị xé ra, đau đớn tận tâm can. Nàng lắc đầu không thể tin được, tay cũng vô lực mà hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Trọng Thương

Diễm Liệt hần thể nhưng lại vì ta mà ngủ lại? Chẳng lẽ... Hắn thật sự yêu ta? Không, không có khả năng! Hắn qua đêm cùng ta chẳng qua chỉ là để tránh tai mắt của người khác thôi! Nhưng tại sao trong lòng nàng lại có một chút vui sướng...

Tur Tur nghĩ, khỏe mới không tự giác giương cao. Nàng nhớ tới khuôn mặt tuấn lãng của Diễm Liệt, trong lòng bỗng ngẩn ngơ. Đúng lúc này, Bích Vân nắm chắc thời cơ, cầm chủy thủ đâm vào ngực nàng. Tur Tur cúi đầu, nhìn trước ngực mình nở rộ một đóa hoa tiên diễm, chỉ cảm thấy trong nháy mắt khí lực cả người đột nhiên biến mất, cơ thể mệt mỏi đến đáng sợ.

Mệt quá, ta muốn ngủ... Bích Vân, Diễm Liệt, Lạc Lam, hẹn gặp lại... Ta, muốn ngủ một giấc thật ngon...

“Nguyệt Lạc!”

Trước khi hôn mê, Tur Tur nghe thấy thanh âm lo lắng của ai đó. Nàng cực lực mở mắt, nhưng lại thấy không rõ khuôn mặt của người kia...

Trong Nguyệt Thần cung, mỗi một người đều kinh sợ, có cung nữ nhất gan bắt đầu nhẹ giọng khóc. Bởi vì chủ tử của bọn họ đang hôn mê, mà Vương hạ lệnh, nếu Nguyệt Phi không qua khỏi, tất cả mọi người trong Nguyệt Thần cung đều phải chôn cùng.

“Nguyệt Lạc, người tỉnh lại cho ta! Ta ra lệnh cho người tỉnh lại! Nếu người dám đi trước, tất cả cung nhân trong Nguyệt Thần cung và di thần của Tinh Nguyệt quốc đều sẽ phải chết! Không cho phép người rời khỏi ta!”

Nhìn Tur Tur nằm hôn mê trên giường, Diễm Liệt đã muốn phát điên rồi. Hân mặc tằm y, mái tóc đen dài rối loạn xõa trên vai, tất cả tâm tư đều tập trung trên người nàng. Trong tâm của hắn, giống như bị một con dao nhỏ cắt gọt, đau đớn không thôi.

“Nhược Hiên, Nguyệt Lạc rốt cuộc thế nào? Người là thần y, tại sao ngay cả việc này cũng không làm được?”

Diễm Liệt nắm lấy cổ áo Nhược Hiên, đôi mắt màu tím hơi phỉếm đỏ, là dấu hiệu tức giận đến tột đỉnh. Nhìn thấy vẻ mặt ấy của hắn, trong lòng Nhược Hiên càng nặng trĩu. Hắn gỡ tay Diễm Liệt, vuốt vuốt vạt áo, thản nhiên nói “Người quá kích động rồi.”

“Ta lệnh cho người phải làm nàng sống lại!”

“Sống lại thì có ý nghĩa gì? Người đừng quên, sinh mệnh của nàng chỉ còn chưa đầy một năm. Chết sớm hay chết muộn cũng đều là chết, người để ý như vậy làm gì?”

Lời nói của Nhược Hiên làm Diễm Liệt giật mình. Hân ngơ ngác nhìn Nhược Hiên, cảm thấy tim tựa như bị một thanh đao xẹt qua, cảm giác đau đớn, máu tươi chậm rãi chảy đầm đìa.

“Ta chỉ là vì Nguyệt Ảnh thôi.” Diễm Liệt hạ thấp giọng giải thích, xoa dịu hắn, cũng như xoa dịu chính mình.

“Phải không?” Nhược Hiên đau khổ cười “Diễm Liệt, người có thể lừa gạt ta, nhưng người có thể lừa gạt chính bản thân mình sao?”

“Ta không yêu nàng! Tuyệt đối không!” Diễm Liệt gầm nhẹ.

“Tùy người thôi. Đơn thuốc ta đã viết sẵn rồi, nhưng nàng hiện tại không thể nuốt xuống, cũng không có cách nào uống được. Có thể sống lại hay không, phải chờ xem tạo hóa của nàng.”

Nguyệt Lạc... Vương là thật lòng yêu người. Ta giúp Bích Vân lừa người đến cạnh ao, vì để có thể khiến người biến mất, cũng vì để thấy thực tâm của Vương. Mà ta cuối cùng cũng biết được, hắn, thật sự rất yêu người.

Ta không đành lòng nhìn thấy hắn sau này khiến người phải khổ sở, cho nên nhân lúc hắn chưa trầm luân liên nhật lao vĩnh dật(). Nhưng ta thật không ngờ, hắn lại nhanh như vậy, sâu nặng mà yêu người. Hắn chưa từng yêu một nữ nhân nào, cũng không hiểu thế nào là yêu. Nếu hiện tại đối với người thấy chết mà không cứu được, hắn nhất định sẽ hận ta... Kim triều hữu tửu kim triều túy, minh nhật sầu lai minh nhật sầu().

() Nhất lao vĩnh dật: Vất vả một lần cho mãi mãi về sau

() Kim triều hữu tửu kim triều túy – 今朝有酒今朝醉 – Hôm nay có rượu hôm nay uống

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu – 明日愁來明日愁 – Ngày mai sầu đến ngày mai sầu

=> Đây là hai câu thơ lấy ra từ bài Tự khiển của La Ấn đời Đường

Nhưng là ai đã cứu người? Thời điểm thị vệ phát hiện ra người, Bích Vân đã bị người khác đánh ngã, mà miệng vết thương của người lúc ta tới cũng đã được băng bó. Người cứu người xuống tay vừa nhanh vừa chuẩn, công phu không hề thua kém ta. Người nọ, rốt cuộc là ai?

Nhược Hiền thở dài thật sâu, ném đơn thuốc cho Diễm Liệt sau đó ngay lập tức liền ngán người, trong lòng trăm mối ngón ngang. Diễm Liệt căn bản không rảnh đi so đo với sự thất lễ của Nhược Hiền, hần như lấy được chỉ bảo, vội vàng sai người đi sắc thuốc.

Một chén thuốc màu đen được bung lên, khói nóng bốc lên nghi ngút. Các cung nữ cẩn thận cho Tư Tư uống thuốc, nhưng nước thuốc đều theo khoe miệng của nàng chảy ra, căn bản không thể khiến cho nàng nuốt vào. Hô hấp của Tư Tư ngày càng mỏng manh, các cung nữ cũng gấp đến độ sắp khóc. Mộ Cận cau mày tự mình cho Tư Tư uống thuốc, nhưng Diễm Liệt đưa tay gạt chén thuốc “Đề ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bảo Hộ

Các cung nữ đều kinh hãi nhìn vị quân chủ của mình, Diễm Liệt cũng đã ngây ngẩn cả người. Thế nhưng các nàng nhanh chóng thu hồi thần sắc kinh ngạc, tất cả đều không nói chuyện, im lặng nhìn Diễm Liệt tự mình cho Tư Tư uống thuốc.

Bàn tay Diễm Liệt to lớn, hữu lực, nắm giữ quyền sinh sát vô số người, vậy mà lúc này lại vụng về mà cẩn thận cảm thìa cho Tư Tư uống thuốc. Đôi môi nàng ngậm chặt, nước thuốc theo khoe môi nàng chậm rãi chảy xuống, không nuốt xuống được một giọt nào. Diễm Liệt kiên nhẫn đợi cho nàng một lúc lâu, thấy Tư Tư vẫn không cách nào uống được thuốc liền mất kiên nhẫn. Hần nhíu mày, cầm chén thuốc uống một nửa, sau đó hướng đến môi Tư Tư cẩn thận đem nước thuốc đẩy vào trong miệng nàng. Động tác của hần nhẹ nhàng như vậy, cách hần hôn nàng ôn nhu như vậy, ngay cả chính hần cũng không biết, thì ra hần cũng có một mặt ôn nhu như thế. Mà Tư Tư sau khi uống được thuốc thì sắc mặt cũng đã hồng nhuận lên được một chút.

“Cuối cùng cũng uống xong rồi...”

Diễm Liệt mất thấy Tư Tư rốt cục cũng uống thuốc xong, trong lòng thực thoải mái. Hần ngồi bên giường Tư Tư, theo bản năng vuốt vuốt mái tóc lộn xộn trên trán nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng. Trong lúc hôn mê dường như Tư Tư cảm nhận được điều gì đó, bàn tay nhỏ bé vừa định rút về thì Diễm Liệt đã nhanh hơn một bước dùng lực giữ tay nàng lại. Hần nắm tay nàng nhanh như vậy, không để cho nàng có cơ hội thoát đi.

Trời đã sáng.

Thuốc của Nhược Hiền quả thực rất hiệu nghiệm, Tư Tư rất nhanh đã tỉnh lại. Nàng hơi hé mắt, chỉ thấy Diễm Liệt ngồi ở bên giường, nắm tay nàng, vẻ mặt bi thương hiếm thấy. Nàng nhìn Diễm Liệt, chỉ cảm thấy trong lòng run lên, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Ta nhớ rõ ràng là bị Bích Vân đâm trúng, sau đó... Là ai đã cứu ta? Diễm Liệt vẫn trông coi ở bên giường ta sao? Hần...hà tất phải tự làm khổ mình như vậy...

“Vương, Nguyệt phi đã không còn nguy hiểm nữa rồi, người nên nghỉ ngơi thôi.”

Nội quan cẩn thận nhìn Diễm Liệt, thấp giọng nhắc nhở Diễm Liệt đi ngủ. Nhưng hần khẽ lắc đầu, không kiên nhẫn nói “Xéo đi.”

“Nhưng còn... Bích Vân phụ nhân...”

“Giết.” Trên mặt Diễm Liệt tràn đầy sát khí.

“Vâng”

Cái gì? Muốn giết Bích Vân? Tuy rằng ta không thích nàng, nhưng ta thực sự không thích giết chóc! Tên Diễm Liệt này, sao lại thích giết người như vậy chứ? Chơi đùa rất vui sao?

“Không cần...” Tư Tư khó khăn nói.

“Ngươi tỉnh?” Diễm Liệt thấy Tư Tư tỉnh lại, vui sướng không nói nên lời. Nhưng hần lại vội vàng đem tâm tình của mình áp chế, tận lực bình tĩnh nói “Nguyệt Lạc, ta và ngươi có một năm quy ước, ngoại trừ ta, ai cũng không thể làm tổn thương ngươi. Ngươi yên tâm, Bích Vân ta sẽ xử trí thích đáng.”

“Không cần giết nàng ta... Nàng ta thực sự rất yêu ngươi...”

Tư Tư nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của Bích Vân, nhớ tới nước mắt của nàng, trong tim cũng lắng lẽ nhói đau. Thì ra, yêu một người không nên yêu lại thống khổ như vậy! Ta ngàn vạn lần không thể dẫm lên vết xe đổ của nàng!

Diễm Liệt... Hần rốt cuộc là loại người gì? Hần làm nhiều chuyện quá phẫn đối với ta như vậy, sao ta có thể tha thứ cho hần? Nhưng vừa rồi, ngay vừa rồi, tại sao trong lòng ta lại thấy cảm động như vậy? Ánh mắt hần thâm tình như vậy, bàn tay hần thực sự rất ôn nhu! Sao trong lòng ta lại loạn như vậy? Chẳng lẽ ta... Yêu chính kẻ thù của mình sao?

Tur Tur ngơ ngác nhìn Diễm Liệt, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Diễm Liệt cau mày nhìn nàng, nghĩ không ra tại sao nàng có thể lương thiện như thế “Người làm người bị thương là nàng ta, sao ta có thể dễ dàng tha thứ cho nàng ta như vậy? Mặt mũi của ta biết để vào đâu?”

“Ta bị thương, người khó chịu sao?” Tur Tur đột nhiên hỏi.

“Ta... Đương nhiên là không.”

“Vậy được rồi. Người không khó chịu, ta cũng không để ý, mọi người đều vui vẻ. Mọi chuyện cứ để nó trở thành quá khứ đi. Bằng không, cả đời này ta sẽ không an tâm”

Tur Tur nói xong, lại nhắm mắt, trong lòng mơ hồ có chút mất mát.

Ta đây là làm sao vậy? Ta thế nhưng lại hy vọng Diễm Liệt nói hấn lo lắng cho ta, hy vọng hấn ôm ta, an ủi ta... Ta nghĩ, nhất định là do ta quá tịch mịch rồi. Bắt đầu từ ngày mai, ta phải tìm kiếm Nguyệt Ảnh, mau chóng rời khỏi hoàng cung. Bằng không, ta thực sự sợ sẽ rơi vào tay kẻ thù, rơi vào trong vòng tay ôm ấp của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nghi Hoặc

Thuốc của Nhược Hiên quả thực rất hữu hiệu, thân thể Tur Tur rất nhanh đã khôi phục lại như cũ.

Bích Vân tuy bị biếm vào lãnh cung, nhưng cuối cùng vẫn bảo vệ được tính mạng, coi như là trong cái rủi có cái may. Khi biết Tur Tur là người cứu mạng mình, nàng im lặng không nói gì, chỉ rơi một giọt lệ trong suốt. Mà Tur Tur, vì trốn tránh tâm trạng đang hỗn loạn của bản thân nên tìm đọc các loại sách cổ, mong tìm được tung tích của Nguyệt Ảnh.

Nhưng truyền thuyết về Nguyệt Ảnh thì rất nhiều nhưng số lượng được ghi lại thì quá ít. Nàng chỉ biết rằng, một trăm năm trước Nguyệt Ảnh xuất hiện ở Tinh Nguyệt quốc, từ sau đó vẫn luôn được công chúa phụ trách bảo vệ. Công chúa bảo hộ Nguyệt Ảnh được gọi là Nguyệt Cơ, là nữ nhân có địa vị cao quý nhất Tinh Nguyệt quốc, ngay cả Vương cũng phải nghe theo các mệnh lệnh của các nàng, nhìn sắc mặt các nàng mà làm việc.

“Thì ra thân phận của ta cao quý như vậy... Lạc Lam chết tiết kia lại dám đưa ta đi làm sủng cơ của tên bạo quân này! Nguyệt Lạc cũng thật là, tại sao lại có thể chịu nhục nhã mà đáp ứng điều kiện cơ chứ? Nếu nàng không đáp ứng, ta hiện tại cũng sẽ không thống khổ như vậy! Tất nhiên, nếu nàng không đáp ứng thì ta hiện tại có thể đang phải làm quân tử...”

Tur Tur nhớ lại nhóm kỹ nữ cành vàng lá ngọc, trong lòng tràn đầy đồng tình cùng sầu não. Nàng than nhỏ một tiếng, khép lại cuốn sách trên tay, phía sau lại truyền đến một tiếng cười khẽ “Nguyệt phu nhân quả nhiên là rất hăng hái. Hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, vì sao không đi dạo trong hoa viên?”

“Không có tâm trạng” Tur Tur ngay cả đầu cũng không quay lại, rầu rĩ nói.

“Đến đây. Chúng ta cùng đi xem Diễm Liệt, được không?” Nhược Hiên làm nũng giữ chặt ống tay áo Tur Tur.

“Hắn thì có cái gì đẹp. Nhược Hiên, người buông tay! Ống tay áo của ta sẽ bị người kéo rách mất! Được rồi, ta đáp ứng người còn không chịu sao!” Tur Tur bất đắc dĩ đến cực điểm.

Nhược Hiên mỗi ngày đều đến bắt mạch cho Tur Tur, mối quan hệ của bọn họ đột nhiên nhanh chóng phát triển. So với Diễm Liệt âm tình bất định, Tur Tur càng thích Nhược Hiên quây quần ôn nhu. Bọn họ nhàn rỗi không có việc gì làm liền tán gẫu về cách bảo vệ da, cách làm đẹp, khiến cho các cung nữ trong Nguyệt Thần cung được lợi không ít. Không biết bản thân có phải quá miễn cảm hay không, nhưng Tur Tur luôn cảm thấy thời điểm Nhược Hiên ôn nhu nhìn nàng, ánh mắt vừa tìm tòi nghiên cứu, vừa thương hại. Giống như, hiện tại...

“Nhược Hiên, người tại sao luôn nhìn ta? Trên mặt ta dính bẩn sao?”

Trong Ngự hoa viên, Tur Tur dừng cước bộ, nghi hoặc vuốt mặt mình. Nhược Hiên thấy thế nhìn không được cười khúc khích, sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng “Nguyệt Lạc, người thật đáng yêu. Trách không được Diễm Liệt lại thích người như vậy.”

“Hắn thích ta? Người đừng lừa ta! Còn có, các người rốt cuộc là quan hệ gì? Người... có phải hay không thích hấn?”

Tur Tur nhìn khuôn mặt tinh xảo của Nhược Hiên, cuối cùng cũng hỏi ra mối nghi hoặc che giấu trong lòng đã lâu. Nhược Hiên sửng sốt, sau đó đột nhiên ôm bụng cười haha đứng lên. Hấn cười kịch liệt như vậy, khóe mắt còn có nước mắt chảy ra. Tur Tur bị hấn cười trong lòng sợ hãi, nhẹ giọng bất mãn nói “Phải thì phải, không phải thì không phải, có cái gì mà buồn cười như vậy...”

“Vậy người hy vọng nhận được đáp án như thế nào?” Nhược Hiên cười khẽ.

“Ta cũng không biết. Cả hoàng cung, chỉ có người dám gọi thẳng tên hần, ta không tôn kính hần bởi vì ta chán ghét hần, nhưng người gọi tên của hần chính là bởi các người rất thân thiết. Nhược Hiên, người cùng hần đến tột cùng là quan hệ gì? Chẳng lẽ người... là nam sủng?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tam Thiên Nhược Thủy

Tư Tư nói xong, trong đầu hiện lên hình ảnh Nhược Hiên rúc vào ngực Diễm Liệt làm nũng, liền rung mình một cái, biểu tình trên mặt trong nháy mắt đã thay đổi. Nhược Hiên đen mặt nhìn nàng, biết nàng đang nghĩ gì, vội gõ nhẹ vào trán nàng “Không được nghĩ lung tung. Ta và Diễm Liệt là nam nhi đường đường chính chính, đương nhiên người chúng ta thích cũng là nữ tử rồi.”

“À, ra thế.” Tư Tư vẫn giữ nguyên vẻ mặt không thể tin nhìn Nhược Hiên.

“Quên đi, nói với người cũng không có tác dụng, mạng của ta, là Diễm Liệt cho. Từ lúc ta năm tuổi, đã là bạn chơi cùng Diễm Liệt, là đồng minh của hần. Ta vì hần giết đối thủ bằng thuốc độc, vì hần diệt trừ tất cả những thế lực đối địch tranh giành vương vị, cũng vài lần cứu mạng của hần. Cho nên, đối với ta hần nhắm một mắt mở một mắt, ta đã từng nghĩ rằng trên đời này chỉ có mình ta và hần nương tựa vào nhau... Nguyệt Lạc, sự xuất hiện của người đã thay đổi tất cả. Phải đối xử thật tốt với Diễm Liệt, đừng làm cho hần phải khổ sở. Bởi vì, Diễm Liệt kỳ thực so với người khác thì hần lại là người khao khát tình yêu hơn cả, là người yếu đuối hơn ai hết.”

“Nhược Hiên, tại sao người lại nói chuyện này với ta? Ta vĩnh viễn không có khả năng đối xử tốt với hần, vĩnh viễn không có khả năng yêu thương hần.”

“Tại sao? Bởi vì hần khiến cho đất nước người bị diệt vong?”

“Bởi vì hần ép buộc ta, ta ghét nhất là việc nam nhân dùng sức mạnh để đối xử với nữ nhân.”

“Điều đó không có khả năng.” Nhược Hiên quả quyết lắc đầu “Diễm Liệt không thiếu nữ nhân, hần thích người tình ta nguyện, hai bên đều đồng ý, hần cũng không dùng sức mạnh đối với nữ nhân.”

“Chẳng lẽ việc này ta có thể lừa được người?” Tư Tư vừa thẹn vừa vội.

“Nếu đúng như lời người nói... thì hần thật sự yêu người.”

“Bởi vì dùng sức mạnh đối xử với ta cho nên hần thật sự yêu ta? Thật vớ vẩn! Nhược Hiên, ta sẽ cố hết sức giúp hần tìm được Nguyệt Ảnh, rồi sau đó nhanh chóng rời xa hần. Ta muốn hần vĩnh viễn không gượng dậy nổi.”

“Người muốn người như thế nào?” Nhược Hiên tò mò hỏi.

“Ta muốn một tình yêu cùng sinh cùng tử. Phu quân của ta, chỉ có thể yêu một mình ta, chỉ có một thế tử là ta. Bất luận là bản cùng, khó khăn, phú quý, chúng ta đều nắm chặt tay nhau, vĩnh viễn không chia lìa.”

“Thật sự... sẽ có tình yêu như vậy sao?”

“Đương nhiên là có. Ta tin rằng một ngày nào đó nhất định ta sẽ tìm được người kia.” Tư Tư kiên định nói.

“Tam thiên nhược thủy, chích thủ nhất biều ẩm(*)... Thì ra, điều Nguyệt Lạc muốn chính là như vậy. Nàng nói rất đúng, ta không thể rời khỏi nàng, ta cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta. Bởi vì, ta là Vương. Thứ quan trọng nhất đối với ta chính là giang sơn, không phải nữ nhân. Ta là Vương.”

(*) *Tam thiên nhược thủy, chích thủ nhất biều ẩm: Ba ngàn con suối, nguyện chỉ lấy một gáo nước.*

Diễm Liệt đứng ở núi giả phía sau, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của Tư Tư và Nhược Hiên, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã như mất đi thứ gì đó. Từ sau khi thân thể Tư Tư khôi phục, Diễm Liệt theo bản năng tránh mặt Tư Tư, vài ngày nay đã không gặp nàng. Ban ngày, hần nhờ chính sự bận rộn, trong đầu tạm thời quên đi thân ảnh xinh đẹp kia. Nhưng tới ban đêm, hần tịch mịch nhớ lại những việc vụn vặt này sinh, cho đến khi bản thân hần bị ăn mòn, chìm sâu vào trong nhung nhớ...

Không thể như vậy được! Sợ hãi như vậy, yếu đuối như vậy, không phải là bản thân ta! Ta là Vương, không thể để cho bất kì ai bắt được điểm yếu của ta! Cho nên, ta không thể yêu nàng, ta không thể yêu một nữ nhân bị chính tay ta đẩy gần kề tới cái chết!

Diễm Liệt nhớ tới việc Tư Tư có thể sẽ thực sự rời khỏi hần, trong lòng buồn bã mất mát, đau đớn kịch liệt đứng lên. Mà Nhược Hiên đứng bên cạnh nhìn hần, thờ dài một tiếng, cuối cùng cái gì cũng im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Tư Tư Các

“Nhược Hiên, chúng ta đến Mạc Nhan điện được không?” Tư Tư đột nhiên hỏi.

“Tại sao?” Nhược Hiên hỏi lại.

“Diễm Liệt nói với ta rằng, câu nói đầu tiên và cũng là cuối cùng mà mẫu thân hần nói với hần là ‘Nguyệt Ảnh’. Mạc Nhan – mạc ngôn! Mạc Nhan điện nhất định có điều bí mật. Nếu không tại sao nơi đó lại trở thành cấm địa? Cho nên, muốn điều tra Nguyệt Ảnh thì Mạc Nhan điện là tốt nhất, và cũng là lựa chọn duy nhất.”

“Diễm Liệt cũng nghĩ như vậy.” Nhược Hiên gật đầu “Nhưng việc đột nhập vào Mạc Nhan điện đâu phải việc dễ dàng, nói thì dễ, làm thì rất khó.”

“Ai nói phải đột nhập vào? Ngay cả Diễm Liệt cũng không thể đi vào thì chúng ta có cơ hội sao.”

“Vậy ngươi có cách gì?”

“Rất đơn giản, khiến cho Diễm Liệt trở thành đứa con bất hiếu là được. Dù sao tất cả mọi người đều biết ta là sủng phi của hần, đều nói rằng tính cách ta kiêu ngạo ương ngạnh, lần này để ta làm người ác đi. Nếu sủng phi của Vương yêu thích Mạc Nhan điện, buộc Vương ban nó cho mình thì sao? Đây chính là lý do tốt nhất để Diễm Liệt đến Mạc Nhan điện.”

“Không được. Di mệnh của Tiên Vương, bất luận kẻ nào cũng không thể chống lại.”

“Tiên Vương nói bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào Mạc Nhan điện, nhưng ta không thích cái tên điện này nên sửa thành tên khác, nơi chúng ta đi vào không phải Mạc Nhan điện, đối với di mệnh của Tiên Vương cũng không có nửa điểm chống lại.”

“Như vậy... Có thể sao?” Nhược Hiên cười khanh khách.

“Có thể thử xem.”

“Tư Tư các? Cái tên thực kỳ quái.”

Nhược Hiên nhìn bảng hiệu có ba chữ ‘Mạc Nhan điện’ rồng bay phượng múa bị thay thế bởi ba chữ ‘Tư Tư các’ xiêu xiêu vẹo vẹo mà Tư Tư tự mình viết, khuôn mặt bắt đầu run rẩy.

“Thật không có khiêu thưởng thức!” Tư Tư tức giận tròn mắt liếc Nhược Hiên một cái “Ngươi là người không có văn hóa, làm sao hiểu được tài nghệ của ta?”

“Khụ!”

Diễm Liệt nghe được lời ấy, nhin không được liếc mắt nhìn Tư Tư một cái, sau đó mặt không chút thay đổi đánh giá bài trí trong Mạc Nhan điện. Nhiều năm đã trôi qua, trong cung điện đã sớm tích đầy bụi bặm, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào đang tràn ngập trong không khí, cực kỳ giống với mẫu thân.

Diễm Liệt cũng không thể ngờ rằng, vấn đề nan giải, phiền não nhiều năm nay của hần lại nhờ vào một nữ tử hay càn quấy giải quyết. Tư Tư đem ‘Mạc Nhan điện’ đổi thành ‘Tư Tư các’, sau đó đường hoàng tiêu sái tiến vào thiên đường của Vương. Bọn thị vệ tuy là thuộc hạ của Lạc Uẩn nhưng cũng không dám ở trong hoàng cung gây ra chuyện gì ảnh hưởng đến sủng phi của Vương. Bọn họ chỉ biết ngăn cản nài, trong lòng thầm kêu khổ, cả người đổ đầy mồ hôi.

Khi Diễm Liệt tới nơi thì Tư Tư đang giằng co với bọn thị vệ. Hần tiến lên phía trước, vòng tay ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng băng quơ nói “Nếu ái phi đã thích, như vậy sửa ‘Mạc Nhan điện’ thành ‘Tư Tư các’, ban cho nàng làm biệt viện cũng được.”

“Vương, trăm ngàn lần không thể! Tiên vương có lệnh...”

“Tiên vương có lệnh bất luận kẻ nào cũng không được bước vào Mạc Nhan điện đúng không? Ta đâu có tiến vào! Nơi ta đến chính là Tư Tư các! Vương, bọn thị vệ này dám ngỗ nghịch với ta, không bằng chúng ta đem cả nhà hần tru di cử tộc.”

“Tất cả đều theo ý muốn của ái phi.” Diễm Liệt lạnh lùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Kinh Hỉ

Trời ạ, ta nên làm gì bây giờ? Lạc Uẩn vương gia đã ra lệnh không được trái lệnh, nếu không sẽ chết; nhưng hiện tại nếu cãi lời Vương, không chừng mình chết, ngay cả người nhà cũng không thoát được... Thôi, ta chết là đủ rồi, sao có thể đề liên lụy đến người nhà được? Trước tiên cứ ứng phó với Vương, rồi sau đó thông báo cho Vương gia, cố gắng cầu xin ngài!

“Thỉnh Vương thứ tội!” Thị vệ cắn răng, cuống quýt quỳ xuống.

“Thế này là không cho chúng ta tiến vào?” Tur Tur cười gian trá.

“Việc này... Thỉnh Vương cùng Nguyệt phu nhân tiến vào Tur Tur các!”

Bọn thị vệ đều tâm không cam, tình không nguyện quỳ xuống, Tur Tur cùng Diễm Liệt nhìn nhau cười, hận không thể ngay tại chỗ ôm chầm lấy nhau. Bọn họ lần này phối hợp hết sức ăn ý, hận thù tạm thời biến mất, vui mừng thắng lợi.

“Ta thật lợi hại.” Tur Tur cười tươi như hoa, lúm đồng tiền thấp thoáng.

Nụ cười của nàng, giống như đóa hoa mùa xuân đang nở rộ, làm cho Diễm Liệt nhìn đến ngây người. Hắn sững sờ nhìn Tur Tur, đột nhiên nhẹ giọng nói “Đây là lần đầu tiên người cười với ta.”

“Người nói cái gì?” Tur Tur không nghe rõ.

“Không có gì.” Diễm Liệt hơi đỏ mặt “Gọi Nhượng Hiên rồi cùng đi vào thôi.”

“Người... Tại sao biết được bọn họ sẽ nhường bước?”

Tur Tur đứng giữa phòng, Nhượng Hiên đang ra sức tìm kiếm manh mối xung quanh, mà Diễm Liệt đang thật sâu nhìn Tur Tur. Bọn họ không có nhiều thời gian, để phòng ngừa bất trắc, phải tìm được manh mối trước khi Lạc Uẩn đến. Tuy vậy, nhưng Diễm Liệt vẫn nhìn không được tò mò hỏi.

“Bởi vì ai cũng sợ chết, đều là người ích kỉ cả thôi. Không có ai là ngoại lệ.”

“Nhưng người hình như cũng không sợ chết.” Diễm Liệt nhớ tới những việc Tur Tur làm liên mồm cười.

“Đều là ta giả vờ đấy. Lúc chui thủi đâm vào ngực, thật sự rất đau, ta lại nghĩ đến những vướng mắc của bản thân... Khi đó, ta lại một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi cái chết. Nếu có thể, ta thật muốn trong lúc ngủ mà chết đi, không cần nhận nhiều thống khổ như vậy...”

Tur Tur nói xong, trên mặt thản nhiên mỉm cười, Diễm Liệt nhìn thấy không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy tê rần. Hắn nhìn Tur Tur, nhớ tới việc sinh mệnh của nàng không còn đến một năm nữa, trong lòng tràn đầy mất mát cùng đau thương. Hắn nhìn Tur Tur thật sâu, nhớ tới tất cả những việc họ đã cùng trải qua, trong lòng nảy sinh nhu tình nhân nhạt, bàn tay không tự giác sờ lên mái tóc dài mềm mại của nàng. Mà lúc này lại nghe thấy Nhượng Hiên không kiên nhẫn nói “Hai người còn phải tìm manh mối. Tình cảm thì cũng phải tùy thời điểm được không! Chờ Lạc Uẩn đến đây, tất cả đều đã chậm rồi!”

“Nhượng Hiên!” Diễm Liệt mặt hơi đỏ lên, nhăn mày.

“Hắn nói rất đúng. Chúng ta mau đi tìm thôi.”

Ba người lục lọi trong phòng, nhưng không thấy cái gì có liên quan đến Nguyệt Ảnh. Diễm Liệt ngẩn ra nhìn bàn trang điểm, son phấn trang sức mẫu thân đã từng dùng, cảm thấy tất cả đều như là mơ.

“Nơi này thật sự là nơi mẫu thân ta đã ở sao? Chẳng lẽ trí nhớ của ta có vấn đề? Nơi này, tại sao lại tĩnh lặng như vậy.... Nương...”

Trước mắt Diễm Liệt hiện ra tuyệt mỹ dung nhan của mẫu thân, đau lòng đến hít thở không thông. Hắn nhẹ nhàng lau chùi chiếc gương đồng phủ đầy bụi trên bàn trang điểm của mẫu thân, tưởng tượng thấy bộ dáng trang điểm ăn mặc của bà, trên mặt là nụ cười đau khổ hiếm thấy. Mà đúng lúc này, trên gương đồng đột nhiên hiện ra mấy tự thể(*) được sắp xếp đẹp mắt, không lại gần quá thực không thể phát hiện ra được.

“Nguyệt Ảnh? Ở đây ghi ‘Nguyệt Ảnh!’” Nhượng Hiên kinh hi kêu lên.

(*) tự thể: kiểu chữ, thể chữ, hình dạng của chữ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ủng Hôn

Ban đêm, trăng sáng như gương.

Dưới ánh trăng, lâu các vừa được phá lệ đặt tên thân nhiên tản ra ngân quang, uy nghiêm đến lạ kỳ. Tur Tur tâm tình không yên hướng Tur Tur các đi đến, quả nhiên phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Diễm Liệt một thân trường sam màu nguyệt sắc(*), cùng ánh trăng hợp thành một thể, phiêu dật tựa như trích tiên. Tay hắn run rẩy vuốt từng cây cột, rồi sà nhà của Tur Tur các, thân thể căng cứng, trên mặt tràn đầy thân sắc khổ sở hiếm thấy. Tuy rằng nhìn hắn quật cường như vậy nhưng Tur Tur biết, hắn đã sắp không chịu đựng được nữa rồi.

(*) nguyệt sắc: xanh lam

“Ngươi... Muốn khóc thì khóc đi.” Tur Tur tiến đến bên cạnh Diễm Liệt, nhẹ giọng nói.

Nghe được giọng nói ôn nhu của Tur Tur, Diễm Liệt không quay đầu lại, cả người run lên, quật cường đứng thẳng người. Trên mặt hắn có vệt nước mắt nhàn nhạt, tuy rằng nhìn không rõ, nhưng Tur Tur vẫn nhạy bén phát hiện ra. Nàng chỉ cảm thấy trong tâm mềm nhũn, nơi mềm mại nhất trong lòng bị Diễm Liệt làm cho xúc động.

Diễm Liệt hắn quả nhiên ở chỗ này thương tâm... Thật sự là một tên ngốc mà! Muốn khóc thì cứ khóc đi, vì sao phải cật lực mạnh như thế? Hắn là tên đại ngốc...

“Cút ngay. Ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Diễm Liệt ngạo mạn nói.

Vì sao, vì sao lại gặp nàng? Vì sao lại để cho nàng nhìn thấy bộ dạng yếu ớt mất mặt của ta... Ta thật muốn nàng biến mất thật nhanh, nhưng lại muốn nàng ở lại làm bạn với ta. Ta đây là làm sao vậy?

“Hừ, lại ra vẻ kiên cường. Trên mặt ngươi có cái gì? Chẳng lẽ là nước mưa à?”

Tur Tur nói xong, vừa cười rửa lau khô nước mắt trên má Diễm Liệt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn những ngôi sao trên trời. Mặt Diễm Liệt hơi đỏ lên, buống bình tức giận nắm chặt tay... Tur Tur gặp Diễm Liệt không chút cảm kích mình liền cười hi hi nói “Ngươi không cần ta ở cùng thì ta quay về là được.”

Nói xong, nàng xoay người bước đi.

“Không cần!” Diễm Liệt nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Tur Tur cố ý hỏi.

“Không cần đi.”

Diễm Liệt nói xong liền đem Tur Tur ôm vào trong ngực, dùng khí lực cả người gắt gao ôm chặt lấy nàng. Bị hắn ôm như vậy, Tur Tur cảm thấy xương cốt cả người như bị ép nát ra. Nhưng là, nàng thuận theo hắn, hưởng thụ chút ôn nhu khó có được này.

“Diễm Liệt...”

Tur Tur cúi đầu gọi tên Diễm Liệt, nhớ tới sự bạo ngược của hắn, nhớ tới ôn nhu của hắn, nhớ tới sự kiên cường của hắn, nhớ tới cả sự yếu ớt của hắn. Tâm nàng mềm nhũn, không tự giác vươn tay ôn nhu vuốt ve dung nhan tuấn mỹ của Diễm Liệt, nhẹ giọng nói “Diễm Liệt, tất cả đều đã là quá khứ rồi. Ngươi xem bầu trời nhiều sao như vậy, thật đẹp.”

“Ngươi cho rằng ta còn là một đứa nhỏ sao? Chẳng lẽ ta còn muốn ngắm sao?” Diễm Liệt rầu rĩ hỏi.

“Ngắm sao thì sao? Chỗ ta ở có truyền thuyết nói rằng, sau khi con người chết đi sẽ trở thành một ngôi sao, ở trên bầu trời tiếp tục bảo vệ những người yêu quý của họ. Ngươi xem, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia chính là mẹ ngươi. Nàng nhất định nhìn thấy ngươi, nhất định bảo vệ ngươi, nàng không hề rời xa ngươi.”

“Nguyệt Lạc, ngươi thực sự là rất ngây thơ.”

“Ha ha, đúng vậy. Nếu ta chết, ta cũng sẽ vẫn ở lại bên cạnh ngươi.”

“Ngươi...Ngươi nói cái gì?” Tim Diễm Liệt đập mạnh.

“Ta ấy mà, không cần làm một ngôi sao. Ta phải làm lệ quỷ, quán quân lấy ngươi, ha ha ha ha!”

Tur Tur nói xong, vui vẻ cười. Tiếng cười của nàng có sức cuốn hút thật lớn, khiến cho Diễm Liệt đang căng thẳng trên mặt cũng xuất hiện ý cười thản nhiên. Dưới ánh trăng, Tur Tur xinh đẹp như vậy, trong sáng như vậy, làm cho tim Diễm Liệt đập thình thịch. Hắn không tự chủ cúi đầu, nhìn bờ môi mềm mại của Tur Tur, sau đó nhẹ nhàng hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Phát Tác

Ta... Muốn nàng! Nguyệt Lạc, người thật sự là một tiểu yêu tinh! Người từ lâu đã bắt tri bắt giác tiến vào trong lòng ta...

Ta hành hạ người, tra tấn người vì muốn người khuất phục ta. Nhưng tính tình người quật cường như vậy, mỗi một lần người nhượng bộ luôn là ta. Trên đời này còn có nữ nhân nào tình quái giống như người, khiến cho người ta đau lòng như vậy không? Chẳng lẽ... Đây chính là “tình yêu” mà họ vẫn nói sao?

Diễm Liệt nghĩ, nhìn thật sâu vào Tur Tur, trong lòng đột nhiên xuất hiện nhu tình mật ý không nói nên lời. Mặt Tur Tur đã sạm đỏ lên, tay chân lạnh như băng, mà hai gò má ửng đỏ như sắp cháy đến nơi rồi.

Sẽ hôn môi sao? Thật sự là... Rất hồi hộp! Tuy rằng không phải lần đầu tiên hôn môi nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn ta. Tim đập nhanh quá! Ta thật sự là rất căng thẳng!

Diễm Liệt, ta rốt cuộc nên đối với người như thế nào bây giờ? Trước kia người đối xử với ta tàn nhẫn như vậy nhưng hiện tại lại ôn nhu như thế! Tâm ta đã sớm bị người khuấy loạn rồi! Ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Thôi, ta chịu thua. Thần linh, hãy để cho ta trầm luân đi... Bởi vì, ta yêu hắn.

Diễm Liệt, ta yêu người. Ta biết, bề ngoài người là người cứng cỏi nhưng kỳ thật bên trong người là người nhạy cảm, khiến cho ta nhìn không được muốn bảo hộ người. Tuy rằng người từng đối xử với ta không tốt, nhưng ta sẽ không quên nụ hôn cứu mạng ở ao sen lần trước, cũng sẽ không quên người vì chiều cô ta mà cả đêm trông nom trước giường ta... Tâm ta đã sớm bị sự ôn nhu của người chiếm đoạt từng chút một. Tuy rằng ta biết rõ ta không thể yêu người! Ta biết rõ nếu yêu người thì sẽ phải chịu tổn thương rất lớn! Nhưng là, ta làm sao có thể quản trái tim mình đây...

Tur Tur suy nghĩ lung tung, tâm loạn như ma, theo bản năng nhắm hai mắt lại. Nàng nghĩ thấy mùi Long Tiên hương nhàn nhạt tỏa ra từ người Diễm Liệt, tưởng tượng đến mùi vị đôi môi hắn, trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng chờ mong khác thường. Ban đêm thật yên tĩnh, nàng tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của cả hai người.

Ngay tại lúc môi Diễm Liệt chuẩn bị áp xuống, trái tim của nàng giống như bị một cây búa giáng thật mạnh vào, đau đớn không nguôi. Người nàng run lên, đưa tay ôm lấy ngực, cái cảm giác đau đớn từng đợt từng đợt đánh úp lại, mỗi lần càng mãnh liệt hơn, cuối cùng nàng đau đớn quỵ rạp xuống đất. Cảm giác đau đớn này chẳng hiểu tại sao lại rất giống lần ở biệt cung, so với lần đó còn dữ dội, đau đớn hơn nhiều.

“Người làm sao vậy? Nguyệt Lạc?”

“Ngực ta đau quá... Thực lạnh...”

Tur Tur thống khổ nhìn Diễm Liệt, bàn tay khó khăn bắt lấy ống tay áo hắn, trên mặt mồ hôi lạnh đã sớm chảy ròng ròng. Diễm Liệt thấy thế, trong lòng biết không ổn, vội vàng ôm lấy nàng, chạy đến Nguyệt Thần cung. Hắn chạy rất nhanh, Tur Tur chỉ cảm thấy gió bên tai vù vù thổi qua, nàng thật sự rất đau lại lạnh, ngay cả nói cũng không nói được.

“Đau quá, lạnh quá...”

“Nếu đau thì ôm chặt lấy tay ta. Nguyệt Lạc, người sẽ không có việc gì, người nhất định phải kiên trì chịu đựng!”

Diễm Liệt nhìn Tur Tur thống khổ đến cực điểm, cảm thấy trái tim giống như bị nứu chặt, đau đớn không thể thở được. Hắn nắm chặt tay Tur Tur, quần chặt chấn bồng lên người nàng, gắt gao ôm chặt, hận không thể thay nàng chịu đựng đau đớn. Hắn biết Tủy sinh mệnh từ cuối cùng cũng phát tác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không Có Giải Được

“Ta rất khó chịu...”

Tuy rằng trên giường có rất nhiều chăn bông nhưng Tư Tư vẫn cảm thấy cái lạnh như băng đang len lỏi vào trong xương tủy. Thân thể nàng bởi vì đau đớn cùng rét lạnh mà run rẩy, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Thần sắc của nàng tái nhợt không chút huyết sắc, răng cắn vào môi rỉ máu. Máu tươi theo khóe miệng nàng chậm rãi chảy xuống, thoạt nhìn rất đáng sợ.

“Nguyệt Lạc, ngươi không được cắn môi! Ngươi... Ngươi nếu thực sự đau như vậy thì cắn tay ta đây này.”

Diễm Liệt lo lắng Tư Tư cắn vào lưỡi, đem ngón tay mình đưa vào trong miệng nàng, đau đớn đến tận xương. Tư Tư đau đớn lắc đầu, nắm chặt tay Diễm Liệt, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt.

“Nhược Hiên, Nhược Hiên đâu? Mau đưa hân đến đây!” Diễm Liệt rống giận.

Lúc Nhược Hiên đến, Tư Tư đã đau đớn đến sắp ngất đi. Nhược Hiên mặt âm trầm đem ngón tay Diễm Liệt ở trong miệng Tư Tư lấy ra, xuất ra ngân châm cắm trên đầu Tư Tư, trên cổ tay cũng đều có. Ở những nơi Nhược Hiên hạ châm, đau đớn rốt cục cũng dịu đi, nàng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Diễm Liệt thấy Tư Tư hôn mê, không khỏi kinh hãi, vội vàng túm áo Nhược Hiên “Sao nàng lại ngất đi? Nàng có việc gì hay không?”

“Ngươi yên tâm, nàng chỉ tạm thời ngất đi, ngày mai sẽ khỏe lại.” Nhược Hiên bình thản nói.

“Nàng... Có việc gì không?”

“Có việc gì hay không? Đương nhiên là có. Ta chỉ dùng ngân châm để phong bế huyết đạo của nàng, tạm thời giảm bớt đau đớn cho nàng thôi. Diễm Liệt, ngươi nghĩ rằng ta lừa gạt ngươi, nghĩ rằng Túy sinh mộng tử chỉ là một loại xuân dược bình thường thôi sao? Sau này, độc sẽ phát tác ngày càng thường xuyên, cũng sẽ ngày càng đau đớn. Nếu ngươi muốn tốt cho nàng... Vẫn là nhanh một chút kết liễu nàng đi.”

Nhược Hiên nói xong liền quay mặt ra chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tư Tư, cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Diễm Liệt. Hân biết Diễm Liệt rốt cục cũng rơi vào tay giặc rồi. Hân không dám tưởng tượng sau khi Tư Tư thật sự rời đi, Diễm Liệt sẽ có bao nhiêu bi thương. Bởi vì, tâm hân đã loạn rồi.

“Kể cả...cây mạt dược(*) cũng không thể cứu được nàng sao? Nếu có thể cứu được nàng, ta nguyện ý trả bất cứ đại giá nào!” Diễm Liệt đỏ mắt nhìn Nhược Hiên đã sắp không chịu nổi ở bên cạnh.

(*) cây mạt dược: một vị thuốc Đông y

“Thật sự là không có thuốc giải.” Nhược Hiên kiên định nói.

“Nhược Hiên! Ngươi là thần y, ngươi là thầy thuốc, người tạo ra Túy sinh mộng tử là ngươi, ngươi nhất định có cách cứu nàng! Đúng không?”

“Thực có lỗi, ta thật sự không có cách nào, bởi vì, ta không nghĩ ra thứ gì có thể chống lại nó... Thật sự xin lỗi.”

“Như vậy...” Diễm Liệt cười thảm “Vốn là ta, chính ta đã đem nàng đẩy về phía cái chết... Ta rất hối hận. Ta phải cứu được nàng! Nếu thế giới này không có nàng, ta sống vì cái gì đây? Ta... Từ đầu tới cuối đều chỉ là một người bị vứt bỏ mà thôi...”

“Diễm Liệt, không được nói như vậy. Ngươi... thật sự yêu nàng như vậy?” Nhược Hiên than nhỏ.

“Đề cứu được nàng, ta không tiếc bất cứ giá nào.”

“Nếu nàng chết thì sao?”

“Tâm ta cũng sẽ chết. Nhược Hiên, ngươi nhất định có biện pháp đúng không?”

Đối mặt với câu hỏi của Diễm Liệt, đối mặt với khuôn mặt đau đớn của hân, Nhược Hiên mềm lòng. Hân thống khổ lắc đầu, nhẹ giọng nói “Ta thật không biết có nên nói cho ngươi biện pháp này không... Phương pháp này chính là tặc mệnh(*), có thể giảm bớt tần suất phát tác, nhưng không thể ngăn cản cái chết của nàng.”

(*) tặc mệnh: nối tiếp sinh mệnh

“Phương pháp gì?” Mắt Diễm Liệt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sùng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Được

Nhược Hiền đau xót nhìn ánh mắt khát cầu của Diễm Liệt, ngữ khí cũng có chút trầm thấp “Lấy máu tươi của xử nữ để chế thuốc, để giảm bớt đau đớn của nàng, lúc nào phát tác thì uống vào. Cứ mười người thì mới có một viên được, mà mỗi viên được chỉ dùng được một lần. Tới thời gian cuối thì số lần dùng được sẽ càng thường xuyên. Diễm Liệt, như vậy thật sự là giết chóc quá nhiều, Nguyệt Lạc cũng sẽ không đồng ý.”

“Cứ như vậy đi. Lập tức tìm mười cung nữ sạch sẽ làm thuốc.” Diễm Liệt quyết tuyệt nói.

“Ngươi... Thật sự phải làm như vậy? Diễm Liệt, tay ngươi đã nhuốm quá nhiều máu tươi rồi, ta không muốn ngươi giết chóc thêm nữa.” Nhược Hiền lo lắng nhìn hắn.

“Vì nàng, hủy diệt cả thế giới này cũng đáng giá. Bởi vì, ta yêu nàng.”

Diễm Liệt nói xong, nhẹ nhàng cẩn thận lau mồ hôi trên trán Tư Tư, trong lòng trống rỗng, tĩnh lặng. Mà hắn rốt cuộc cũng đối mặt với nội tâm của chính mình, cũng rốt cuộc nhận ra tâm ý của mình.

Nguyệt Lạc, ta yêu nàng. Đây là lần đầu tiên, cũng sẽ là lần cuối cùng ta yêu thương một người con gái. Đáng vẻ mỉm cười của nàng, đáng vẻ lúc nàng khóc, lúc nàng vui, lúc nàng tức giận không ngừng hiện lên trong đầu ta, nàng đã sớm lặng lẽ chiếm cứ tâm ta rồi.

Cho nên ta sẽ không để nàng gặp chuyện không may! Ta là Vương, ta là cường giả đứng đầu thiên hạ, sao ta lại có thể không bảo hộ được nữ nhân của mình? Bất luận là phải trả cái giá lớn như thế nào, bất luận là phải hy sinh bao nhiêu người, ta đều phải cứu nàng! Nàng khiến cho ta không cách nào đối mặt với tâm tư của chính mình...

Diễm Liệt suy nghĩ, tim giống như bị cắn nuốt một nửa, một chút rồi một chút bắt đầu đau đớn. Nhược Hiền nhìn hắn thật sâu, rốt cuộc lặng lẽ thở dài “Thôi. Ngươi biết chỉ cần là quyết định của ngươi, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản đối.”

“Nhược Hiền, cảm ơn ngươi.”

“Không cần cảm tạ ta. Nếu có thể, ta thật hy vọng bàn tay được sạch sẽ như lúc ban đầu...”

Trải qua hai ngày hôn mê, Tư Tư rốt cuộc cũng tỉnh lại. Lúc nàng tỉnh lại, Diễm Liệt vẫn đang ở bên giường nàng. Diễm Liệt thấy nàng tỉnh lại, cuống quýt sai một nhóm cung nhân đến hầu hạ nàng, ôn nhu nói “Nàng rốt cuộc cũng tỉnh rồi! Người còn đau không?”

“Khá tốt... Ta làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên vừa đau đớn, lại lạnh lẽo giống như ở trong hầm băng vậy?”

“Nhược Hiền nói, nàng có thể là đột nhiên bị bệnh nan y...”

“Bệnh gì mà lợi hại như vậy?” Tư Tư nghi hoặc nhìn hắn “Ta bị bệnh nan y sao?”

Ta chưa từng nghe nói Nguyệt Lạc bị bệnh gì mà! Chẳng lẽ nàng từng bị bệnh, giờ lại liên lụy ta phải chịu đựng thay nàng? Trời ạ, ta thật xui xẻo mà...

Tư Tư nghĩ, buồn bực nhàu mi, không chút nghi ngờ xuân dược nàng uống lúc trước lại để lại hậu họa cho mình. Trong lòng Diễm Liệt tê rần, vội nói sang chuyện khác “Nàng yên tâm, bệnh của nàng không quá đáng ngại. Chỉ cần điều dưỡng thật tốt thì sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.”

“Như vậy uống thuốc đi.”

Diễm Liệt nói xong, lấy ra một viên thuốc đỏ sậm, để vào trong miệng Tư Tư. Nàng vừa cắn một miếng liền muốn nhổ ra “Mùi tanh quá! Đây là cái gì?”

“Là dược đặc biệt. Ngoan, ăn đi.”

“Nhưng rất khó ăn...”

“Lại không nghe lời?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ôn Nhu

Diễm Liệt nói xong, nhin xuống bị thương trong lòng, hôn lên môi Tư Tư. Đầu lưỡi hắn linh hoạt khiêu khích, hôn đến Tư Tư không thở nổi, cũng đem viên thuốc nuốt luôn xuống bụng.

Khi viên thuốc trôi xuống, Tư Tư cảm nhận được một cỗ ấm nóng lưu chuyển khắp toàn thân, ấm áp cùng vui sướng không nói nên lời, đau đớn cũng

biến mất không dấu vết. Khuôn mặt tái nhợt của nàng dần trở nên hồng hào hơn, ánh mắt cũng dần có thần thái, rốt cục cũng khôi phục một chút sinh khí. Diễm Liệt thấy thế cực kỳ cao hứng “Xem ra thuốc của Nhược Hiền có tác dụng rồi. Nguyệt Lạc, thuốc này nàng giữ cẩn thận, lúc nào bệnh phát tác thì ăn một viên, sẽ giảm bớt đau đớn.”

“Rắc rối như vậy sao? Ta rốt cục là bị bệnh gì?” Tư Tư nghi hoặc hỏi.

“Hình như là... Cái đó...”

“Ta biết rồi, nhất định là đau thắt cơ tim! Nghe nói, bị đau thắt cơ tim sẽ có cảm giác như kẻ cận cái chết vậy... Ta sao lại xui xẻo như vậy chứ? Thật là!”

Tư Tư ảo não nhíu mày, tay mân mê miệng, mà Diễm Liệt ngáy người nghe Tư Tư nói, căn bản không hiểu ‘đau thắt cơ tim’ nàng nói là cái gì. Nhưng rất nhanh hần đã thu lại cảm xúc, bất động thanh sắc, nói lảng sang chuyện khác “Nguyệt Lạc, nàng hiện tại có muốn ăn chút gì không? Hay có muốn uống nước không?”

“Ta không đói bụng, cái gì cũng không muốn ăn.”

“Không ăn làm sao được? Mộ Cận, kêu trù phòng làm chút điểm tâm trà bánh, nhanh một chút đưa tới đây.”

“Vâng, Vương.”

Mộ Cận nghe được Diễm Liệt ra lệnh, cuống quýt tự mình đến trù phòng chuẩn bị đồ ăn, căn phòng to như vậy nhất thời chỉ còn lại hai người Diễm Liệt cùng Tư Tư. Tư Tư trộm liếc mắt nhìn Diễm Liệt một cái, thật sự là không có thói quen ở một mình cùng hần. Nàng ho nhẹ một tiếng, mắt tự nhiên vắn veo người, nhưng chưa nói chuyện mà mặt nàng đã muốn đỏ bừng lên rồi.

“Nàng làm sao vậy?” Diễm Liệt ôn nhu hỏi.

“Không có gì.”

Chết tiệt, có thể đừng nhìn ta ôn nhu như vậy có được hay không? Ta ăn mềm không ăn cứng, chịu không nổi một người nam nhân ôn nhu như nước thể này đâu! Tên này đúng thật là đồi tính! Tim ta đập thật nhanh...

“Nguyệt Lạc, nàng còn lạnh không?” Diễm Liệt ôn nhu nhìn nàng.

“Không lạnh.”

“Có muốn uống nước không?”

“Không cần.”

Diễm Liệt hỏi một câu, Tư Tư đều dùng câu ngắn nhất để trả lời lại. Mà khuôn mặt nàng vẫn đỏ hồng như sắp cháy đến nơi. Diễm Liệt nhìn nàng thẹn thùng, trong lòng vừa động, nỗi xót xa nồng đậm trong nháy mắt đã lan ra. Hần kim lòng không được đem đầu Tư Tư dựa vào trong ngực mình, thì thào nói “Vĩnh viễn đừng rời xa ta, được không?”

“Vương...”

“Gọi tên ta, giống như cách nàng vẫn gọi từ trước đến nay.” Diễm Liệt nhìn nàng thật sâu, ngọn lửa trong mắt khiến cho nàng trầm luân, cũng giống như đang thiêu cháy nàng. “Nguyệt Lạc, đánh cược với cái chết đi. Cả đời ở lại bên cạnh ta, làm sủng cơ của ta, được không?”

“Sủng cơ của ngươi?” Tâm Tư Tư lạnh lẽo, hiểu ra ý của Diễm Liệt, tình ý trong lòng nhất thời giảm đi rất nhiều “Diễm Liệt, ngươi thích cái gì ở ta, và lại ngươi sẽ thích ta trong bao lâu?”

“Ta... Ta sẽ đối tốt với nàng. Ta sẽ cho nàng châu báu tốt nhất, cung điện hoa mỹ nhất, để cho nàng trở thành nữ nhân mà tất cả mọi người đều hâm mộ.”

“Ngươi cho ta là cái gì? Chim hoàng yến sao?” Tư Tư cười lạnh “Ta không phải một món đồ chơi mà ngươi yêu thích, mà ta là ta, là con người. Ta có ý nghĩ của ta, có chính kiến, nhân sinh của ta cũng không phụ thuộc vào bất kỳ nam tử nào, kể cả ngươi, cũng không ngoại lệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Buông Tha

“Làm càn!” Diễm Liệt giận dữ “Đây là thái độ của nàng đối với ta, với Vương sao? Nàng đừng ý vào sự sủng ái của ta mà vô lễ như thế!”

“Ngươi sủng ái ta?” Tư Tư cười lạnh “Đúng, sau khi hồi cung, ngươi đối xử với ta rất tốt. Nhưng trước đây thì sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta có thể quên được tất cả mọi chuyện trước đây ư? Diễm Liệt, không phải là ngươi thích ta, chỉ là vì không chiếm được ta nên cảm thấy thú vị mà thôi, rất nhanh ngươi sẽ cảm thấy ta rất phiền phức.”

“Không cần nàng dạy ta! Nguyệt Lạc, nàng nói đúng, ta đối với nàng quá khoan dung, quá mức cưng chiều! Từ nay về sau, ta nhất định sẽ không như vậy nữa!”

Diễm Liệt hừ lạnh một tiếng, nhìn xuống lửa giận trong lòng, tông cửa xông ra ngoài. Mộ Cận chuẩn bị điếm tâm xong xuôi, đang muốn tiến vào thì thấy Vương mỗi giận đứng đứng rồi đi, không khỏi ngây dại. Tư Tư nhìn Mộ Cận, đôi mắt đỏ lên, lại nhẹ nhàng nói “Không có việc gì. Hắn ấy, chính là yêu đến phát giận.”

“Phu nhân... Nô tỳ có lời này không biết có nên nói hay không, hy vọng phu nhân đừng tức giận.”

“Nói đi.”

“Xin hỏi Vương tại sao lại tức giận với phu nhân?”

“Bởi vì ta không muốn ở lại bên cạnh hắn.” Tư Tư mỉm cười.

“Trong lòng phu nhân thực sự nghĩ vậy sao?”

“Ta...”

Tư Tư nghẹn lời. Nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh không một gợn sóng của Mộ Cận, trong lòng hỗn loạn. Nàng cố nén nước mắt cùng chua xót, khoát tay, bắt đầu đi nói “Kỳ thật... Ta cũng không biết. Nhưng ta biết, thứ ta muốn, hắn vĩnh viễn không cho được.”

“Vậy phu nhân muốn thứ gì?”

“Thứ ta muốn chính là sự duy nhất, tình yêu trung thành không thay đổi; thứ ta muốn không phải ân sủng mà là tự do! Nếu ở lại trong hoàng cung rộng lớn này, ta chỉ là một con chim nhỏ, giống như tất cả các phi tần khác của hắn, cả đời đều hy vọng được ở bên cạnh hắn, từng đêm dài đau khổ chờ đợi, lặng yên rơi lệ vì hắn... Ta không cần cuộc sống như vậy! Thế giới của ta, vốn không nên nhỏ hẹp như thế! Người ta yêu, cũng không thể là người phong lưu bạc hạnh(*)....”

(*) *phong lưu bạc hạnh*: chơi bời, phụ bạc

Tư Tư suy nghĩ, ánh mắt đau xót, yếu ớt thờ dài. Mộ Cận thấy thế cũng không khuyên bảo gì, chỉ thản nhiên nói “Phu nhân, ngài không hiểu Vương. Kỳ thật những năm qua, ngài là nữ tử đầu tiên được Vương ân sủng như thế.”

“Ngươi nói dối, nhưng tất cả chỉ là ‘ân sủng’ mà thôi. Mộ Cận, ta mệt rồi. Ngươi ra ngoài đi.”

“Còn cháo này...”

“Đề đó đi. Đói bụng ta sẽ tự ăn.”

“Vâng, phu nhân.”

Mộ Cận đặt điếm tâm xuống, lo lắng bước ra. Tư Tư nhìn chén cháo nóng hổi còn bốc khói trên mặt bàn, cho dù bụng cảm thấy rất đói, nhưng lại không muốn ăn.

Diễm Liệt... Thực xin lỗi. Tuy rằng ta từng đối với ngươi ý loạn tình mê, nhưng ta không thể phóng túng tình cảm của mình như vậy, không thể cứ tiếp tục trầm luân... Ngươi và ta, vĩnh viễn là người của hai thế giới khác nhau! Đề sau này không phải đau khổ, điều duy nhất ta có thể làm chính là kìm nén lại tình cảm với ngươi. Tuy rằng làm như vậy thực sự rất khó khăn...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lãnh Cung

Theo mệnh lệnh của Diễm Liệt, Nguyệt Thần cung nơi ở của nữ nhân từng được tất cả mọi người hâm mộ cùng đổ kị trong một đêm trở thành lãnh cung, không cho người bên ngoài bước vào nửa bước. Diễm Liệt mỗi ngày đều đòi người thị tẩm, suốt ngày chìm đắm trong ôn nhu hương, tính tình cũng ngày càng lạnh lùng bạo ngược.

Tur Tur mỗi ngày đều đứng ở cửa, nhìn một đám nữ tử mỹ mạo được đưa vào Nhật Huy cung, cũng thường xuyên nghe được sủng cơ nào làm hân túc giận đều bị đem ra xử tử, sự chán ghét trong lòng nàng lại tăng thêm mấy tầng.

Diễm Liệt thật sự là một tên quân chủ ngu ngốc hết thuốc chữa! Hắn làm nhục nhiều mỹ nữ như vậy để làm gì? Chẳng lẽ hắn có thể cho các nàng hạnh phúc sao? Thực sự rất ích kỷ! May mắn là ta đã nhanh chóng thoát ra, bằng không ta cũng là một người trong số họ rồi...

Mà Nguyệt Thần cung cuối cùng cũng trở nên vắng vẻ. Từ bỏ nhóm cung nhân, những người khác một bước cũng không được đặt chân vào, ngay cả Nhục Hiền cũng không được. Tur Tur cả ngày cùng nhóm cung nhân làm bạn, lâu dần, khó tránh được cảm giác cô tịch. Các nội quan thấy Vương đối với Nguyệt phu nhân lạnh nhạt cũng bắt đầu cắt xén nguồn cung của Nguyệt Thần cung, những ngày tháng trước kia một đi không trở lại. Nhưng cho dù như thế, Tur Tur vẫn quật cường, vui vẻ sống qua ngày, một chút cũng không để Diễm Liệt coi thường.

“Chán quá... Mộ Cận, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Tur Tur cầu xin nhìn Mộ Cận “Còn ngăn người ở đây nữa, ta sắp mốc meo rồi!”

“Phu nhân, Vương đã ra lệnh ngài không thể ra ngoài! Xin đừng làm khó nô tỳ!”

“Ta lên ra ngoài, sẽ không để người khác biết! Mộ Cận, van cầu người...”

Tur Tur nói xong, túm ống tay áo Mộ Cận làm nũng, nhưng Mộ Cận vẫn không đồng ý “Phu nhân, xin ngài tha cho nô tỳ! Nếu Vương biết ngài không nghe lời, nhất định sẽ tức giận hơn, phu nhân muốn phục sủng cũng càng khó.”

“Ta cần sủng ái ư?” Tur Tur cười lạnh “Thôi, người ra ngoài đi. Ta ngoan ngoãn ngồi ngốc ở đây là được.”

“Vâng, phu nhân.”

Mộ Cận thở dài một hơi, đứng dậy đóng cửa. Tur Tur thấy Mộ Cận rời đi, buồn bực ngồi trước bàn trang điểm ngăn người, lại nghe thấy phía sau truyền đến một âm thanh trầm thấp “Phu nhân muốn ra ngoài đi dạo, nô tài có biện pháp.”

“Thật sao?” Tur Tur tròn tròn mắt, không thể tin nhìn nội quan Tiểu La diện mạo xấu xí đang đứng đằng sau “Người thật sự có thể dẫn ta ra ngoài?”

“Vâng, nếu phu nhân muốn ra khỏi cung, nô tài cũng có cách.”

“Người... Người nói cái gì?” Tur Tur vội vàng bật dậy, lại đột nhiên cảm thấy không đúng, miễn cưỡng nhìn hắn “Ai nói ta muốn xuất cung? Ta là phi tần của Vương, cả đời này không thể ra khỏi cung...”

“Nô tài nguyện ý bảo hộ phu nhân ra khỏi cung an toàn.”

“Vi sao?”

“Bởi vì phu nhân không vui. Phu nhân, người phải vì chính mình mà sống, ngài như vậy khiến cho nô tài nhìn cảm thấy thật sự là... Vương có nhiều phi tần như vậy, rất nhanh sẽ quên đi phu nhân. Phu nhân, ngài có thể không tin ta, nhưng nô tài là thật tâm tương trợ, bên ngoài cung, còn có một người đang đợi ngài.”

“Ai?”

“Lạc Lam công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu La

“Người... Người nói cái gì? Lạc Lam cái gì, ta không biết.” Tur Tur sắc mặt tái nhợt.

“Công chúa nếu không tin nô tài, nô tài cũng không còn cách nào khác. Đây là y phục cung nữ, nếu công chúa còn muốn chạy, thỉnh ngài hãy thay trang phục. Nô tài ở ngoài cửa đợi ngài.”

Tiểu La nói xong, đưa ra trước mặt Tur Tur một kiện y phục của cung nữ, sau đó mặt không chút thay đổi đóng cửa phòng lại. Tur Tur ngờ ngác nhìn hắn, đột nhiên nhận ra “Công chúa... Hắn gọi ta là ‘công chúa’? Chẳng lẽ hắn là người của Lạc Lam? Trời ạ... Nhưng đây lại là âm mưu gì nữa? Chẳng lẽ lại có người muốn mưu hại ta?”

Tur Tur nhớ lại lần trước Bích Vân giả làm Lạc Lam lừa nàng khiến nàng suýt nữa mất mạng, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng vuốt ngực, cau mày suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cắn răng một cái “Thôi thôi, hiện tại ta là phi tần thất sủng, ai sẽ thương ta? Nhiều nhất thì là mất một cái mạng thôi! Dù sao so với

việc bị nhốt mà nói, ta thà chết còn hơn...”

Tur Tur nghĩ, cắn răng mặc bộ y phục cung nữ vào người. Nàng nhặt chút trang sức vàng bạc, cuối cùng liếc mắt nhìn Nguyệt Thần cung một cái, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng, đi sau lưng Tiểu La, rón rén hướng ra phía cửa cung.

Vóc dáng Tiểu La rất cao, đi cũng rất nhanh, làm cho Tur Tur suýt nữa không theo kịp, nàng thở hổn hển đi bên cạnh Tiểu La, nhìn không được vươn tay kéo quần áo hần “Chậm chút đi. Người đi nhanh như vậy làm sao ta theo kịp?”

Tur Tur vừa nói xong, Tiểu La giật mình quay người lại. Thân thể hần run nhẹ, quay đầu nhìn Tur Tur, ngạc nhiên không nói lên lời. Trên mặt hần không có biểu hiện gì, nhưng trong mắt vẫn hiện ra tinh quang bốn phía, giống như cát giấu rất nhiều bí mật không muốn cho ai biết.

“Người nói... cái gì?” Thanh âm Tiểu La có chút run rẩy.

“Nói người chờ ta... Tiểu La, người làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như vậy?”

“Không có gì.” Trong nháy mắt hần liền khôi phục vẻ ngoài lãnh đạm “Phu nhân, đi qua rừng cây này chính là Tuyên Võ môn. Thủ vệ cùng nô tài là chỗ quen biết, chắc cũng dễ dàng rời khỏi hoàng cung. Lạc Lam công tử đang ở bên ngoài cung chờ cùng ngài đoàn tụ.”

“Đúng vậy, sẽ ra khỏi cung... Lần này, không biết Lạc Lam muốn đưa ta cho ai?” Tur Tur cười thầm.

“Phu nhân...”

“Không có gì, ta chỉ là thuận miệng nói thôi. Lạc Lam có thể sắp xếp để người ở bên cạnh ta, hần cũng là người có năng lực. Người như vậy, hần là nhận trọng trách phục quốc. Mà ta, chỉ là quân cờ của hần mà thôi. Nhưng cho dù như vậy, ta vẫn phải phụ thuộc vào hần!”

“Phu nhân, không phải như vậy. Lạc Lam công tử là thật tâm yêu thích ngài, hy vọng ngài hạnh phúc.”

“Nếu là Nguyệt Lạc trước kia, nhất định sẽ tin, nhưng ta không tin.” Tur Tur cười lạnh “Thế giới này là thế giới của nam nhân, nữ tử từ đầu đến cuối chỉ là vật tranh đoạt của nam nhân mà thôi. Mà điều ta muốn, ai cũng không cho được...”

“Không phải như thế.” Tiểu La kiên quyết nhìn nàng “Lạc Lam công tử biết ngài vì hần phải chịu khổ nhiều như vậy, sớm đã hối không kịp. So với giang sơn, có lẽ ngài còn trọng yếu hơn...”

“Người không phải hần, người làm sao biết hần nghĩ như thế nào?” Tur Tur âm thầm cười “Đây là việc không có khả năng, ta hiểu hần.”

“Nhưng...”

“Ai ở trong này?” Trong rừng cây đột nhiên truyền đến một thanh âm nghiêm khắc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thiên Cầm

Khẽ động một tiếng, một hồng y nữ tử từ trong rừng cây chậm rãi đi tới.

Tur Tur thấy thế vội vàng nhìn Tiểu La, hần nhìn nàng lắc đầu, ý bảo sự việc đột nhiên phát sinh, hần cũng không biết sao lại thế này.

“Người là ai?” Nữ tử kiêu căng nhìn Tur Tur “Vì sao nhìn thấy ta không quỳ xuống?”

Nữ tử ăn nói lỗ mãng này da trắng như tuyết, mặt mày như họa, một thân hồng sam giống như rặng mây tía trên bầu trời, khiến cho nàng càng thêm tỏa sáng, diễm lệ như hoa đào. Cả người nàng mang đầy trang sức bằng vàng, vẻ mặt nghiêm trang, quý khí bức người, vừa nhìn thấy đã biết xuất thân phú quý, cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

“Ta...”

Tur Tur vừa muốn nói đã thấy Tiểu La quỳ xuống. Hần liền mạng nháy mắt với nàng, lặng lẽ kéo vạt áo nàng, ý bảo nàng cũng quỳ xuống. Tur Tur do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn thuận theo, quỳ xuống, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào vị nữ tử kia.

“Người là người cung nào? Tại sao ta chưa từng gặp qua?”

“Ta ở... Nguyệt Thần cung.” Tur Tur theo bản năng trả lời.

“To gan!” Cung nữ bên cạnh hồng y nữ tử lớn tiếng quát “Ngươi là ai, dám ở trước mặt Thiên Cầm công chúa xưng ‘ta’? Thật sự không hiểu quy củ!”

“A?”

Tur Tur mò mịt nhìn Thiên Cầm, thật không biết nên trả lời như thế nào. Tiểu La nhú mày, thấp giọng nói “Nguyệt nhi là người mới tới, không hiểu quy củ trong cung, mong công chúa thứ tội.”

“Nguyệt nhi?” Thiên Cầm cười nâng mặt Tur Tur lên, trong mắt hiện lên một tia đồ kỵ “Thật sự rất xinh đẹp. Nghe nói Nguyệt phu nhân của Nguyệt Thần cung xinh đẹp như hoa, không nghĩ tới ngay cả một tiểu cung nữ cũng có mỹ mạo nhường này. Chính bởi vì lũ người có thân phận thấp hèn như các ngươi dụ dỗ mê hoặc Vương mới có thể khiến hắn suốt ngày không chịu ra ngoài! Nếu như ngươi không còn khuôn mặt xinh đẹp, không biết ngươi sẽ lấy cái gì để dụ dỗ Vương?”

“Ngươi nói cái gì?” Tur Tur theo bản năng hỏi.

“Đồ dê tiện!” Thiên Cầm biến sắc, giáng một cái tát lên mặt Tur Tur “Ngươi dám nói chuyện như vậy với ta? Ta là công chúa của An Nhạc quốc, là sủng cơ của Vương, dựa vào ngươi làm sao có thể vô lễ với ta? Chẳng lẽ chủ ngươi dụ dỗ làm càn, ngươi cũng dụ dỗ vô lễ phải không? Ngươi đâu, và miệng!”

Sau khi Thiên Cầm nói xong, đã có người đi đến trước mặt Tur Tur, tát nàng tới tấp. Hai má Tur Tur nhanh chóng sưng lên, trong mắt cũng có lệ. Nàng đứng lên, cố gắng thoát khỏi kiềm chế của bọn thị vệ, liêu lĩnh hô to “Thiên Cầm công chúa, ngươi thật quá đáng! Ta là cung nữ thì sao? Chỉ vì là cung nữ mà bị ngươi đánh chửi như vậy sao?”

“Làm càn!” Thiên Cầm tức giận “Ta không thể động vào con tiện nhân Nguyệt Lạc, chẳng lẽ còn không thể động vào ngươi sao? Ngươi đâu, đánh nó hai mươi roi! Ta muốn cho Nguyệt Lạc thấy sự lợi hại của ta!”

“Công chúa, như vậy không tốt.” Một cung nữ thanh tú nhẹ nhàng khuyên giải “Đắc nhiều nhân xử tha nhiều nhân(*). Huống hồ, Nguyệt phu nhân tuy rằng thất sủng, nhưng dù sao cũng là phu nhân...”

(*)Đắc nhiều nhân xử tha nhiều nhân: ý nói làm người thì phải có lòng khoan dung

“Thì sao? Thu Thủy, ngươi cũng cười nhạo ta đến bây giờ vẫn chưa được phân vị?”

“Nô tỳ không dám!” Cung nữ tên Thu Thủy cuống quýt quỳ xuống “Nô tỳ chỉ là...”

“Không cần nhiều lời. Ngươi đâu, đem con tiện tì này đánh chết, thi thể ném đi làm phân bón.”

Thiên Cầm mỉm cười thản nhiên nhìn bọn thị vệ đưa Thu Thủy đi. Tiếng la khóc của nàng càng ngày càng yếu dần rồi biến mất hẳn. Tur Tur lại một lần nữa nhìn thấy có người chết ở trước mặt mình, không khỏi lệ rơi đầy mặt. Mà Thiên Cầm hài lòng nhìn về mặt của nàng, cười duyên nói “Như thế nào, biết sợ rồi sao? Hiện tại, đến lượt ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Xuyên Qua: Bạo Quân Sủng Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.